XXVI. évfolyam, 40. szám
Ára: 1,80 Ft
1970. október 1.

Ludas Matyi

— *Most mutassa meg, hol tartsam a felvágottat?*

Erdei Sándor rajza

KEDVES LUDAS!

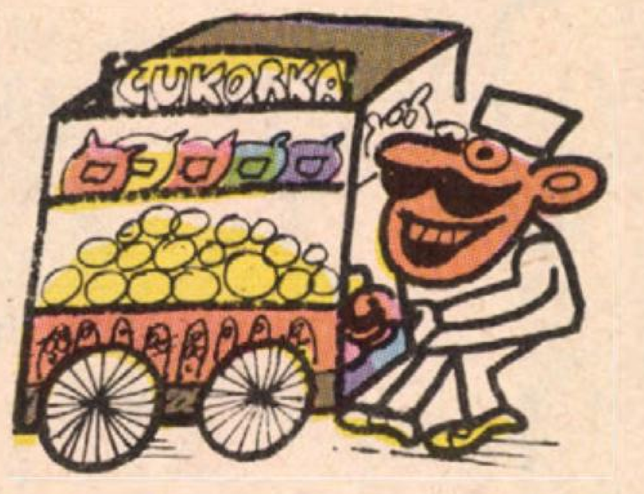
KELETI CSEMEGE

Ez év április negyedikére új köntöst öltött a Baross tér és a Keleti pályaudvar is. A rendcsinálás egyik mozzanataként, eltüntették a pályaudvar peronjairól az Utasellátó jó öreg büfékocsijait, és tetszetős küllemű kis pavilonokat állítottak a helyükre.

Szépek ezek a kis bódék, csak éppen nem praktikusak. Sok és sokféle bosszúságot okoznak az utasoknak.

Már az elosztásukkal is baj van. Míg az indulási oldalon egymást érik a pavilonok, az érkezési oldalra mindössze egy jutott belőlük. Pedig ez az oldal csak a nevében „érkezési”, a valóságban ugyanannyi vonat indul onnan is, mint a másik oldalról. De aki a pályaudvarnak ezen a felén siet a vonatjához, nem tud csokoládét vagy újságot venni magának. Cigarettához is csak akkor tud hozzájutni, ha van az automatához megfelelő aprópénze. (Az pedig nem mindig akad.) Ha erre az oldalra semmiképp sem lehet több pavilont állítani, akkor elő kell venni mégiscsak az öreg, jól bevált tolókocsikat, s azokon árusítani cigit, csokit, miegymást!

A pavilonokat március végén, április elején nagy sietve rakták össze, hogy az ünnepi dátumra már a helyükön legyenek. Utána csaknem valamennyit szétszedték, s hozzáláttak, hogy most már gondosabb munkával, végleges, használható formában összerakják őket. Ez a munka már egy fél éve folyik, de máig sem ért véget.

A pavilon tervezői bizonyára úgy gondolták, hogy az ott vásárolt virslit, kolbászt, tejet vagy kakaót valahol máshol fogyasztják el az emberek. A gyakorlatban nem így van: nagyon sokan ott helyben szeretnék megenni, meginni, amit vettek, ha lenne rá módjuk. A pavilonoknak azonban olyan keskeny a párkányuk, hogy azon csak egy ember ehet. És mit csinál a többi? Hát azt érdemes megnézni! Különösen ajánlom a szíves érdeklődők figyelmébe a tejivót: érdemes oda kisétálni reggelente, ha valaki jól akar mulatni. Roppant szórakoztató látvány ugyanis azokat a kedves utasokat szemlélni, akik egyik kezükben a tejespoharat, a másikban a kiflit fogva, ugyanakkor a hónuk alatt vagy a lábuk között táskáikat szorongatva, fura gimnasztikai gyakorlatokat végezve próbálnak reggelizni.

Ha itt már kigyönyörködték magukat, érdemes lefáradni az aluljáró automatasorához: ott is hasonló módon fogyasztják az éhes utasok az erőlevest, a kaszinótojást, a sonkatekercset.

Mindig azon drukkolok, hogy valakinek eszébe ne jusson egy-egy apró, kerek asztalkát tenni az automatasorhoz vagy a tejbüféhez, mert akkor rögtön vége szakadna ennek a remek látványosságnak, a szórakozni vágyó utazóközönség mérhetetlen bánatára!

(r)

CIPŐ-SZOCIOLÓGIA

A Magyar Nemzet szeptember 11-i számában közli a „Bőr-, Cipő-, Szőrmeipari Kutatóintézet” vezetőinek válaszát a lapnak arra a kérdésére, milyen a cipők minősége? A válasznak már a bevezető szavai is mély tanulságot rejtenek: *„Mi más szempontból ítéljük meg a cipőket, mint a vásárló”* — olvassuk a szakszerűséggel megfogalmazott nyilatkozatot. „Milyen kár” — gondolja erre a jámbor vásárló, aki abban bízott: ha már kutatóintézetet állítottak fel, annak csak az lehet a feladata, hogy a vásárlók jobb ellátásának ipari és kereskedelmi lehetőségeit kutassa. De hát nem így van és ennek felismeréséhez még nyilatkozatra sem volt szükség, bizonyítják ezt a tapasztalatok.

A tanulmány megállapítja, hogy a cipők elleni legtöbb panasz a Belvárosban merült fel. (Kevés modell kerül az üzletekbe, szűkek a cipők stb.) Vajon a tudatlan, laikus cipővásárló kitalálta volna a kutatóintézet szorgos tanulmánya nélkül, hogy „a fogyasztói reklamációk java része megszűnne, ha a cipők többféle bőségben készülnének?” Ez aztán igazán lenyűgöző felfedezés és be kell látnunk, hogy az intézet, amely ilyen alaposan felkutatja a cipőmizériák okait, megéri a pénzt. Ne okoskodjunk, ne állítsuk, hogy amit a kutatók megállapítottak, tudta minden cipész — már aki megmaradt a kaptafánál és nem a cipő szociológiájával foglalkozott —, s tudta a nyitott szemű fogyasztó is. Mert ha okoskodunk, azon kellene töprengeni, van-e szükség ilyen kutatóintézetekre?

Szerintem van, mert ha nem a kutatásra költenénk, hanem a cipőgyártásra, könnyen megtörténne, hogy javulna a cipők minősége, nem lenne annyi panasz, fölöslegessé válna a cipő-szociológia. És akkor feleslegessé válna sok hasznos munkaerő is, amelyet nem arra fordítanak, hogy a cipők minőségét javítsák, hanem arra, hogy statisztikát készítsenek, hol szorít a cipő.

(v. a.)

KOMBINÁCIÓ

A modern lakáskultúrával foglalkozó cikkek régóta ajánlják: a szekrényeknek és a polcoknak kombinálható elemekből, a család igényei és a szoba méretei szerint való összeállítását. Sajnos, bútoriparunk kevés lehetőséget nyújt erre, mert sokkal szívesebben ad el egész garnitúrákat, mint egyedi bútorokat.

Forgalomba hoztak nemrég egy „Napfény” elnevezésű bútort. A szekrény rendkívül praktikus és szép alkotás: kb. ötféle elemből rakták össze, s ezek úgy készültek, hogy típusban és mennyiségben is tetszés szerint kombinálhatók. Elméletben. Sajnos, a gyakorlat az, hogy a gyártó cég és a kereskedelem erre nem nyújt módot. A Mecsek Áruházban megtartott bútorkiállításon láthattunk kétféle kombinációt, de mindegyik csak teljes szobagarnitúra (szekrény, asztal, ülőbútorok, heverők) keretében kapható. A kombinálásra kiválóan alkalmas szekrény nemcsak darabonként összeválogatva, de a kiállított összeállításban sem vásárolható meg külön. Ezen az áruház sem tud változtatni, mert csak a garnitúrák ára áll rendelkezésére, nem tudják, egy-egy darab külön mennyibe kerül.

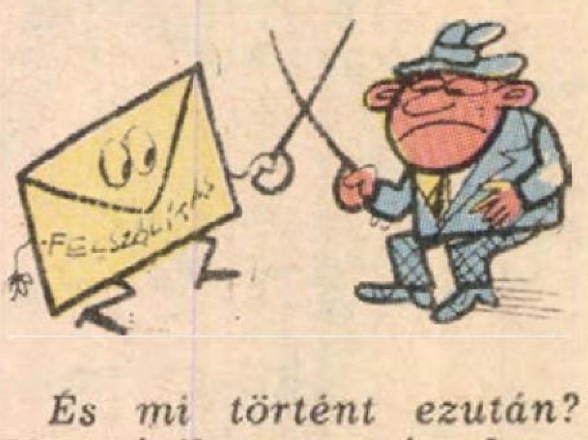
Nem lenne időszerű a lakások és a lakosság változatos igényeinek kielégítésére törekedni, különösen, ha készen van egy olyan bútortípus, amely ezt lehetővé tenné?

Dr. Buvári András
Pécs
Veress E. u. 1.

ESETEM A KÖLCSÖNZŐVEL

A Belkereskedelmi Kölcsönző Vállalattól béreltem egy olajkályhát. Ez év elején elhatároztam, hogy a kályhát „véglegesítem” a lakásomban: megvásárolom a kölcsönzőtől. Levélben megérdeklődtem a vállalat budapesti központjától, hogy milyen feltételek mellett tarthatom meg a kályhát. Az onnan kapott felvilágosítás szerint jártam el: postára adtam a vételárként megjelölt összeget, ugyanakkor küldtem egy levelet a nyíregyházi 40. számú kölcsönzőboltnak (onnan béreltem a kályhát), és megírtam nekik, hogy a kölcsönvett tárgyat megvásároltam. Március 28-án levelet kaptam a vállalat központjából, amelyben érdeklődtek: milyen célra fizettem be számlájukra 1567 forintot? Nekik is megírtam, még egyszer, hogy az az olajkályha vételára. Úgy látszott, hogy minden a legnagyobb rendben van, mert hamarosan kaptam egy levelet a pesti központból, amelyben közölték: ezentúl a szóban forgó olajkályha jogos tulajdonosának tudhatom magamat.

Mi történt mégis? Április végén újabb, erélyes hangú felszólítást kaptam: közöljem végre, miért fizettem be hozzájuk márciusban 1567 forintot? Mérges hangú levélben válaszoltam: kikértem magamnak a felszólító levél hangnemét, az indokolatlan zaklatást, és újból megírtam, hogy a kályhát vettem meg azért a pénzért. Úgy látszott, most már minden végképp rendben lesz: május 13-án a vállalat igazgatója levélben kért elnézést az okozott „kellemetlenségekért.”

És mi történt ezután? Nemrégiben ismét kaptam egy felszólítást. Ebben, a változatosság kedvéért, arra „kértek fel”, hogy fizessem ki a „bérelt eszköz” kölcsönzési díját, vagy a „bérelt eszközt” szolgáltassam vissza...

Kíváncsi vagyok, mit tud még ezeken kívül kitalálni bosszantásomra a Belkereskedelmi Kölcsönző Vállalat?

Juhász József
Nagykálló

KI JAVÍTJA MEG?

Június 16-án a Corvin Áruházban vásároltam egy „Cosmos” típusú zsebrádiót. Jótállási ideje 1 év, ez idő alatt garanciálisan javítják a rádiót. A jótállási jegyen feltüntették a vidéki szervizhálózatot is. Ezek között szerepelt a Somogy megyei Finommechanikai és Gépjavító Vállalat Híradástechnikai részlege is.

Készülékem a minap elromlott. Felkerestem vele a fenti részleget. Az ügyeletes kisasszony felvilágosított, hogy vállalatuk nem foglalkozik ilyen nemű javítással, sőt szerződésük sincs a forgalmazó céggel

S hiába jártam végig Kaposvár jó egynéhány szervizét, mindenhol elutasítottak. Most már csak azt szeretném tudni, ki javítja meg a rádiómat. És még azt is: Miért tüntetnek fel valótlan adatokat a jótállási jegyen?

Gerencsér Lajos
Kaposvár
Laktanya u. 4.

CSAK RÖVIDEN!

Még nincs mindenkinek villanyvasalója, vidéken még a faszenes vasalót is használják. Illetve használnák, ha lehetne bele faszenet kapni. De az itteni boltokban hiába keressük, amikor faszenet kérünk, úgy néznek ránk, mintha a Marsról jöttünk volna. Talán már nem is gyártják? Vagy csak a kereskedelem nem rendel belőle?

Jászárokszállási olvasók

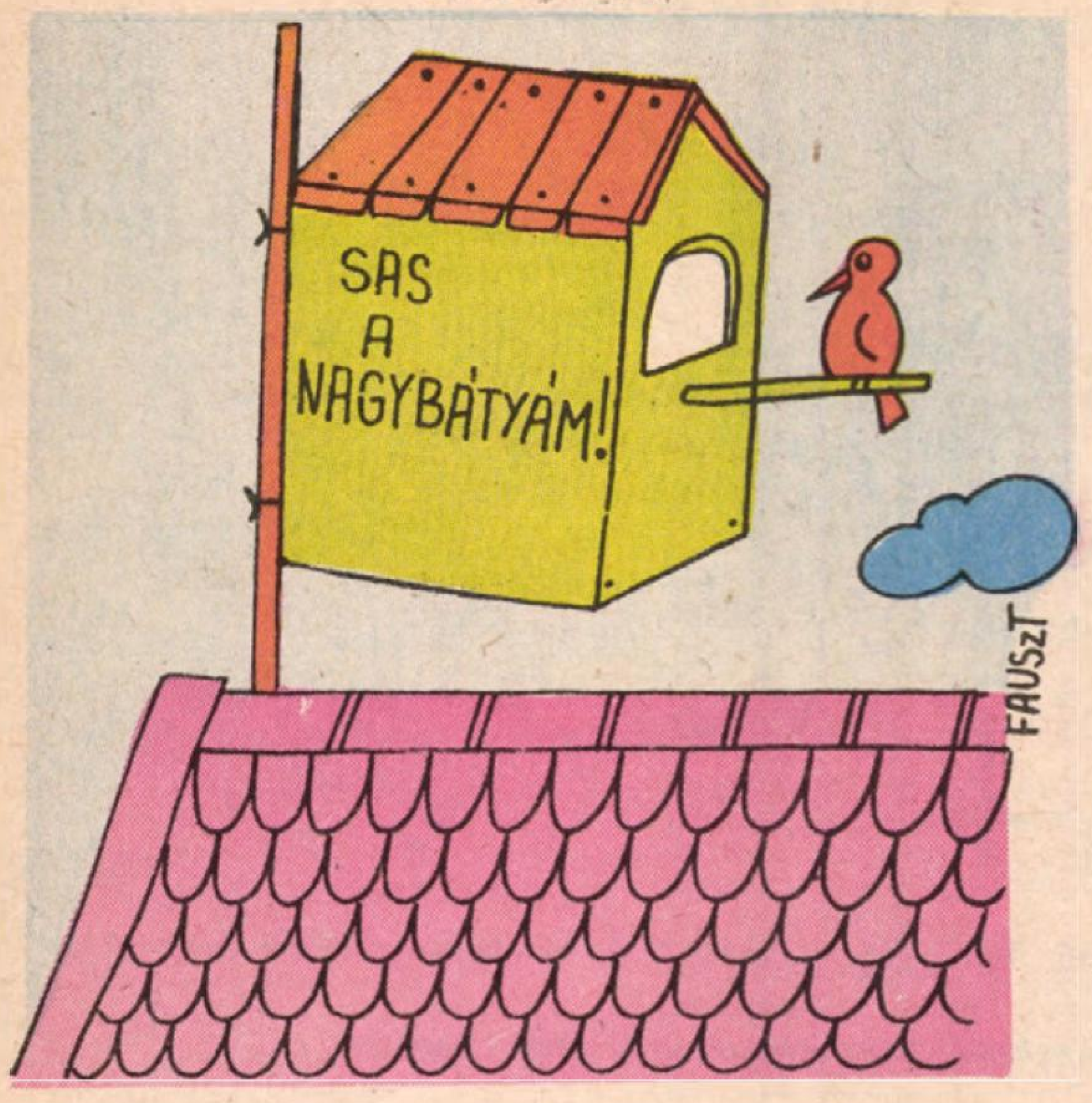
A mi házunkban még, sajnos, nincs villanyfény. Mindössze három oszlopnyira van tőlünk a vezeték, de hiába kérem, kérvényezem, nem tudom elérni, hogy hozzánk is vezessék be az áramot! Pedig anélkül ma már szinte élni sem lehet!

Bondor Sándorné
Érdliget,
Dercefű u. 5.

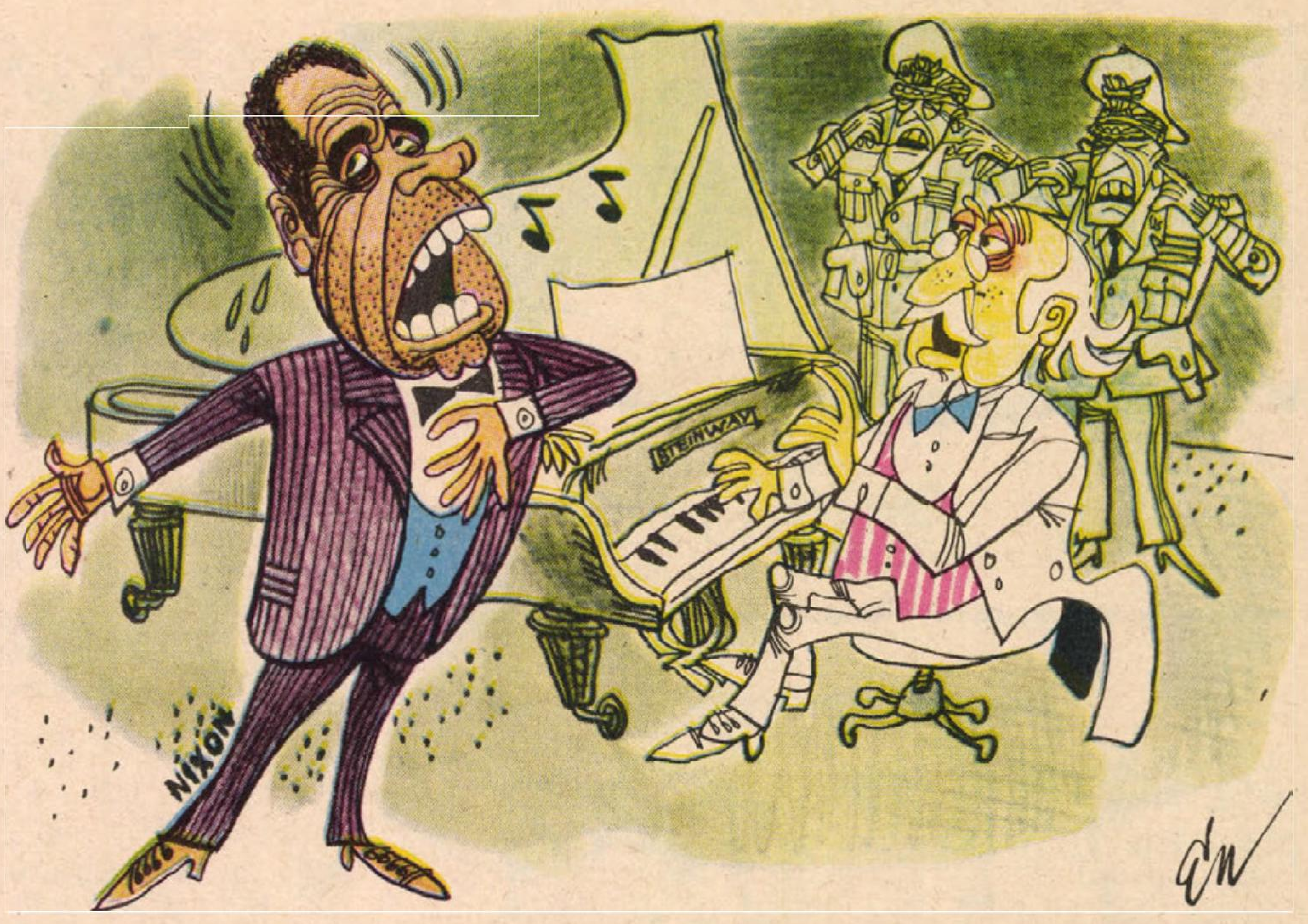
Tűvé tettem már az egész Kecskemétet, Pestet egy magyar—eszperantó szótárért, sehol sem kapok. Két éve jelent meg az utolsó kiadás belőle, azt már elkapkodták. Vajon mikor lesz megint kapható?

Udvari Ibolya
Izsák

ÖNVÉDELEM

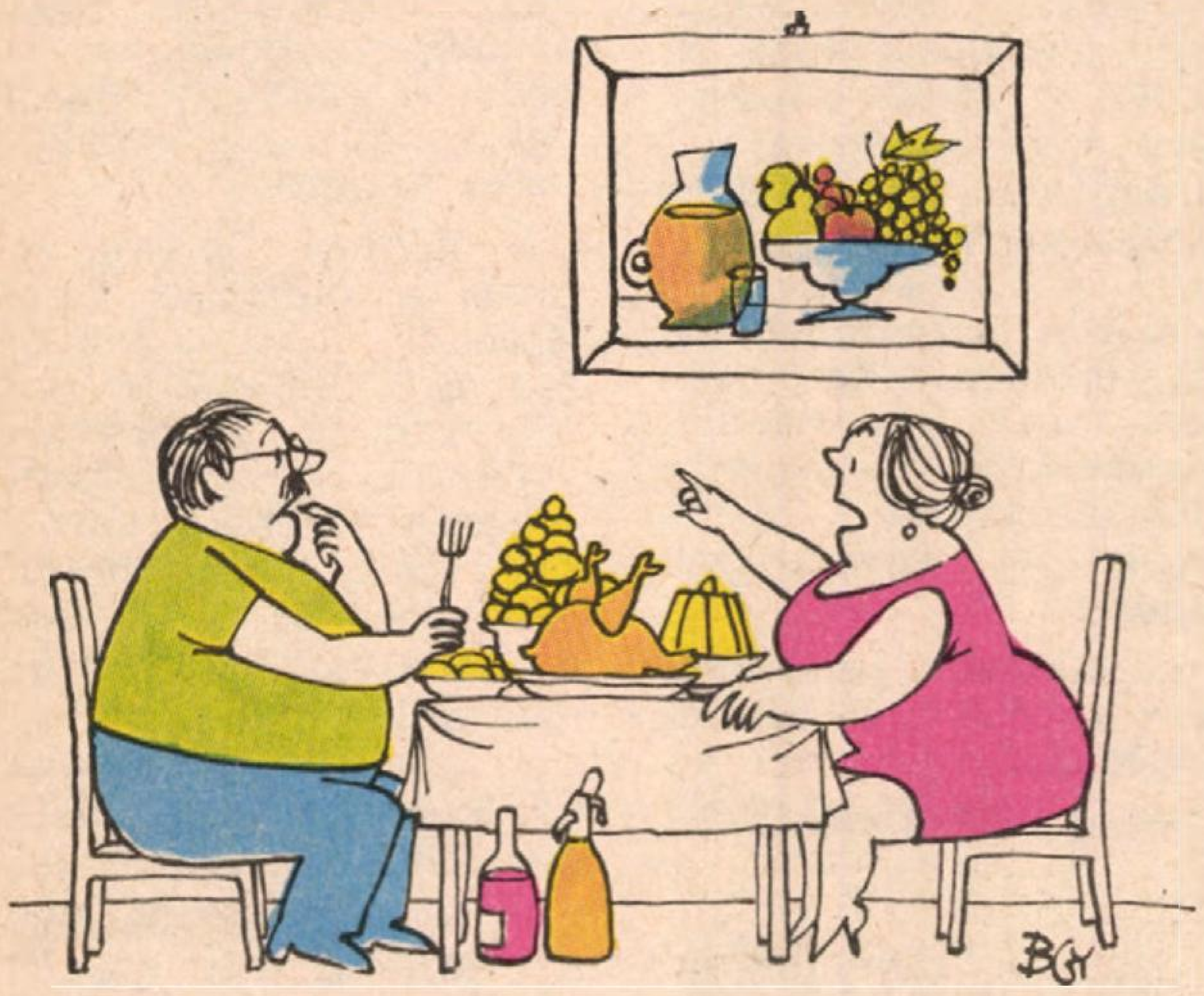

AZ ENSZ NEGYEDSZÁZADOS JUBILEUMA ELŐTT

– Sajnos, elnök úr, a békeszólam még nagyon hamisan zeng!...

MAGYAR BETEGSÉG

– Atyaisten, elfelejtettük bevenni a fogyasztó-tablettát!

KRITIKUS LÉLEK

Én bírom a kritikát,
hibáim nem rejtem,
a hívemnek azt tartom,
ki rólam nem kertel.

Ha megmossák fejemet,
én biz azt se bánom,
csak ne legyen belőle
egy fikarcnyi károm!

Donkó László

BIZALMAS BEOSZTOTT

– Mancika, ugye nem haragszik, ha megnősülök?!

BÖNGÉSZEK

Kedvenc napilapomat böngészem, a „Hajnali Hírharsonát". A második oldalon nagy, bekeretezett hirdetés. Ordító betűk:

HA JÓL AKAR VACSORÁZNI, FELTÉTLENÜL KERESSE FEL A „SÜLT BIVALY" ÉTTERMET. KITŰNŐ KONYHA, SZOLÍD ÁRAK, FIGYELMES KISZOLGÁLÁS!

Tovább lapozok a Hajnali Hírharsona harmadik oldalára, ahol „Felháborító!" cím alatt ezt olvashatom a lap levelezési rovatában: „A napokban a feleségemmel betértünk a Sült Bivaly étterembe. Sertéspörköltet rendeltünk. A tányéron csupán néhány mócsing díszelgett, a nokkedli hideg volt és ragacsos. Midőn ezt elpanaszoltuk a pincérnek, ennyit válaszolt: „Örüljön, hogy ezt kihoztam. Mindjárt záróra. Tömje magát, aztán tűnjön el!" Hívattam az üzletvezetőt és beszámoltam a pincér modortalanságáról. Az üzletvezető ennyit mondott: „Józsi az öcsém, őt ne bántsa, mert a képébe mászok!"

Tovább lapozok a Hajnali Hírharsonában. Feltűnő reklám:

AZ ŐSZI ÉVAD SZENZÁCIÓJA! „KI VOLT A HÁLÓINGBEN?" LENYŰGÖZŐEN IZGALMAS NORVÉG BŰNÜGYI FILM! FELEDHETETLEN ÉLMÉNY! ÖNMAGA ELLEN VÉT, AKI NEM NÉZI MEG EZT A POMPÁS FILMALKOTÁST!

Egy oldallal arrébb, a lap népszerű filmkritikusa, Stolpai Adalbert így értékeli a „Ki volt a hálóingben?" című krimit:

„Borzasztóan unalmas, gyenge fércmunka. Felháborító, hogy ez a film a magyar közönség elé kerülhetett."

Lapozok. Újabb hirdetés:

A CIPŐBOLTOKBAN KÉRJE A SZATURNUSZ CIPŐGYÁR KÖZKEDVELT KÉSZÍTMÉNYEIT! MODERN, DIVATOS FAZONOK. ELSŐRENDŰ MINŐSÉG!

Ugyanezen az oldalon lent: „Mi lesz a minőséggel?" — cím alatt — többek között — ezt olvasom:

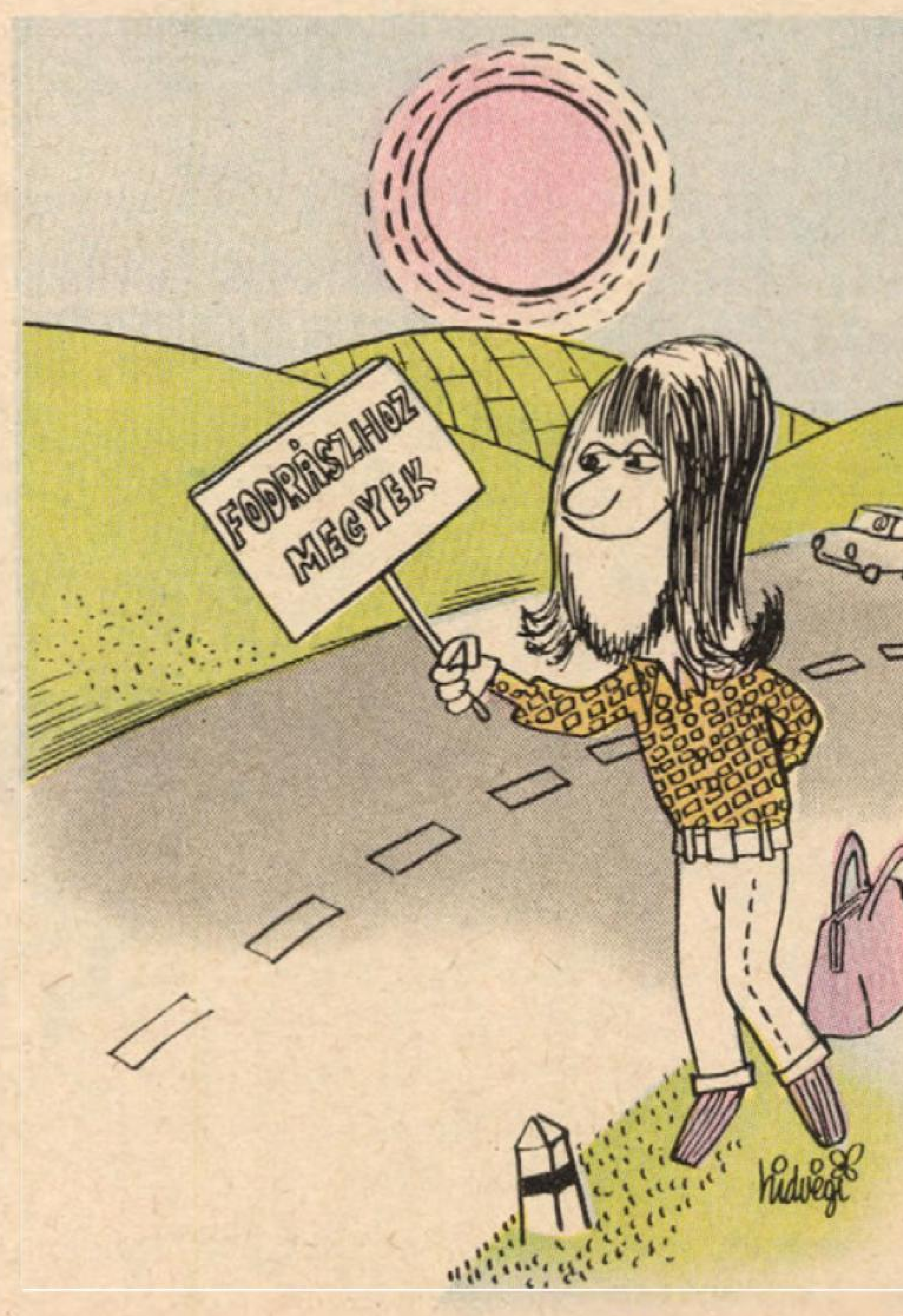
„... lapunk munkatársa jogosan teszi fel a kérdést. a Szaturnusz cipőgyár főmérnökének: Mikor lesz végre javulás? Mikor jön el végre az az idő, amikor a Szaturnusz-cipők vásárlói jó minőségű, ízléses lábbeliben járhatnak?"

Csak helyeselni lehet a Hajnali Hírharsona álláspontját. Leközli a reklámokat, de ez nem befolyásolhatja saját tárgyilagos álláspontját, továbbra is bátran megteszi kritikai észrevételeit.

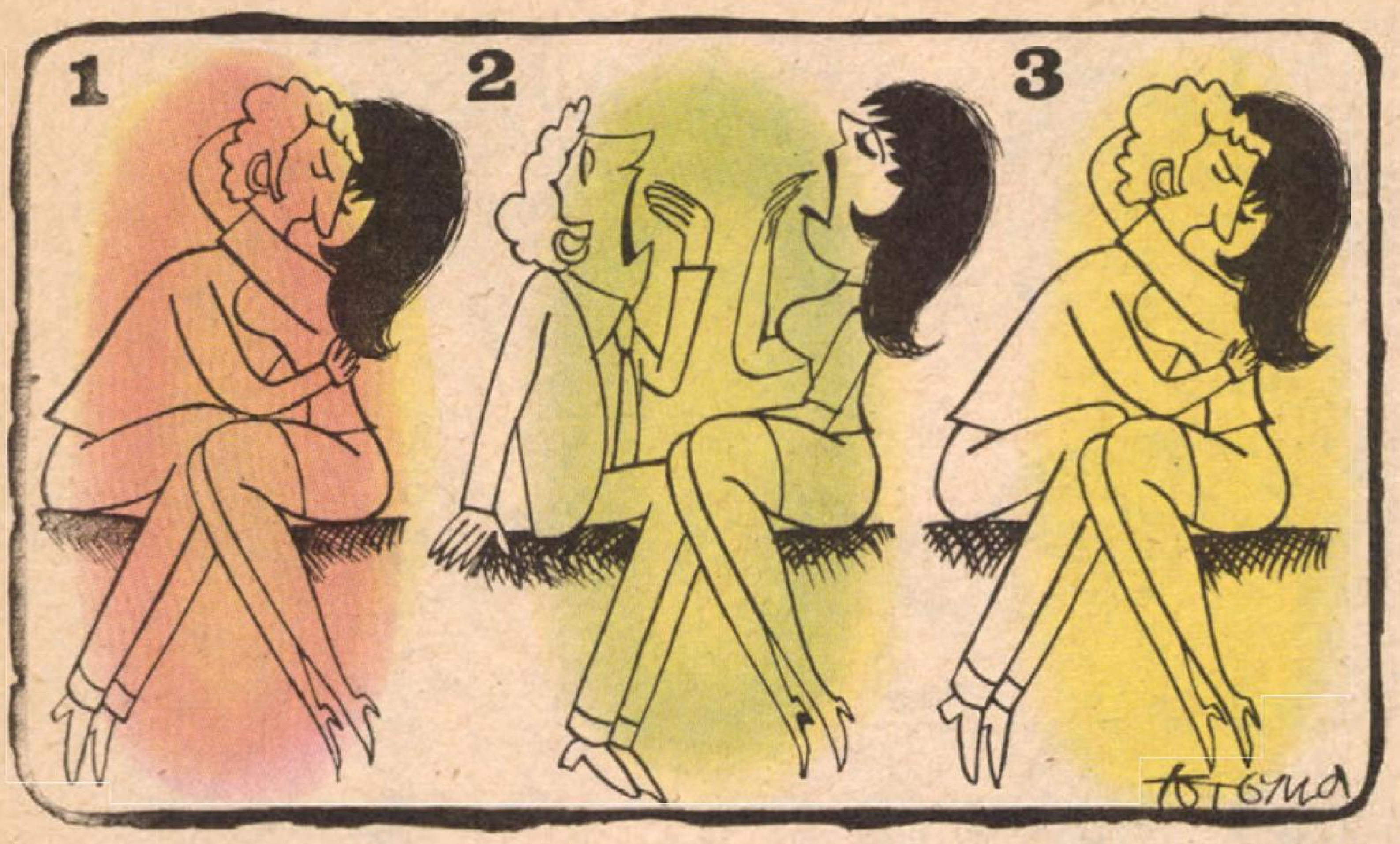
Egyébként vallom, hogy közelg a kor, amikor a hirdetésekben idézett „Kitűnő, Minőségi, Első osztályú, Nagyszerű, Olcsó, Figyelmes, Szenzációs, Élményszerű, Utolérhetetlen" jelzőket majd a lapok árucikkeket, fogyasztói szolgáltatásokat értékelő, szigorúan tárgyilagos kritikai rovataiban olvashatjuk. Bizalommal nézek a jövő elé.

Galambos Szilveszter

RAVASZ AUTÓSTOPPOS

MODERN SZERELEM

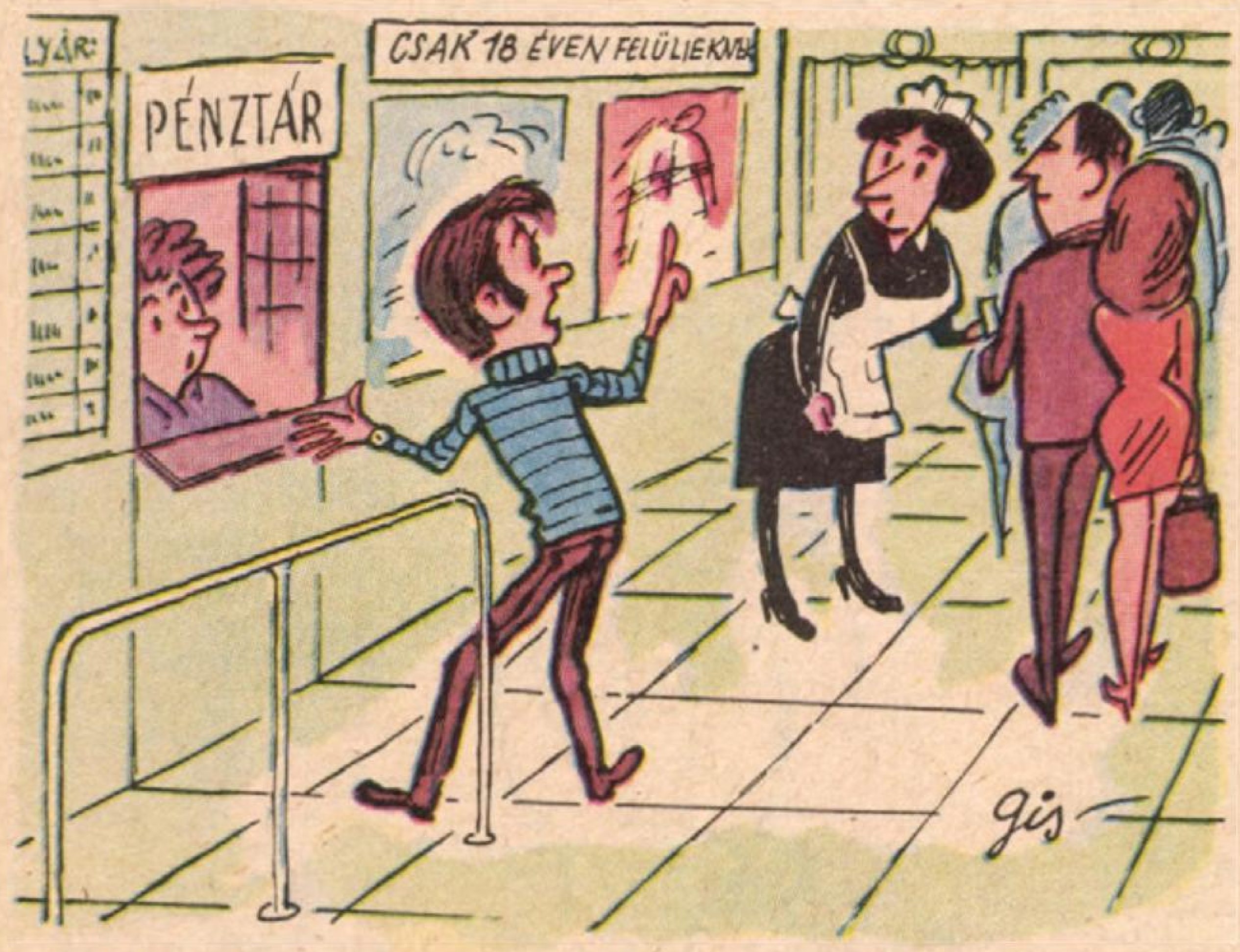

AZ UTOLSÓ PERCBEN

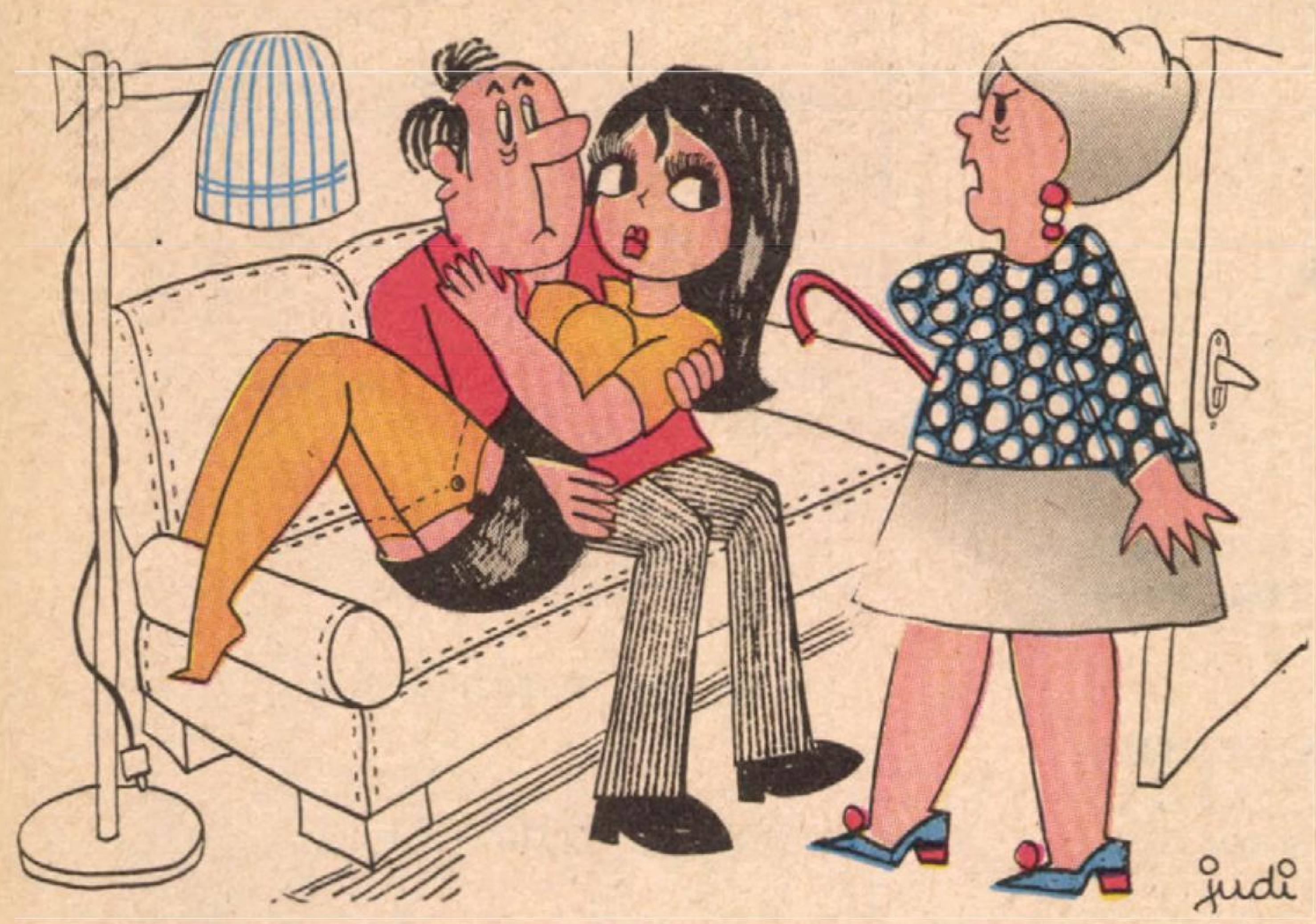
– Álljatok meg! Az újság válaszolt a levelemre: nem javasolják a házasságotokat!

KORHOZ KÖTÖTT FILM

– Várjanak egy kicsit a kezdéssel. Tíz perc múlva leszek 18 éves!

AMI SOK, AZ SOK

– Nem elég, hogy egy hete állandóan túlórázol, most még haza is hozod a munkát?

MEGELŐZÉS

Mi a véleménye a tanácsadó szolgálatról általában, Teplák kartárs?

— Nagyon hasznosnak tartom. A jó tanács aranyat ér.

— Hallotta, hogy a rendőrségnek is van tanácsadó szolgálata? Legutóbb tizenöt vállalat gazdasági vezetőjét hívták meg a főkapitányságra, hogy tanácsot adjanak nekik.

— Nagyon érdekes. De hogy őszinte legyek, engem a rendőrségi ügyek mindig elszomorítanak.

— Ön teljesen félreérti a dolgot. A rendőrségen a társadalmi tulajdon hathatósabb védelméről volt szó. Ehhez kívánt segítséget nyújtani a főkapitányság tanácsadó szolgálata a vállalatvezetőknek.

— A rendőrség ne tanácsokat adjon. Fogja el a tettest és punktum.

— Helyes. De ha nem lenne tettes, akkor nem kellene elfognia. A tanácskozások éppen a bűntettek és a visszaélések *megelőzését* célozza. Nekik aztán óriási a tapasztalatuk...

— Nekem is. Egyből felsorolom ebből a témakörből az összes tudnivalókat. A vállalatoknál fel kellene számolni az áruszállításnál elkövetett lopásokat, feketefuvarokat, megakadályozni az áruk kicsempészését, meg kellene erősíteni a bizonylati fegyelmet, megszüntetni a leltárhiányt és gátat vetni a gyakorta előforduló vesztegetéseknek. De azért nem kell aggódnunk: visszaélések ide-oda, népgazdaságunk mégis szépen és egyenletesen fejlődik.

— Minden elismerésem az öné. Jól készült a témából.

— Nem az újságból ké-

szültem. Az én vállalatomnál minden előfordul.

— Éppen ezért tudná jól hasznosítani a rendőrségi tanácsadók tanácsait. A nyomozók felhívták a gazdasági vezetők figyelmét azokra a lazaságokra, amelyek egy-egy vállalatnál a bűncselekmények elkövetéséhez lehetőséget adnak.

— Nem látom olyan súlyosnak a helyzetet. Végül is minden pénz az OTP-be kerül. Aztán vagy autóra költik vagy építkeznek belőle. Ez a pénz is odamegy éppen úgy, mint amit becsületesen szereznek.

— Enyhén szólva, cinikus a felfogása. Nem gondolja, hogy a vállalati belső ellenőrzés javításával, a felelősségre vonással, a visszaélések megszüntethetők lennének? Sőt, megelőzhetők. És ebben van a lényege a rendőrség tanácsadó szolgálatának.

— Nem lehet mindenki mellé egy-egy ellenőrt állítani.

— Nem is erről van szó. Mondja meg nekem, milyen intézkedéseket tesz ön a visszaélések megakadályozására?

— Amit lehet.

— Szeretném, ha konkrétabban fogalmazna.

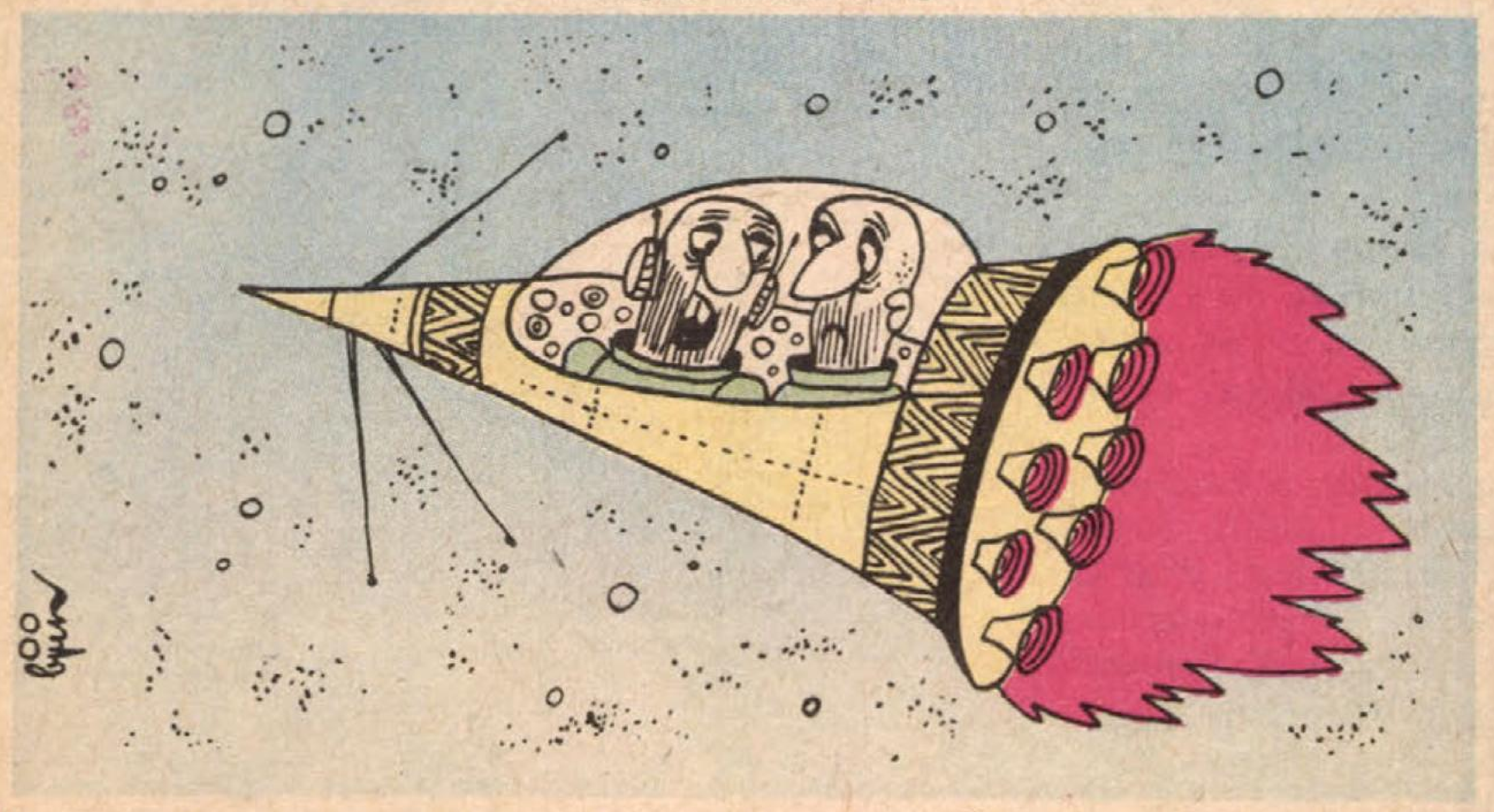
— Nem olyan egyszerű ez, mint amilyennek látszik.

— Miért aggályoskodik?

— Mert én is a megelőzés híve vagyok. A rendőrség csak nyomoz, jön, megy, leleplez, aztán otthagyja a vállalatot, én pedig maradok... Ettől függetlenül, amíg engem nem hívnak be a rendőrségre, nem izgat a dolog.

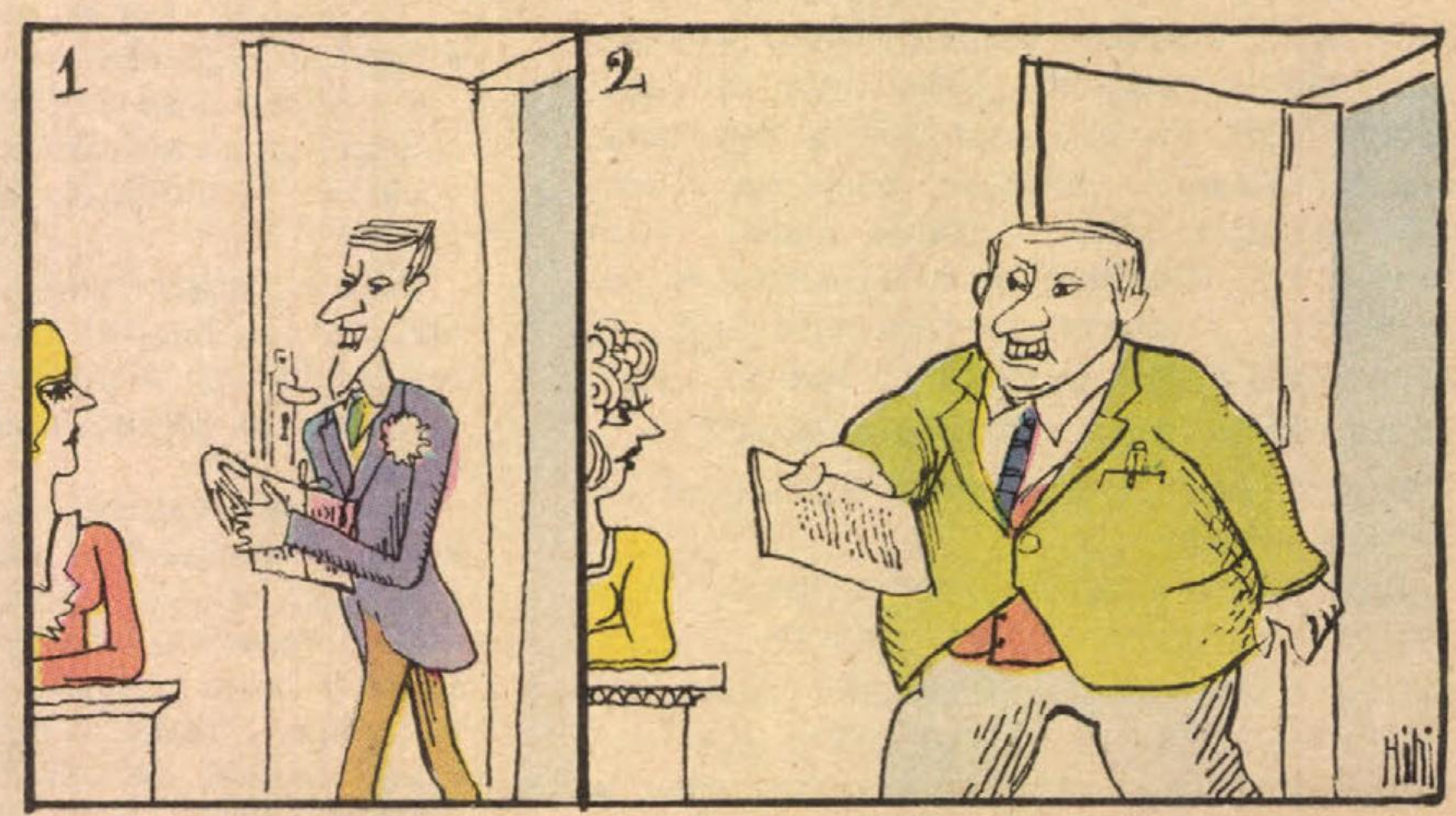
Földes György

HOSSZÚ ŰRUTAZÁS

– Mondd, biztos, hogy jó irányban repülünk? Már tíz éve otthon kellene lennünk...

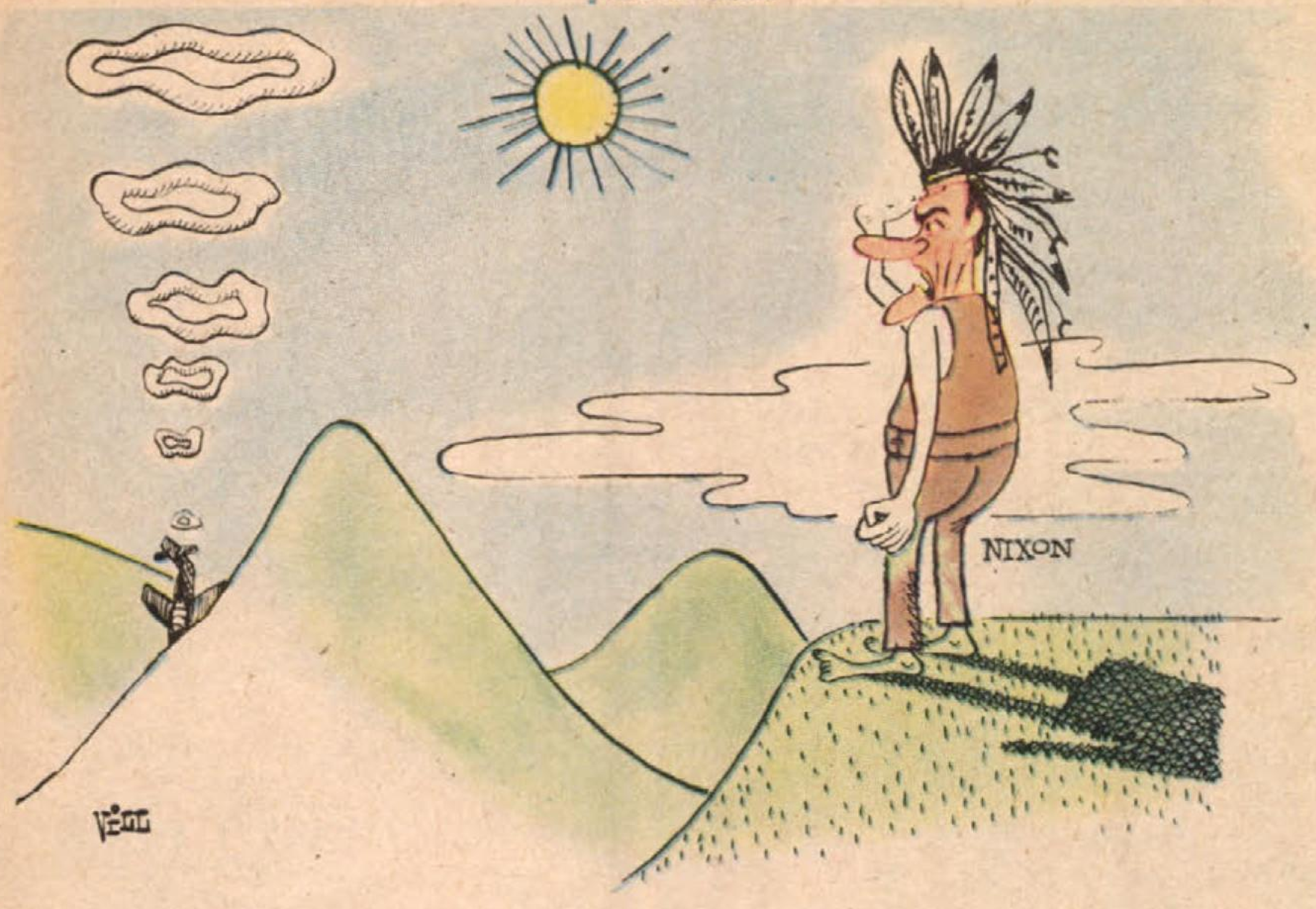
IRODALMI PÁLYAFUTÁS

1 – Verseket hoztam a vasárnapi számba.

2 – Ételrecepteket hoztam a vasárnapi számba...

FÜSTJELZÉS

– Úgy látszik, megint lezuhant egy Starfighter...

NEW YORKBAN

– Szörnyű, mennyire elharapódzott a kábítószer-fogyasztás...
(„Die Furche”, Bécs)

NEM IGAZ, DE ÉRDEKES

Önkéntes rendőrök, akik telefonautomata-rablók megfigyelésével foglalkoztak, rajtakaptak egy rabló telefonautomatát. Az illető Miklós téri automata fél óra alatt húsz telefonálótól rabolta el tantuszaikat. Sajnos, a tettes ellen nem lehet eljárást indítani, mert még fiatalkorú, mindössze 15 éves.

*

A Thália Színház társulata táviratot intézett Londonba John Miltonhoz, amelyben megnyugtatták, hogy a paradicsom Budapesten nem veszett el, csak átalakult.

*

Az Ikarus-gyár olyan autóbuszokat szállított Kuwaitba, amelyeken jóval több és nagyobb a tetőszellőztető és szélesebbek az ablakok, mint a hazánkban használatos autóbuszoké. Ezzel a hírrel hozható összefüggésbe, hogy Rekettye Pál, fővárosi autóbuszutas, Kuwaitba költözött.

*

A Baromfikísérleti Akadémia telepein lázas munka folyik. Miután rájöttek arra, hogy a libá-

nak legértékesebb része a mája, amely jelentős exportcikkünk, igyekszenek kitenyészteni a liba nélküli májat. Az első eredmények biztatóaknak mutatkoznak.

*

Megoldották a repülőgépeltérítések megakadályozásának problémáját Dél-Amerikában. Az ötlet valóságos Kolumbusz tojása. Eszerint a repülőgépek dróthuzalokon fognak száguldani, akárcsak a pesti trolik.

*

Mozijaink csökkenő látogatottságát új módszerrel kívánja ellensúlyozni a MOKÉP: libegőket építtet a nagyobb mozik elé, amely az utcáról egyenest helyére libegteti utasát. A libegős mozijegy 2 forinttal lesz drágább a normális mozijegynél. Aki 5 forintot fizet rá, annak joga van csak libegni, a filmet nem kell megnéznie.

*

Para-Noia dél-amerikai állam diktátora, dr. Ogeria puccsot szervezett önmaga ellen, amelynek során elraboltatta az ellenzék vezérét, Odecolonel Hectort, és erőszakkal reáruházta az ál-

lamfői jogkört, majd birtokára utazott, ahol békés krokodilhalászattal tölti napjait. Tettét, mint mondotta, azért követte el, mert most már eleget drukkolt életéért, drukkoljon már más is.

*

A Kék Fény áldásos működése nyomán a rendőrség elfogta Önyeg Jankát, a Fröccs utcai kéjgyilkosság tettesét, ahol tudvalevőleg halva találták Árokparthy Árpád adjunktust. Önyeg Janka azért követte el tettét, mert az áldozat pásztoróra ígéretével lakására csalta őt, ahol azonban ehelyett erőszakkal megmutatta neki bélyeggyűjteményét.

*

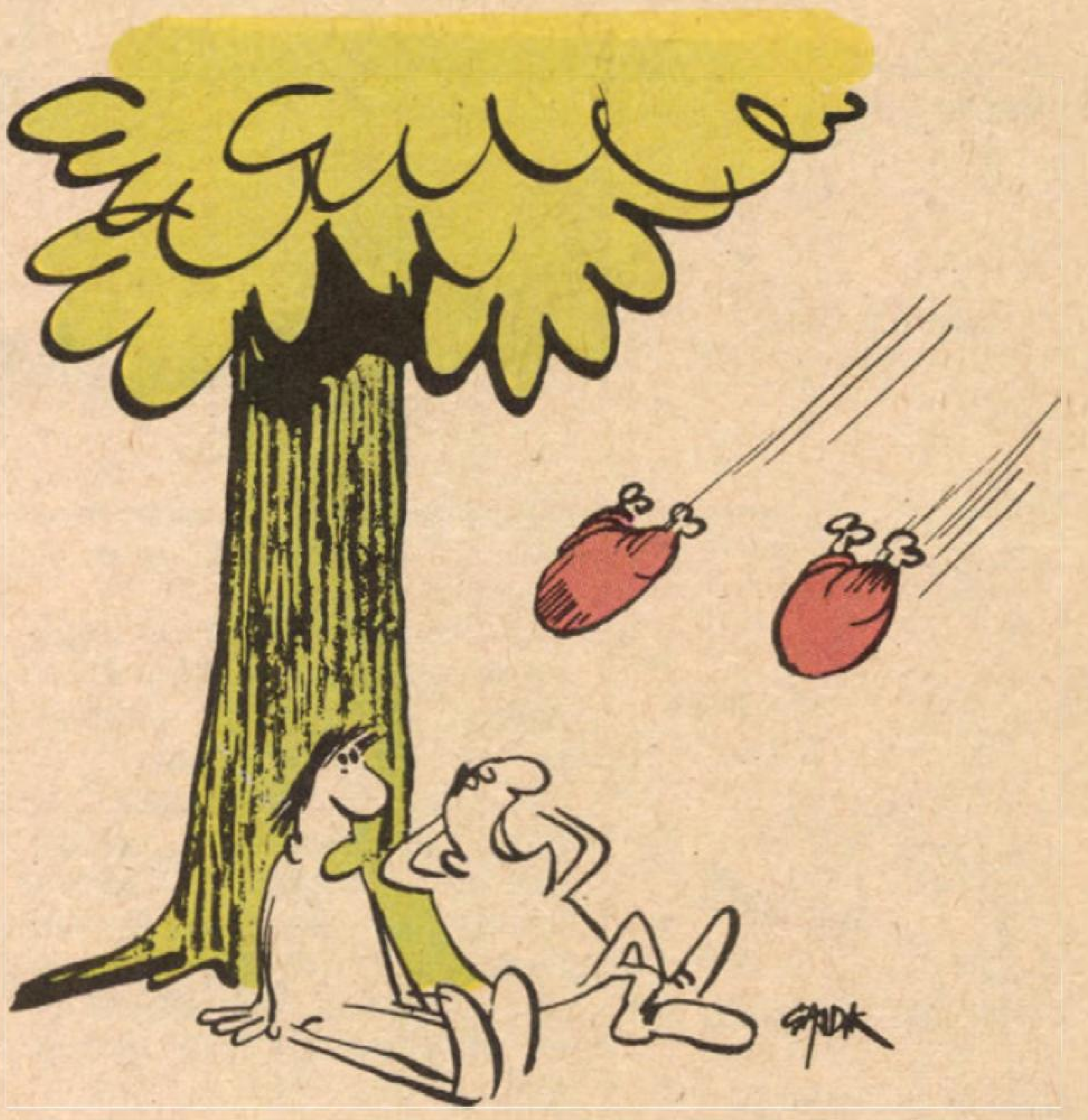
A Bitlesz utca 2/b. számú házban hónapok óta áll a lift. Az illetékes főmérnök a javítást sürgetőknek nem adott kielégítő választ, mire a lakók egy csoportja megtámadta a mérnöki hivatalt, és a főmérnököt túszként magával vitte, majd bezárta a nem működő liftbe. A két fél között a kiadatási tárgyalások megindultak; a lift még nem.

*

A Balatoni Főparancsnokság annak megállapítását kéri, hogy most, az utószezon folyamán felmerülő idegenforgalmi hibák nem azonosak a főszezonbeli hibákkal, hanem ezek már teljesen korszerű utóhibák.

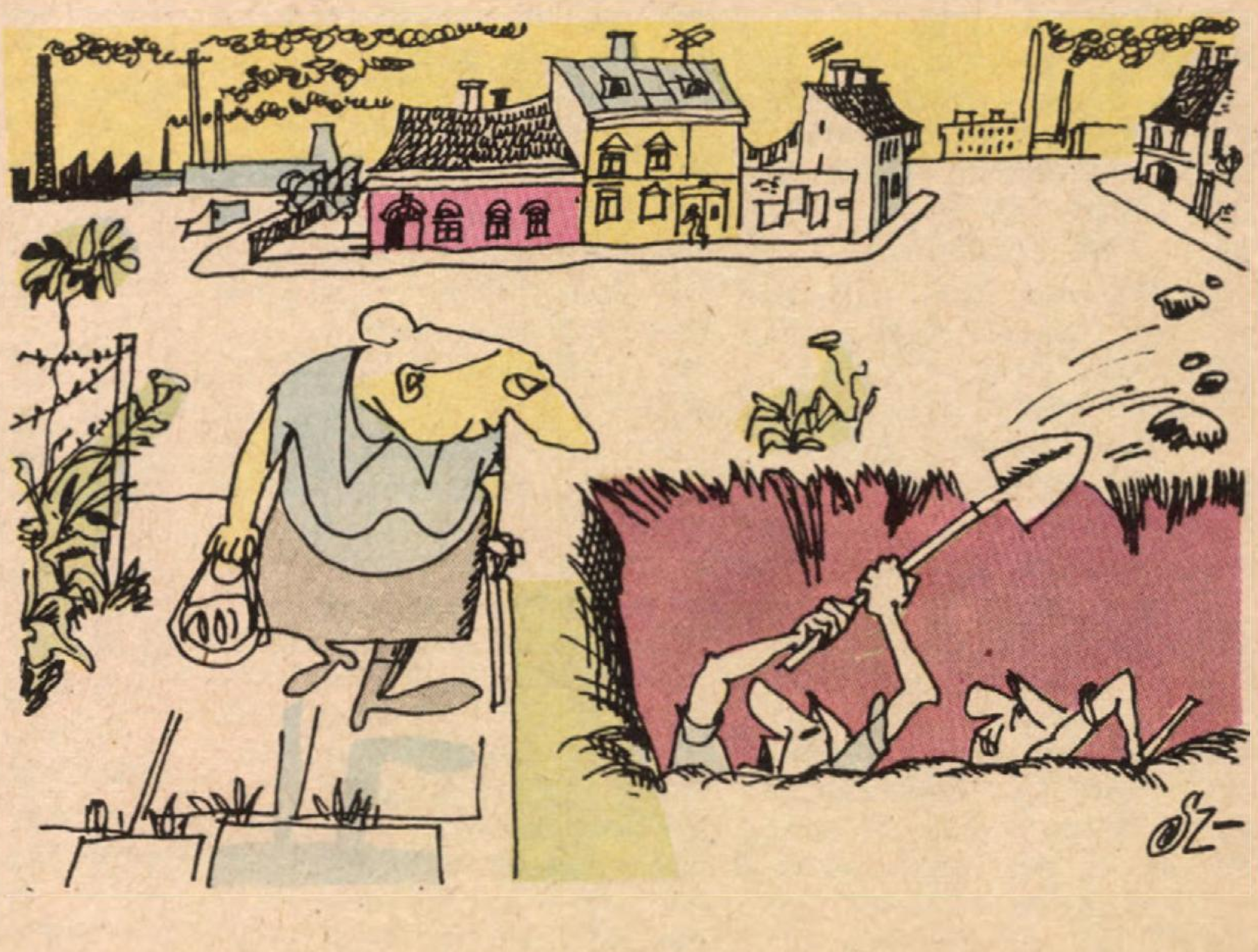
Szánthó Dénes

ELDORÁDÓ

– Mit adnék egy szelet megpaprikázott zsíros kenyérért!

NAGY MUNKÁBAN

– Néni, messze vagyunk még a Nagykörút–Üllői út kereszteződésétől?

NÉLKÜLÖZHETETLEN MUNKAERŐ

— A főmérnök hetek óta külföldön van, észre sem veszik. Bezzeg, ha én egy napig nem takarítok...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Cicvarekné találkozik a buszmegállónál Sesenkánéval.

— Hallom, milyen pech érte a kedves kislányát. Emőkét. Egyszerre két kisbabája született.

Sesenkáné sértődötten fölhúzza az orrát:

— Na, nem is olyan nagy pech, mert egyszerre három apa közül is választhatunk!

*

— Játszik, Pók úr, valami vonóshangszeren?

— Igen! Harangozom.

*

A saját hangjába túlzottan szerelmes hölgyike összeismerkedik egy kezdő segédrendezővel, akinek mindjárt mutatványszámot is énekel.

— Nos, mit gondol, igaz amit már sokan mondtak nekem, hogy ezzel a hanggal elmehetek az Operába?

— Na hallja, ha jegyet vált!

*

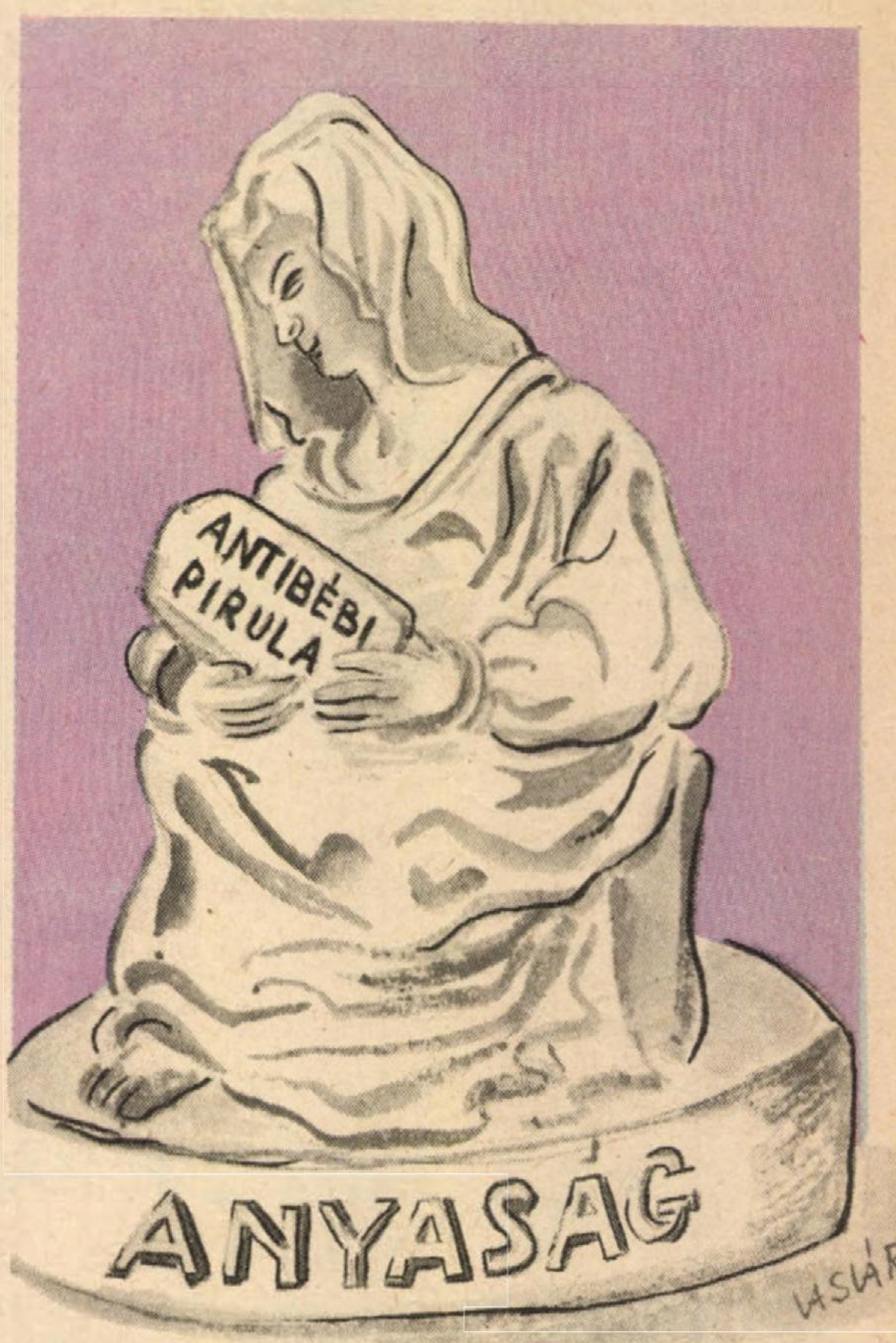
Balatoni híres csúnya pofa. Valaki megkérdi a feleségét:

— S hű tud maga maradni ehhez az emberhez?

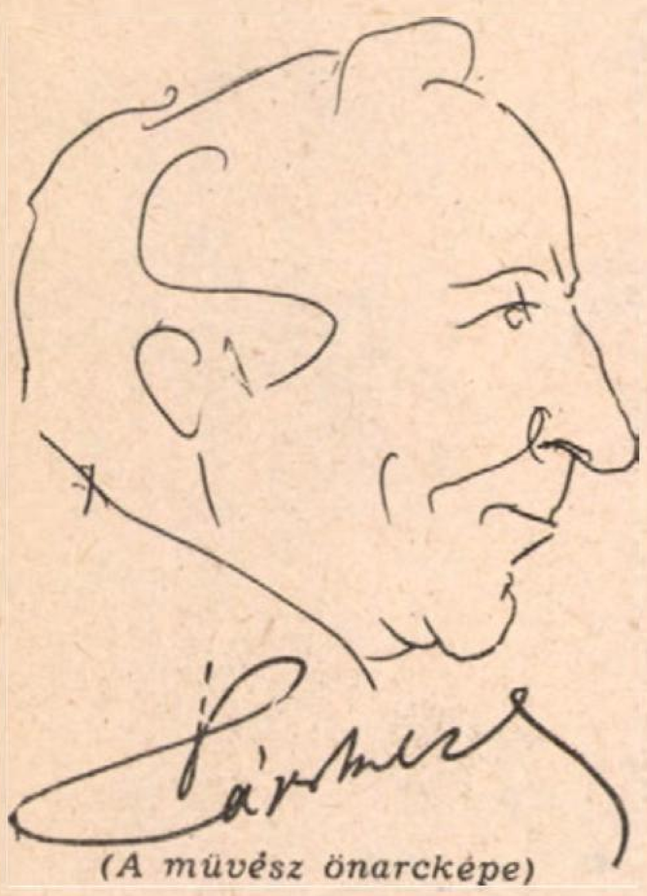
Az asszonyka fölényesen legyint:

— Méghozzá elég gyakran!

SZOBORTERV

HUMORÜGYBEN PÁGER ANTALLAL

(A művész önarcképe)

Próbakezdés előttre beszéltük meg a találkozást. Csaknem egyszerre érkezünk, s így néhány lépést együtt megyünk a délelőtti Váci utcán. Két szót sem szólunk, amikor hozzánk lép egy vidéki bácsi, s kérdezi tisztelettel, hogyan juthat el a metróhoz. Páger türelmesen megmagyarázza, a bácsi köszöni szépen, és épp emeli ujját a kalapjához, amikor odaugrik egy kislány és autogramot kér. (Nem tőlem.)

— Én meg nem tudtam, honnan tetszik olyan ismerősnek lenni! — kap fejéhez az atyafi.

— Nem tehetek róla — mondja később, a jól ismert fintorral —, bizalomkeltő ábrázatom van. A múltkor is, filmforgatás szünetében, ülök a Vécsey utcában. Egyszer csak odajön egy férfi, letesz a lábamhoz egy jókora bőröndöt meg két összespárgázott batyut. „Megkérem, vigyázzon rá, amíg bemegyek a presszóba, bizonyos okból..." — mondta, és már ott sem volt. Kis idő múlva kiabál az ügyelő: „Felvétel indul!" Mondom, várjanak, mert én nem mehetek. Vigyáznom kell a cuccra.

— Ebből az látszik, hogy nemcsak a színpadon és a filmen, hanem az életben is van humorérzéked.

— Ez a szóösszetétel, hogy „humorérzék", zavar engem. Ugyanis tudok spanyolul, és náluk az „umor" érzést jelent.

— Valóban. „Érzésérzék" — ez valahogy nem stimmel.

— Helyesebben: *így* nem stimmel. Annyiban viszont, hogy a humor érzés — nagyon is igaza van a spanyolnak. A humor csak akkor ér valamit, ha érzésből fakad. Én — például — nem vagyok híve a l'art pour l'art viccelődésnek, az a kabaré dolga. Mi, színészek mindenkor csak az alakítandó figura érzésvilágából indulhatunk ki.

— Te gyakran emlegeted táncos-komikus múltadat. Nem haragszol hát, ha megkérdezem: ezt az elvet vallottad már akkor is?

— Hadd válaszoljak egy példával. Szegeden, ahol a húszas években játszottam, a kiváló Faragó Ödön volt az igazgatóm. Ő, mint minden komoly színházvezető, kegyetlenül tiltotta a nota benéket. Én voltam az egyetlen, akinek megengedte, sőt fizetett is érte. Történt, hogy bizonyos Fecskefészek című operettben egy bécsi fiákeres táncos-komikus szerepét alakítottam. Az egyik előadás szünetében följött az öltözőmbe és azt mondja: „Olyan rossz hangulatom van, csinálj valami jó mókát, hadd nevessek. Itt egy tízes." Evvel távozott, én pedig odaadtam a tízest a kellékesnek, és hozattam harminc darab apró, tömör gumilabdát. Te biztos emlékszel ezekre. Akkoriák voltak, mint egy ping-pong labda. Leforráztattam és a kabátom alatt becsempésztem a színpadra. A következő jelenetben a szerelmem apja, egy magyar származású lakáj lát vendégül gulyásra. A valódi gulyás hatalmas tálban (népes család volt, vagy hét gyerek!) oda volt készítve. Én a partnereim tudta nélkül a tálba tettem a harminc labdát. Fölment a függöny. Mint vendéget, engem illetett az első merítés. Terítettem hát magamnak a labdák sűrűjéből. Ezután azt játszottam, hogy rágós a gulyásbeli hús. Az egyik szemet kiköptem, a másikat kivettem a számból és odavágtam, s így tovább. Természetesen a labdák pattogva ugráltak mindenfelé a színpadon. A partnereim csak úgy dőltek a nevetéstől, a közönség nem kevésbé. Egyetlen komoly ember volt a színházban: a fiákeres, aki kínlódva próbálta „megrágni" a „mócsingos húst".

— No, ez elég szélsőséges humor!

— Azt hiszed, az élet nem produkál még ennél is „szélsőségesebbet"? Csortos Gyulával jó barátságban voltam. Természetesen előbb velem is eljátszotta, hogy nem tudja a nevemet, s ahogy Törzs Jenőt következetesen Torznak mondta, úgy engem Trágernek meg Trógernek. Végül is egy filmezés közben alaposan összevesztünk. Az újságok ezt megírták, de úgy, hogy „majdnem tettlegességgé fajult" a dolog. Csortos helyreigazító nyilatkozatot adott és ezt velem is aláíratta. Ettől kezdve szent volt a béke köztünk, sőt... Nem sokkal ezután, egy szép nyári napon ismét együtt filmeztünk a Balaton partján. Én már majdnem elkészültem a festéssel, amikor Csortos odajön hozzám: „Magának van kedve ma dolgozni?" — „Nem nagyon" — válaszoltam. „Csinálni kéne valamit!" — recsegte. — „Bízza csak rám" — hunyorítottam és fejemmel intve jeleztem, hogy közeledik a rendezőnk, Fejős Pál. Fejős mindent jobban tudott, mindenhez jobban értett, valóságos univerzális zseninek hitte magát. „Maga csak mondjon mindenben ellent nekem" — súgtam Csortosnak, majd amikor Fejős hallótávolságba ért, mintha „megkezdett beszélgetést" folytattam volna: „...tehát egy szelet marhahús, egy szelet disznóhús, aztán szalonna, rá vöröshagyma..." „Szó sincs róla — vágott a szavamba Csortos. — Minden szelet hús után kell szalonna, és hagyma csak a nyárs két végére!" Fejős egy darabig hallgatott, majd fölényesen mosolyogva megszólalt: „Nem értenek maguk a rablóhús „készítéséhez ugyanis..." Tíz percig folytattuk a parázs vitát, akkor a rendező megdühödött, lefújta a felvételt, beküldött Székesfehérvárra, hozatott 16 kiló különböző húst, és mi egész nap a kormos, égett roblóhús-készítményeit ettük és a borát ittuk.

— A mai körülmények között nem születhetnek hasonló rögtönzések?

— Újra csak azt mondom, a színész alakításának minden mozzanata kizárólag az általa alakított figura jelleméből következhet. Ebben a szellemben szabad, sőt olykor kell is rögtönözni. Mi történt például mostani darabunknak, az Adáshibának a premierjén: az egyik kulcsjelenetben meg kell kínálnom Emberfit szivarral. Zakóm zsebébe nyúlok hát, de tapasztalom, hogy a kellékes elfelejtette betenni a szivart. Körülnézek: most mit csináljak? Fél szemmel látom, hogy a nézőtéren ülő rendező, Várkonyi kétségbeesetten figyel. Ő rögtön tudta, miről van szó. Szerencsére észreveszem a színpad túlsó oldalán levő ezüst dobozt. Odamegyek, fölnyitom. Volt benne szivar.

— És mit csináltál volna, ha ott sincs szivar?

— Ezt kérdezte az előadás után Várkonyi is. Azt válaszoltam neki: Léptem volna még hármat, s akkor már elérem a zsinórt, amivel leengedtem volna a függönyt.

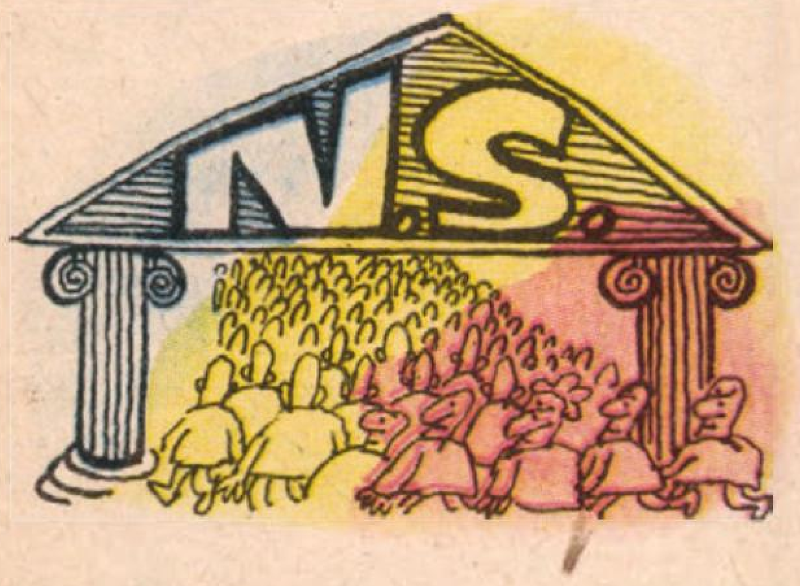
Sólyom László

KIZÁRÓLAG AZ UTÓKORNAK

Ha majd halálom után felavatják a rólam elnevezett és munkásságomat bemutató emlékmúzeumot, nemcsak cigarettaszipkáimat, borotvaecsetemet és fogmosópoharamat tekintheti meg a kegyeletes közönség, hanem halhatatlan krokijaim kéziratait is, amelyeket előrelátóan gondosan őrzök. Sok irodalomtörténeti érdekességre bukkanhatnak majd a bogarászó filológusok, például arra, hogy írógépemen az é betűről lekopott az ékezet és soha nem javíttattam ki, meg hogy az indigót következetesen fordítva raktam be a gépbe, minek következtében némely kézirat csak tükörből olvasható el, s más hasonlókat.

A legnagyobb becsben alighanem jelen krokim kéziratát tartja majd az eljövendő nemzedék, mert ebben megjövendöltem, hogy halálom után emlékmúzeumot neveznek el rólam, abban kézirataimat őrzik, s azok közül jelen krokim kéziratát tartják majd a legnagyobb becsben, amelyben megjövendöltem, hogy halálom után emlékmúzeumot neveznek el rólam, satöbbi.

Lelki szemeimmel látom, amint

délelőtt tíz órakor kitárulnak az N. S. Emlékmúzeum kapui, betódul rajtuk a türelmetlenül várakozó közönség, a portás mindenkire rákényszeríti az ormótlan filcpapucsot, amiben a hálás utókor kis híján hasra esik. A szakképzett muzeológus, aki életét kizárólag krokijaim értelmezésének és irodalomtörténeti rendszerezésének szenteli, végigvezeti a látogatókat a tárlók előtt (kedvenc napszemüvege, hamutartója, sótartója, cipőkanala), majd a kéziratgyűjtemény eme legbecsesebbikéhez érve, a következő szavakkal fordul a közönséghez:

„Itt láthatják N. S. legmaradandóbb művének, a ‚Kizárólag az utókornak' című krokinak a kéziratát (megjelent a Ludas Matyi 1970 . . . -i számában). A mű magvas filozófiai mondanivalóján, briliáns humorán kívül külön felhívom a figyelmüket a Nagy Krokiszerző váteszi jóslatára. Nemcsak az Emlékmúzeum keletkezését jövendölte meg, nemcsak jelen kroki kéziratának helyét az irodalomtörténetben, de amint olvashatják, még a részleteket is. Még azt is, hogy én a jövő muzeológusa, egy napon itt fogok állni Önök előtt és felhívom a figyelmüket arra, hogy ő megjövendölte, hogy én itt fogok állni Önök előtt és az Önök feszült figyelme közepette utalok rá, hogy ő előre látta, hogy én majd Önök elé fogok állni, hogy emlékeztessem Önöket, hogy ő pontosan megmondta, miszerint én Önök elé fogok állni . . ."

Amikor a derék ember idejut, úgy érzi, hogy forog körülötte a világ a tárlókkal együtt, bevesz két idegcsillapítót, felötlik benne, hogy életművem talán az agyára ment, a pokolba kívánja az emlékmúzeumot, még azt is akiről elnevezték.

Nem venném a lelkemre. Ilyen áron nekem nem kell emlékmúzeum. De mit tegyek akkor a tervezett múzeum ékességével, jelen krokival, hogy elkerülje a halhatatlanságot, az emlékmúzeumot? Hiszen csaknem készen van. Szándékosan el kell rontanom! Szerencsére még nincs poén. Átadom az enyészetnek: poén nélkül hagyom az utókorra.

Novobáczky Sándor

MELANKÓLIA

– Hiába, itt az ősz! . . .

TAXIHIÁNY

HAZATÉRÉS A BALATONRÓL

– Még azt a húszast sem költöttem el, amit a nyaralásra adtatok . . .

NÉPDALGYŰJTŐ KIRÁLY?

Meglepő tényről értesülünk a Documenta Bartókiana 4. füzetéből. Megtudhatjuk belőle, a 33. lapon, hogy már Kun László magyar király (1262—1290) is gyűjtött népdalt. Csak az a furcsa, hogy a füzet szerkesztősége nem nézte meg a Zenei Lexikont, ahol megtalálhatta volna a valóban népdalgyűjtő Kun László nevét. Igaz, ő nem volt király, és nem a 13. században élt, hanem 1869—1939-ig. De még furcsább, hogy ugyanannak a Documenta-sorozatnak a 2. füzetében már volt szó erről a csakugyan népdalgyűjtő Kun Lászlóról. A szerkesztőség nem olvassa saját kiadványait? Amelyeket egyébként a Magyar Tudományos Akadémia jelentetett meg . . .

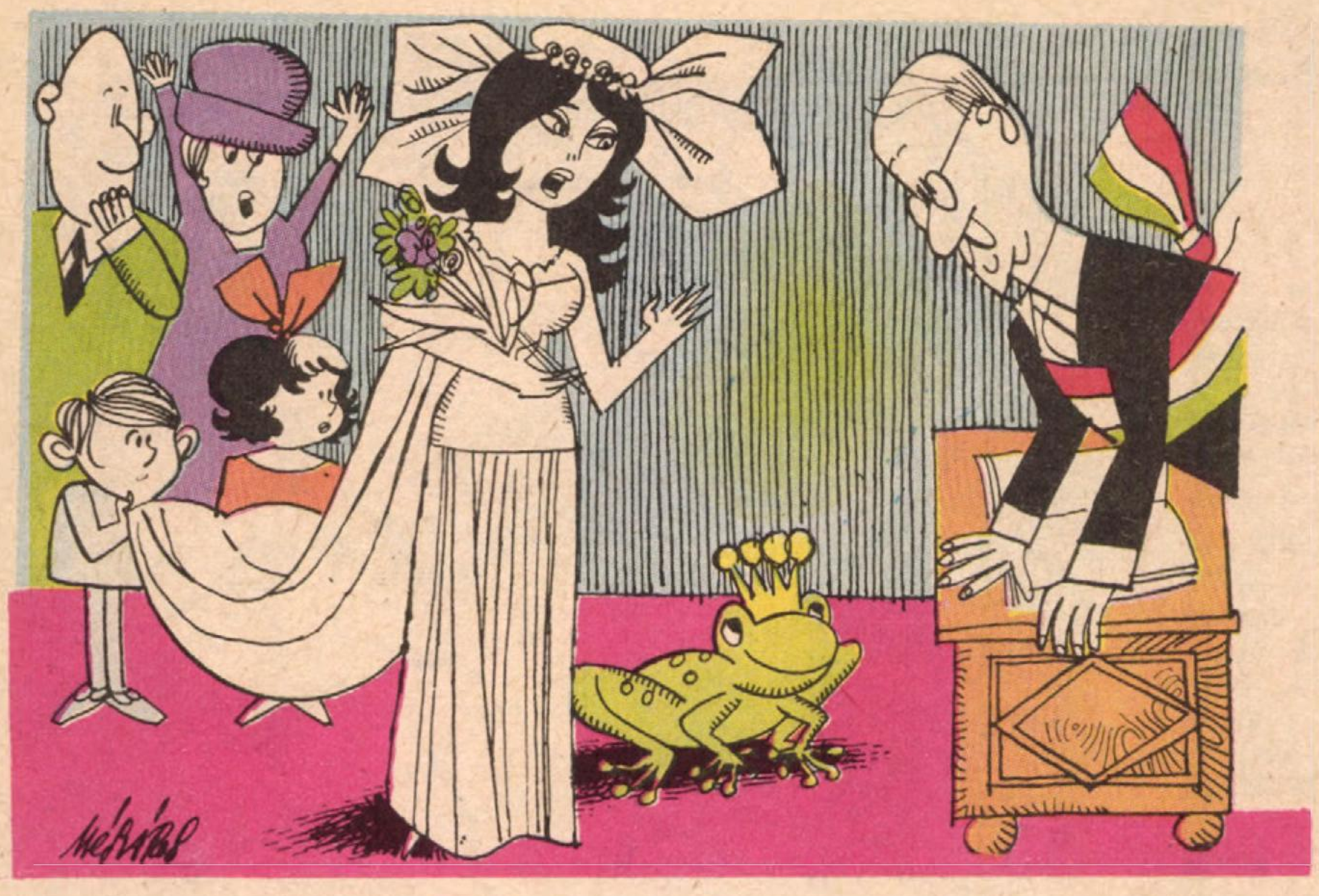
(bl)

ESZPRESSZÓBAN

– Hét duplát kérek . . . !

RÉGI MESE

– Kérem, ő királyfi, csak mindig marháskodik!

Ilyenek a nők

Jucinak leánykorában leginkább az tetszett bennem, hogy gavallér és nagyvonalú vagyok. Aztán a feleségem lett, és valahányszor nagyvonalú vagy gavallér szerettem volna lenni, azzal vádolt, hogy költekező, könnyelmű fráter vagyok. Amikor leány volt, boldogan vallotta: mellettem egy nő soha nem érezheti biztonságban magát, és ez nagyon jó, mert a biztonságérzet elkényelmesíti az embert és megöli a szerelmet. Amikor már a nevemet viselte, azt hajtogatta, hogy megőrül, mert mellettem egy perc nyugalma sem lehet; az élete állandó bizonytalanság és ez megöli a szerelmet.

Érveim nem használtak. Hiába mondtam, hogy szerelmem bizonysága éppen az, hogy az anyakönyvvezető elé vittem, és azóta is szakadatlanul vele élek. Hisztérikus zokogás közepette panaszolta el, hogy látja, milyen szemeket meresztek a nőkre, és azok is visszabámulnak rám. Pedig leánykorában éppen az tetszett neki, hogy a nők rajtam felejtik a szemüket. Ilyenkor büszkén belém karolt, s megcsókolt, majd boldogan turbékolta:

— Üsse őket a guta, sárguljanak meg az irigységtől — és boldog győztesként hurcolt tova. Ajánlottam neki, hogy most is megteheti ugyanezt, ha észrevenné, hogy egy nő rám csodálkozik.

— Mit képzelsz, csak nem fogok a férjemmel az utcán csókolózni?! — mondta, és úgy nézett rám, mintha bolond lennék.

A válóperes bíró előtt már azt ordította, hogy mániákus költekező, léha nőcsábász vagyok, egy szatír, akit leghelyesebb lenne börtönben tartani.

Szidalmaival annyira felkeltette Gizikének, a tárgyalás gépírónőjének az érdeklődését, hogy mire a válóperi végzést felolvasták, mi szemmel már mindent elmondtunk egymásnak. Csodálatos dolog, ha egy gépírónő úgy tudja verni a billentyűket, hogy közben az én szemembe néz, hunyorog és kacsintgat. Még aznap megvártam, beültünk egy kis presszóba, ő egy Colát ivott, én három konyakot. Rajongva állapította meg, hogy egy kis alkohol határozottan jót tesz nekem: vidám, szellemes és felszabadult leszek tőle. Amikor három hónap örök szerelem után szakítottunk, azt híresztelte rólam, hogy krónikus alkoholista vagyok, aki már egy konyaktól teljesen elbambul, ostobaságokat fecseg, és gátlástalan lesz.

Az ilyen és ehhez hasonló esetekből tanultam meg, hogy nem szabad hinni a nőknek. Ha egy leány a szerelem hajnalán azt suttogja, hogy a csendes szelídségem tetszik neki, akkor már tudom, hogy a szerelem alkonyán majd azt ordítja, hogy tutyi-mutyi, gyáva, rongy ember vagyok. Ha — tegyük fel — határozottságomat, hajlíthatatlanságomat dicséri, arra gondolok, hogy nemsokára zsarnoknak, konok, önfejű diktátornak nevez. Ha lesütött szemekkel, hálatelt szívvel rebegi, hogy azért szeret, mert nemcsak a nőt nézem benne, akkor tudom: nemsokára azt tartja a legnagyobb sértésnek, ha nem a nőt nézem benne. Ha azt mondja, hogy kell neki valaki, akire felnézhet, és erre egyedül én vagyok méltó, biztosra veszem, hogy — ha néhány hónap múlva nem nézek fel rá — megnézhetem magam. Ovakodom azoktól a nőktől, akik elragadtatással nyilatkoznak a humoromról, mert tudom, hogy eljő az idő, amikor komolytalan fráternek, vigyorgó fakutyának neveznek.

Ami egykoron gyengédség volt, abból később nyámnyilaság lesz. Sete-suta mackósságom az első összeveszés után otromba idétlenséggé változik.

Ezért nem szabad elhinni a szerelmes nyári estek suttogva mondott bókjait. Az okos férfi tudja, hogy a nők csak két esetben képtelenek a férfiak reális megítélésére: amikor szeretik, és amikor már nem szeretik őket.

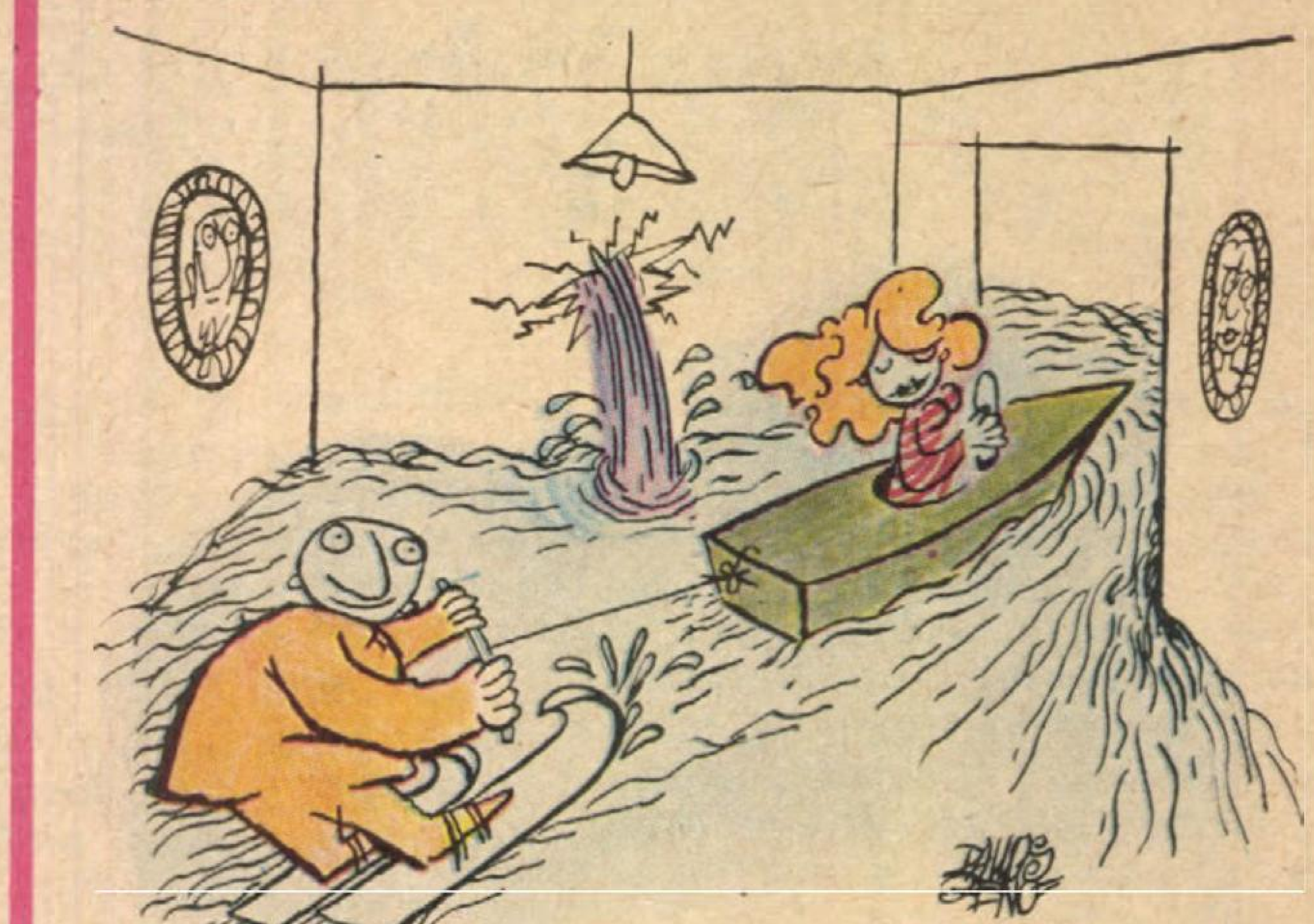
Engem tehát több csalódás nem érhet. Nem érhet már azért sem, mert végre megtaláltam az igazit. Akikkel eddig találkoztam, értéktelen, üres nőszemélyek voltak. Ilonka más. Ő megért és boldogan mondja, hogy pont egy ilyen férfi való hozzá, aki okos, megfontolt és tehetséges. Szeretem és ő is szeret. Semmi más nem érdekel...

Ösz Ferenc

Utóirat: Ilonka írt Tihanyból, ahová egy zöldségkereskedővel utazott. Közölte, hogy szakít velem, mert tudálékos, fontolgató, határozatlan alak vagyok, aki ráadásul tehetségtelen. A levél nem izgat. Ilonka buta és üres fejű. Bezzeg Piroska...

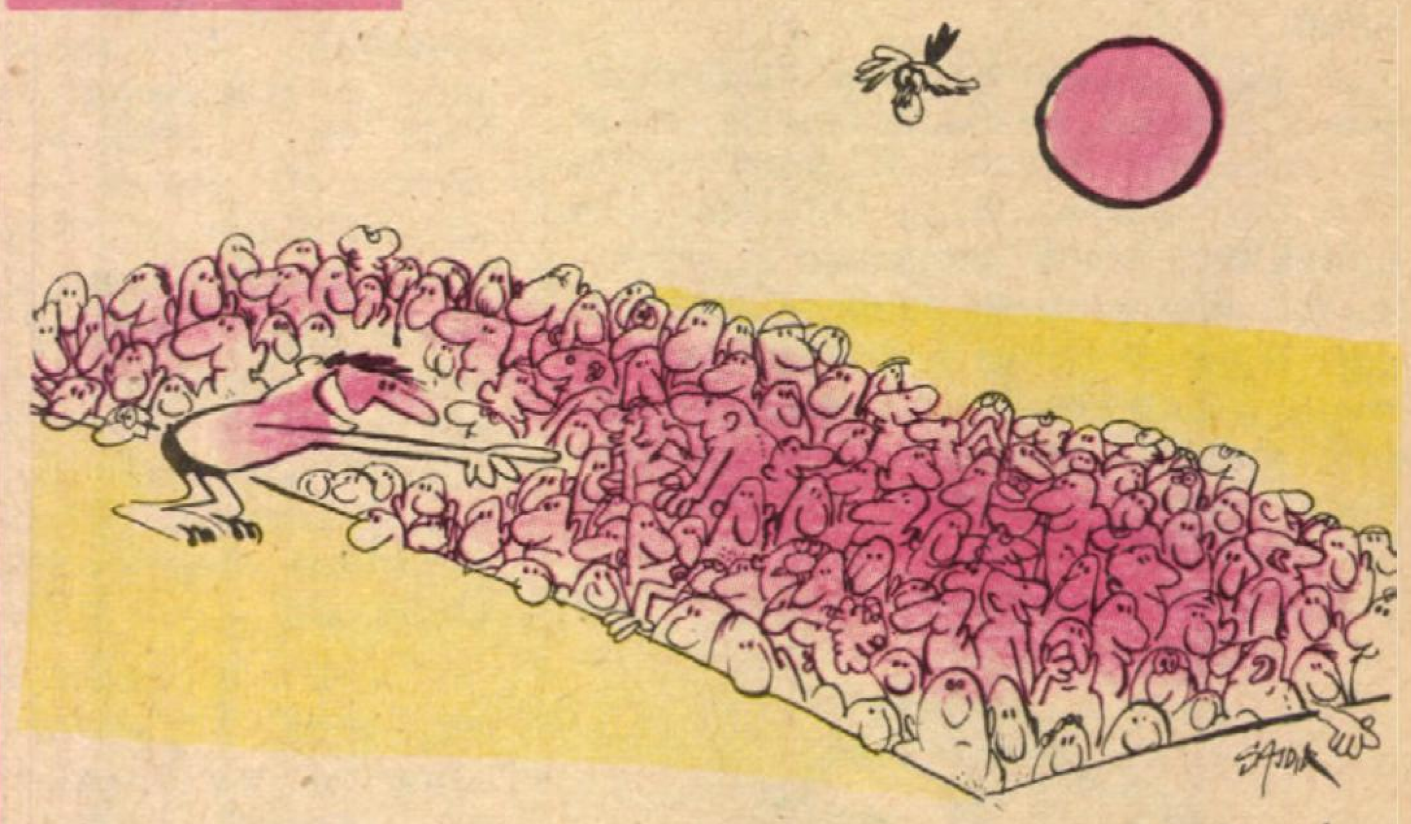
Ö. F.

Dallos Jenő:

– Vizisízhettem.

Sajdik Ferenc:

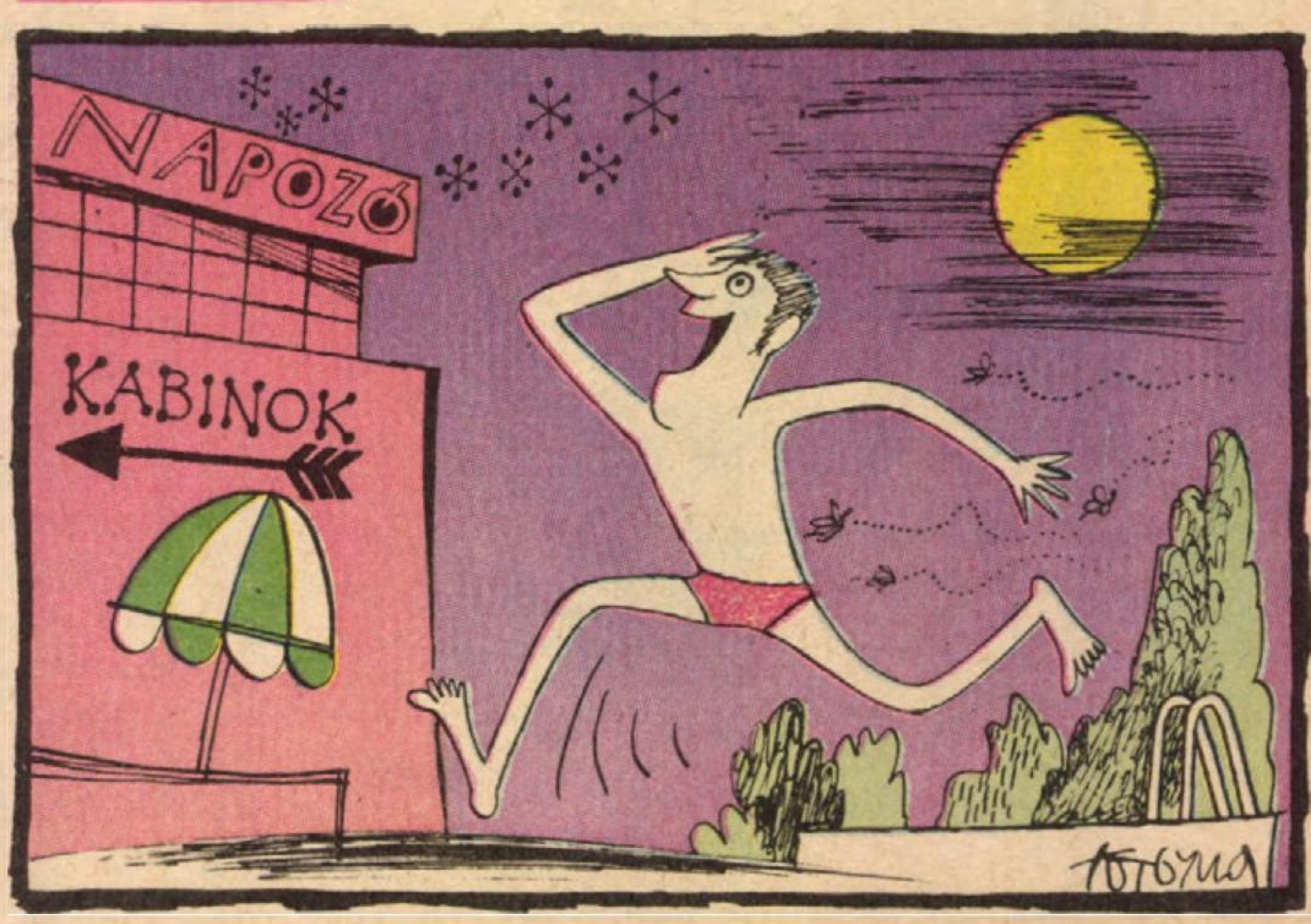
– Egy csütörtöki délutánon majdnem öt percen keresztül láttam a vizet a Palatinuson.

Fülöp György:

– Az a néhány felejthetetlen vízhiányos nap

Tót Gyula:

– Amikor este tízkor végre eszembe jutott a kabinom száma.

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

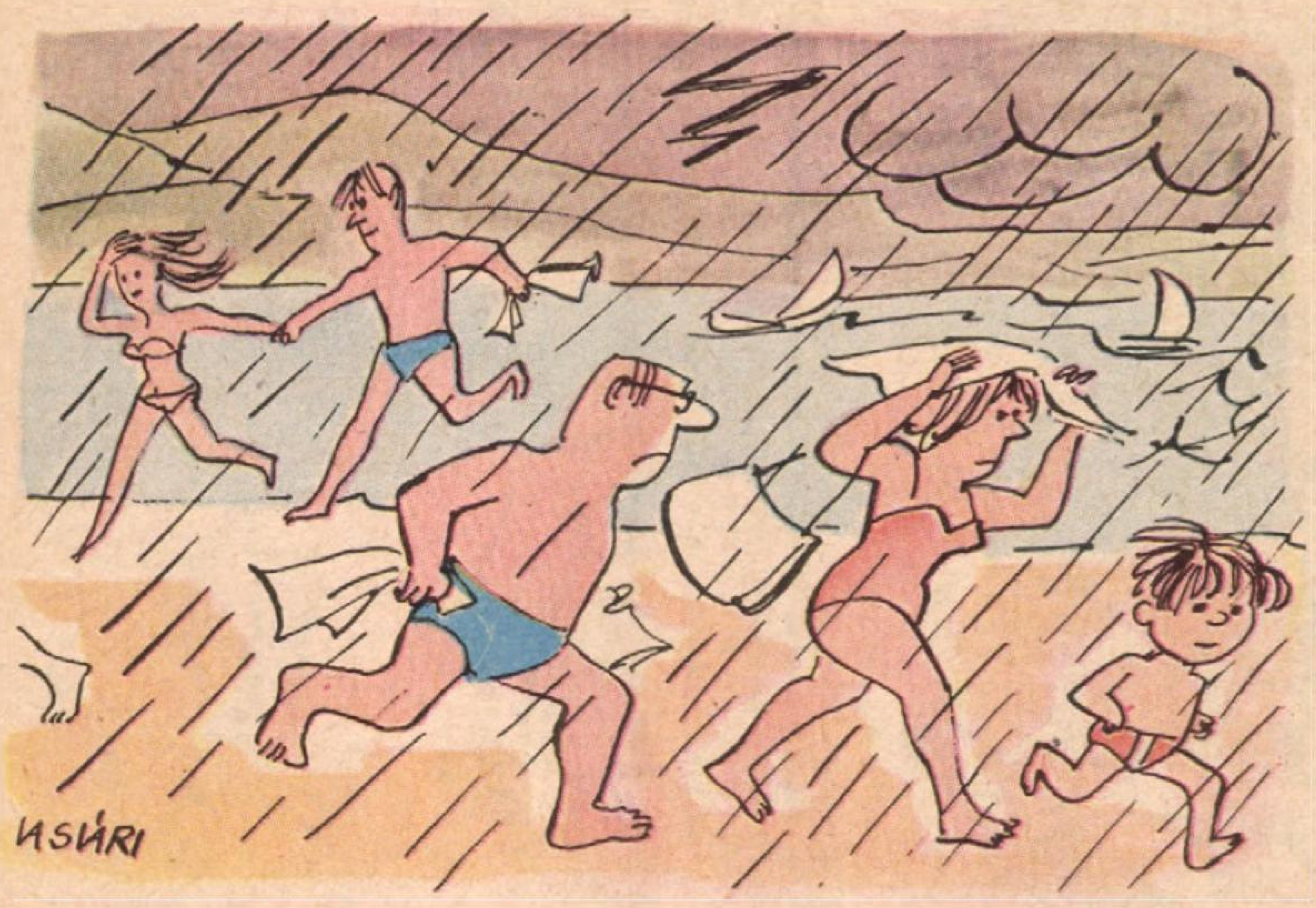
Mi volt a legszebb nyári élményük?

Szűr-Szabó József:

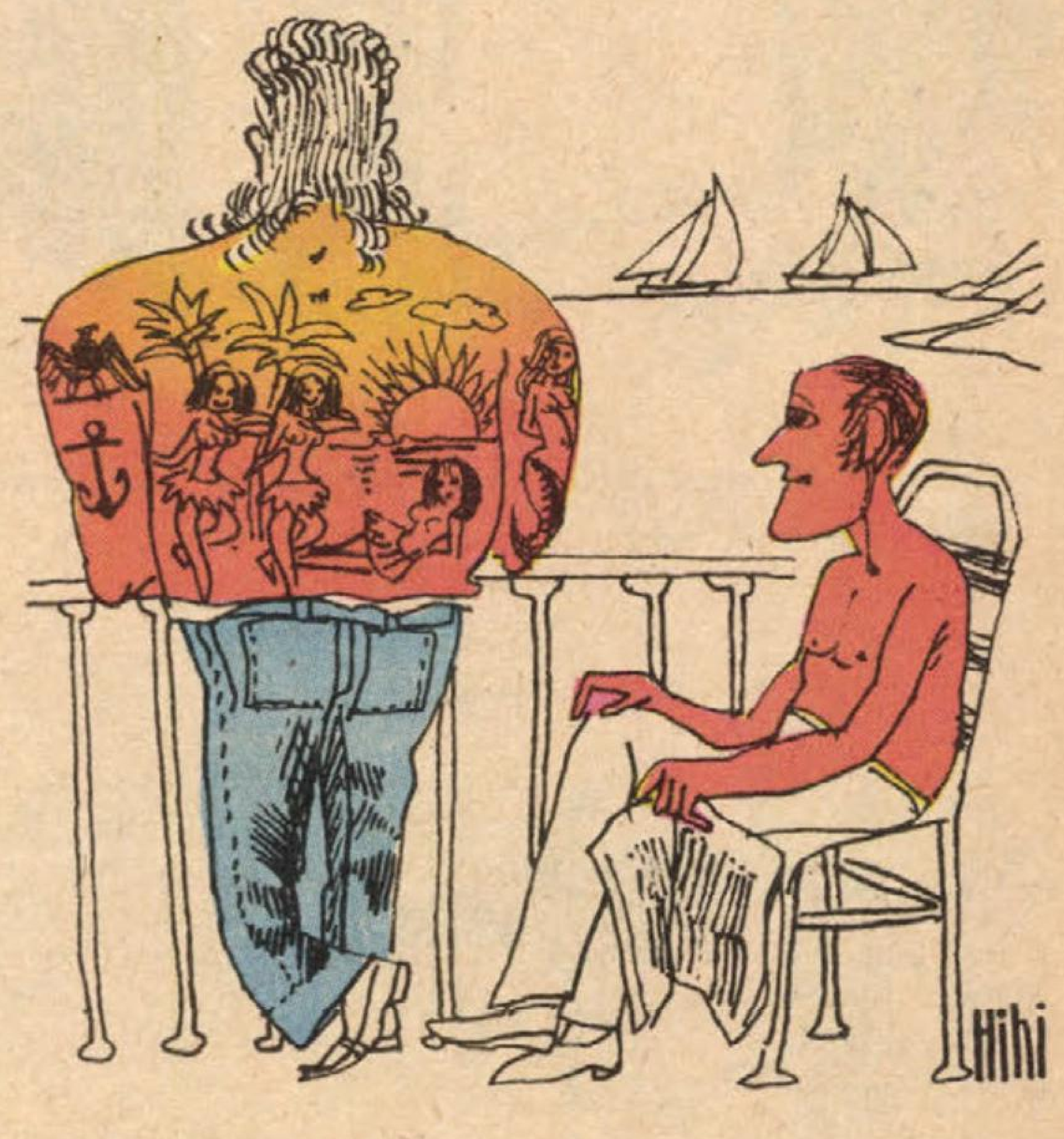
– Azok a hosszú órák, amelyeket avval a rengeteg nővel töltöttem!

Vasvári Anna:

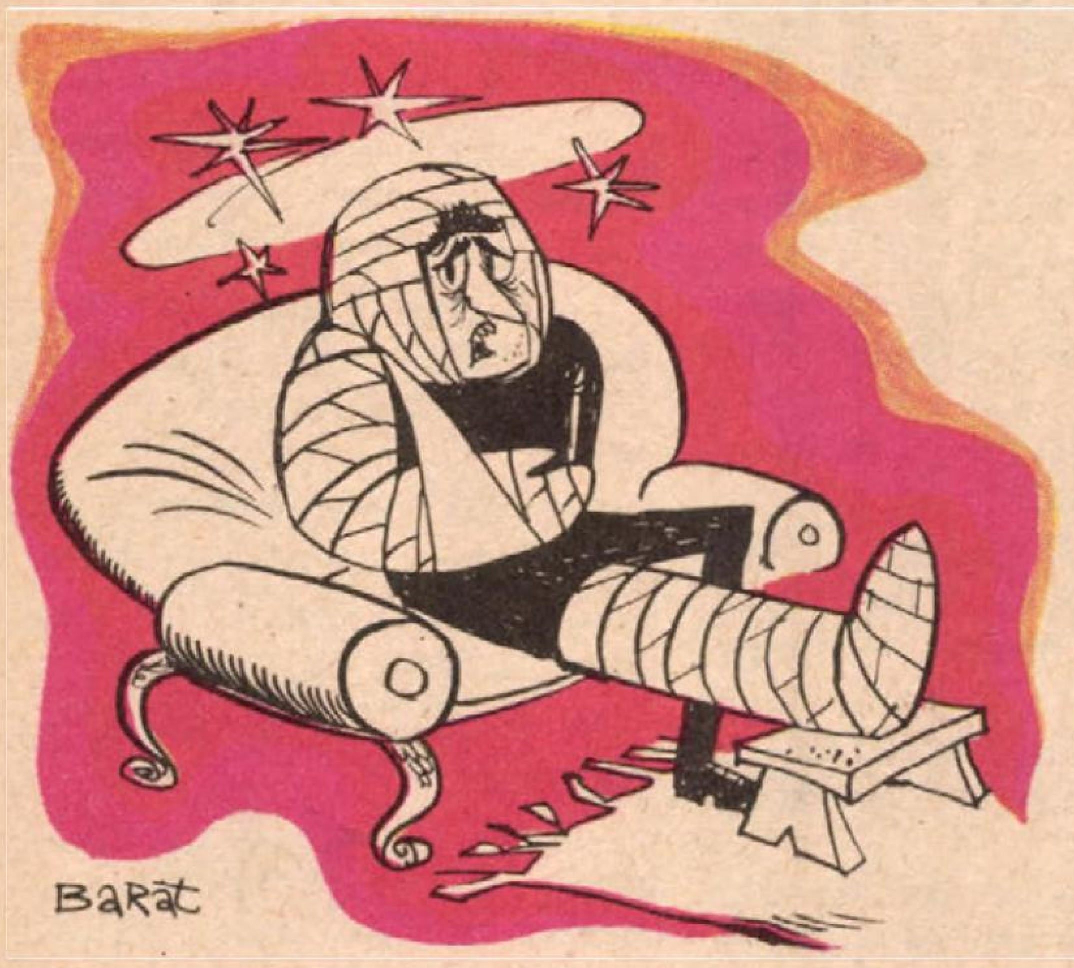
– Mi itt a kérdés? Most hallom először, hogy nyár volt...

Hegedűs István:

– Láttam hawaii naplementét...

Barát József:

– Éppen az előbb meséltem el a feleségemnek...

Erdei Sándor:

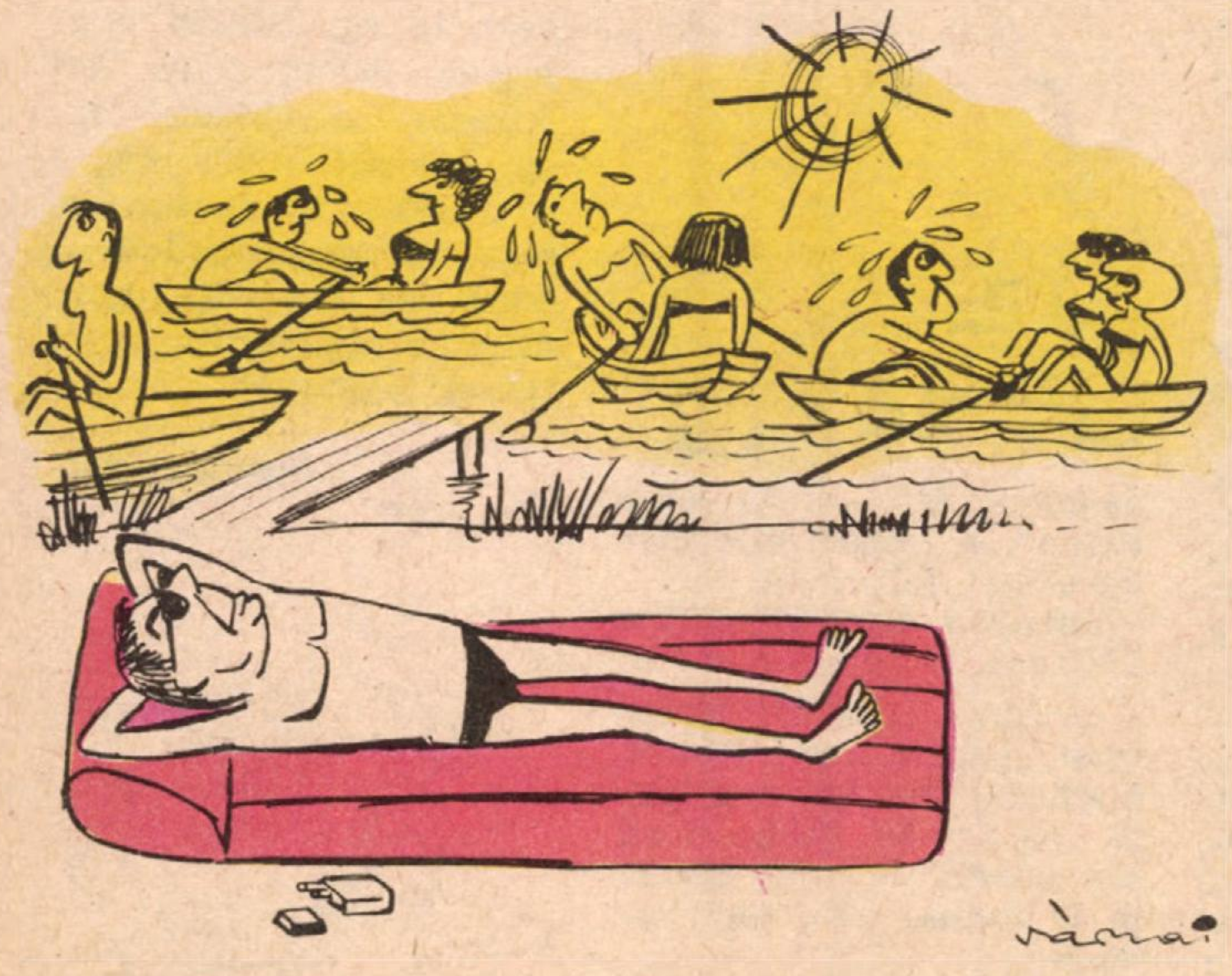
– Ilyen nagy sellőt fogtam!

Endrődi István:

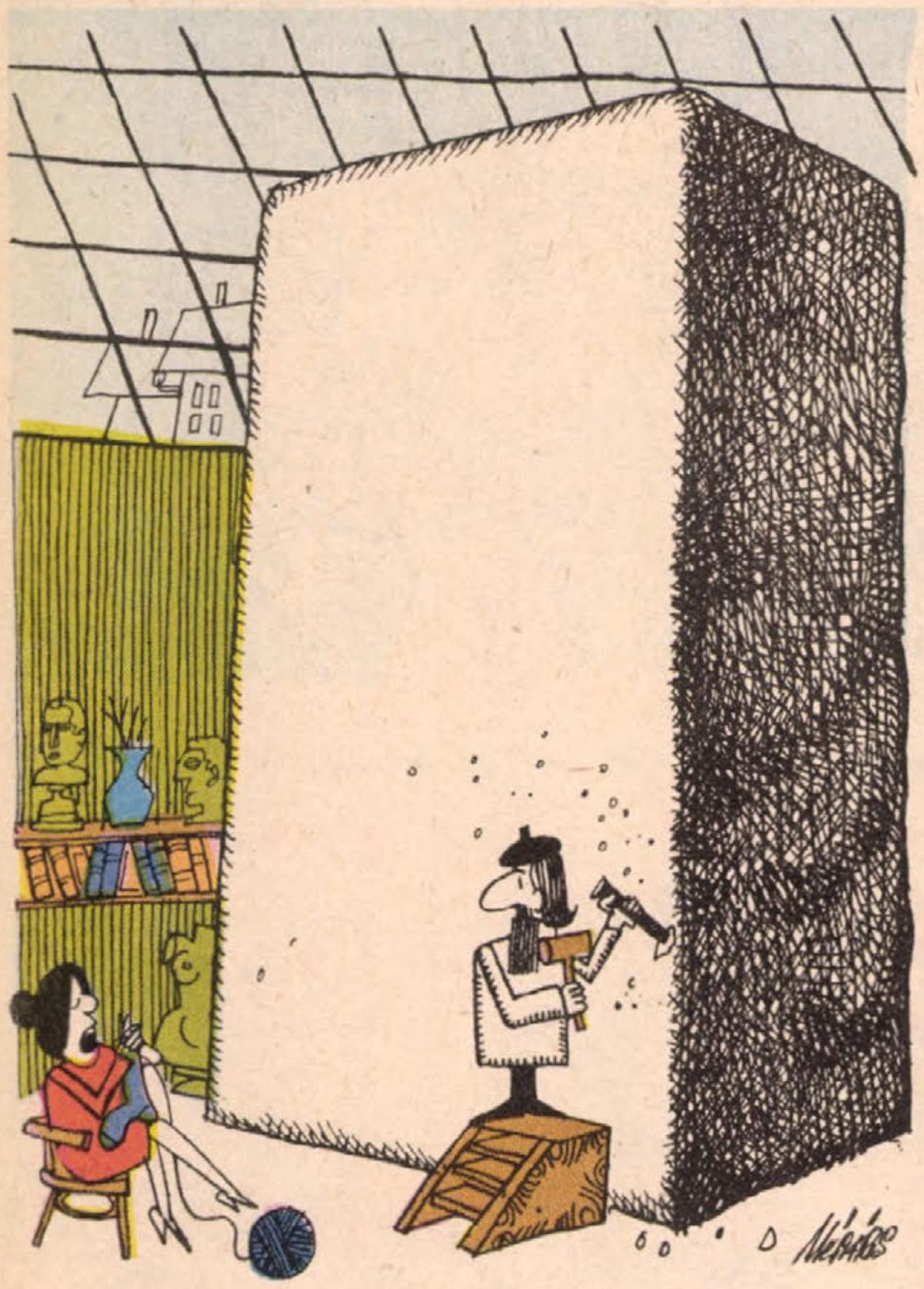
– Amikor légcsőhurutom volt. Szerencsére sikerült mindenütt meleg sört kapnom.

Várnai György:

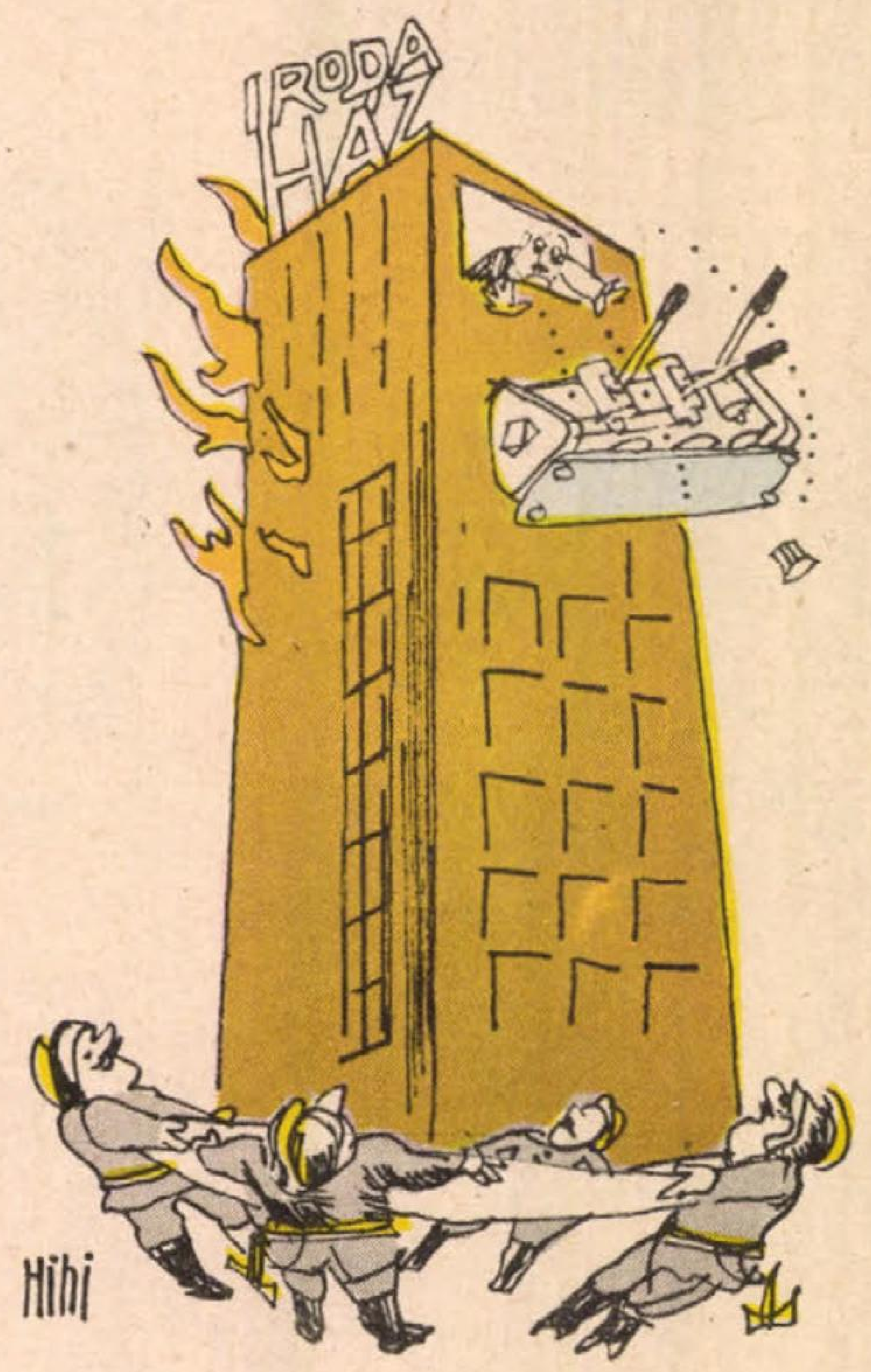
– Nem eveztem...

NYŰGÖS FELESÉG

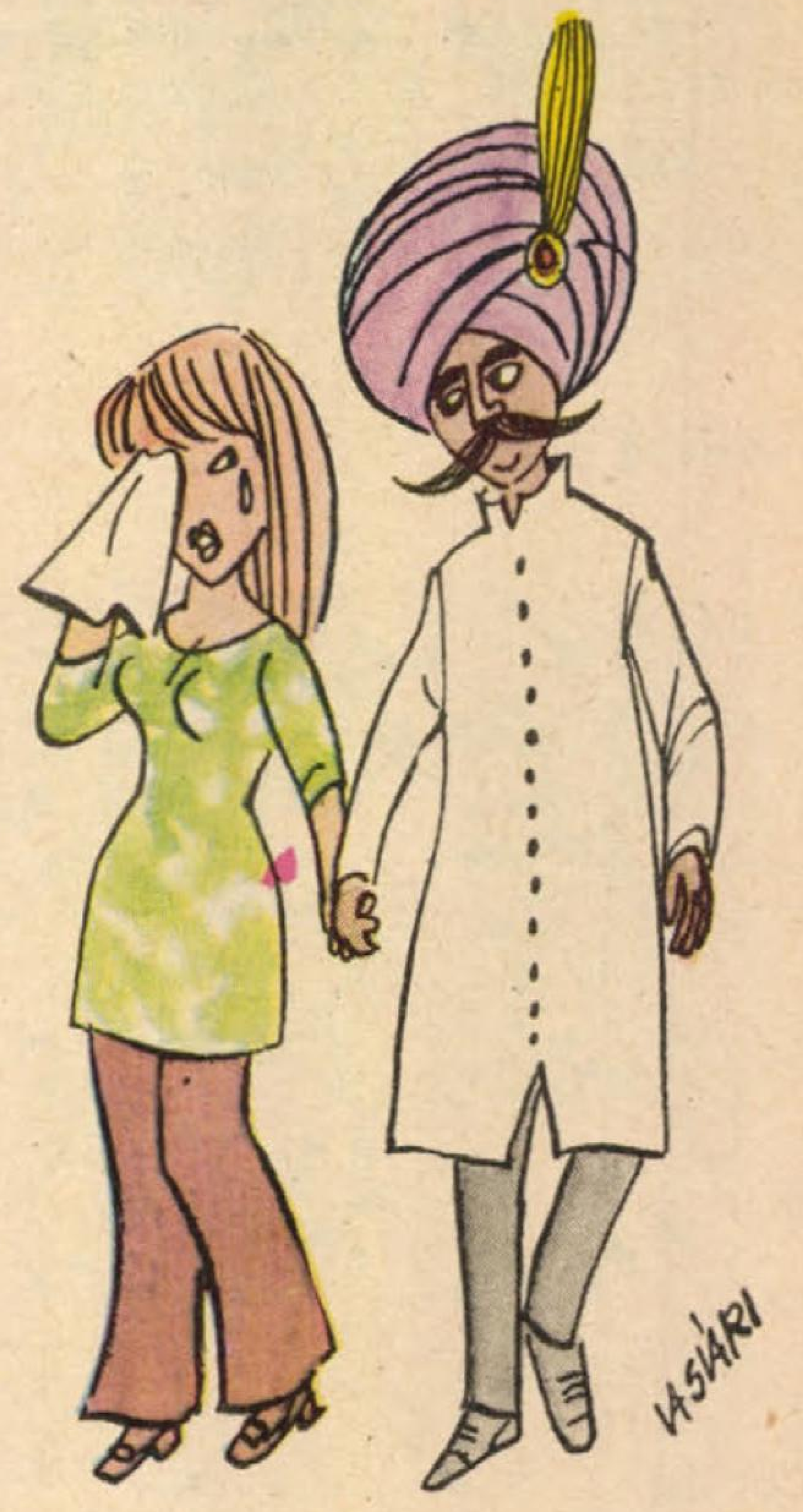

– Mondd, fiacskám, mikor hagyod már abba azt az átkozott kopácsolást?

LEGFŐBB ÉRTÉK

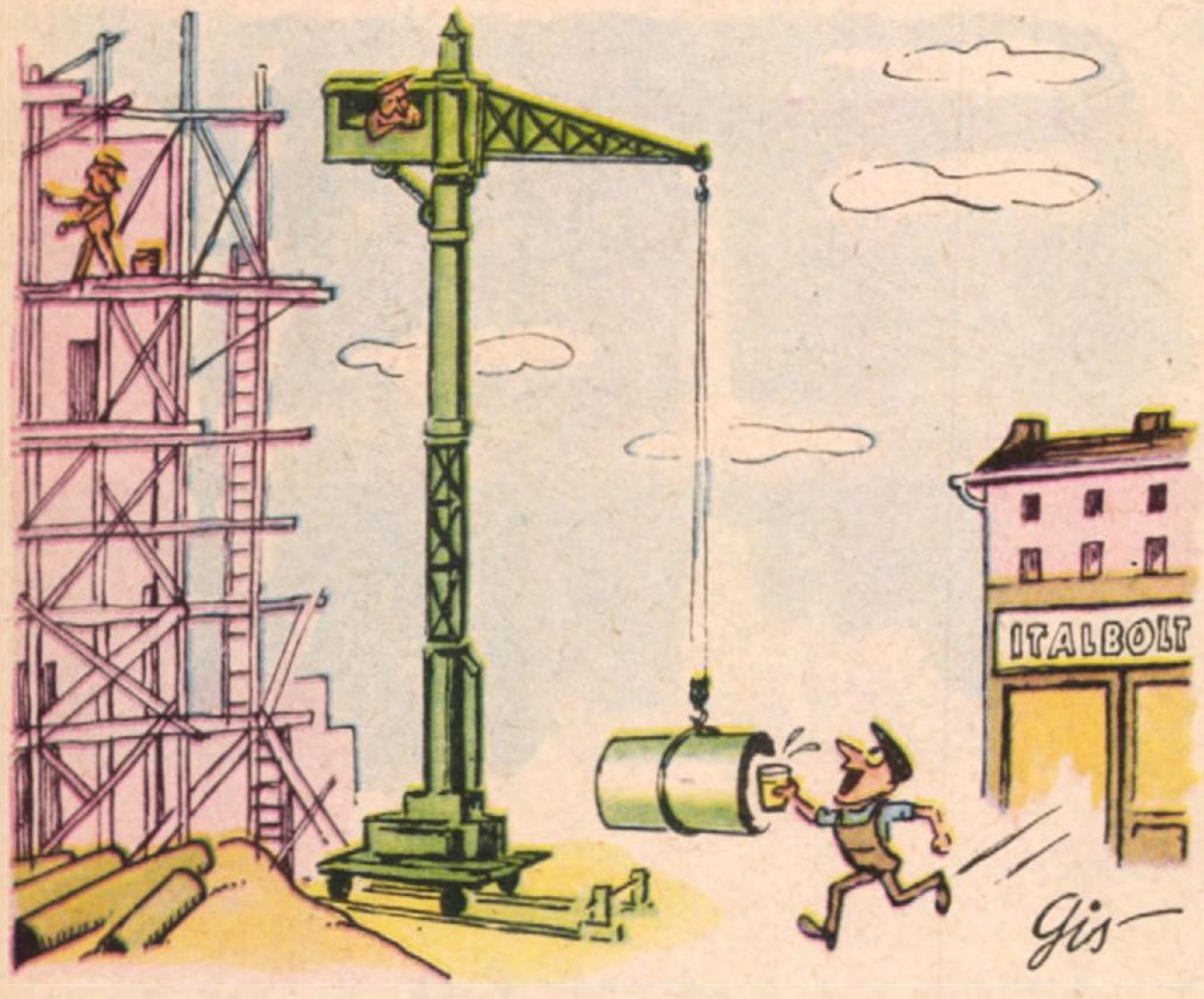

PECHES PESTI LÁNY

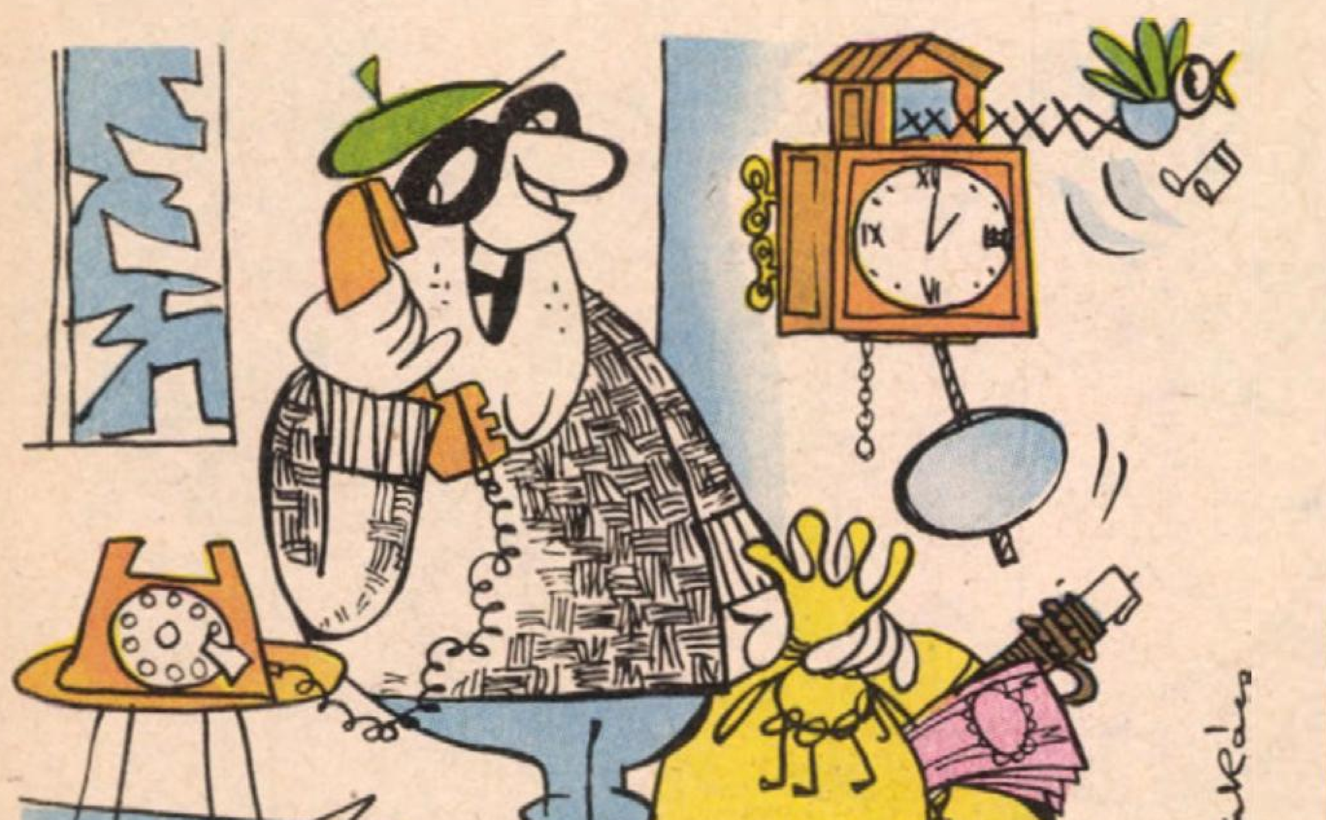
– Ez az én formám! Pont most találok egy maharadzsát, amikor megfosztották őket a jogaiktól...

GÉPESÍTÉS

– Józsi, küldöm a nagyfröccsöt!

GONDOS ATYA

– Kérdezd meg a gyereket, hogy kér-e kakukkos órát?!

Két és fél boxer

Családunkban, mióta csak vissza tudok emlékezni rá, mindig voltak a hivatalos pengő és forint pénznemek mellett bizonyos családi címletű pénzegységek, melyeket ugyan a Nemzeti Bank nem jegyzett, de mi éppúgy számoltunk velük, mint az angolok például a guineás értékkel, e nem létező, mégis árakat jelző pénzegységgel.

Ilyen családi címletű bankjegy volt nálunk háború előtt az egy pinty. Egy pinty három állami pengőnek felelt meg, a másfél pintyes egy rigó volt, a félpintyes egy stiglic. Én ugyanis madárbolond voltam, és énekesmadarakat gyűjtöttem. E madárcentrikus világképemben aztán minden összeget, mely a házunkba kereset, vagy a zsebembe zsebpénz címszó alatt befolyt, azonmód énekesmadárra számítottam át. Egyhavi lakbérünk negyvenöt pinty volt — borzasztóan nagy pénz! —, egy pár cipő három és fél, négy pinty, a heti tejpénzem a gimnáziumban egy stiglic. Az első fizetésem heti húsz rigó volt, aztán megkaptam a katonai behívómat.

Mindez azért jutott most eszembe, mert a leányom másfél év óta — mint kutyacentrikus elem — kibocsátotta otthonunkban az egyboxeres pénzegységet Az egyboxeres a legnagyobb címletű pénzegység, mellyel valaha is számoltunk, pedig számoltunk a madarak után még sok mindenben, cukorban, zsírban, zokniban, sőt párnahuzatban is, de egyik sem közelítette meg az egyboxeres címletű családi pénznemet, amely négy ötszázforintos bankjegynek felel meg.

Beszélgetéseink mostan otthon emígyen folynak:

— Mennyit kapsz a tévétől? — kérdi a leányom.

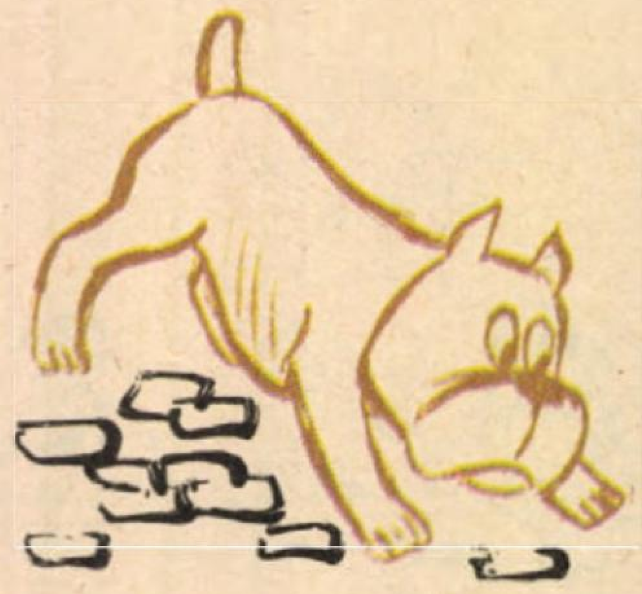
— Másfél boxert — mondom én.

— És abból nem tudsz venni egy boxert? — kérdi ő.

— Nem — mondom én. — Egy fél boxerból jöjjünk ki másodikáig?

— De azt mondtad — mondja a leányom —, hogy a rádiótól is kapsz a jövő héten egy boxert.

— Egy fél boxert — mondom én. — Ha nem tudnád, a másik felét már előlegben felvettem.

Leányom elgondolkodik a válaszon, majd azt mondja:

— Az osztálytársnőm most kapott egy boxert, részletre. Van egy tenyésztő, aki egy fél boxerért ad egy boxert. Egy fél boxert te is tudnál adni egy boxerra.

— Nem tudnék — mondom neki. — Ha lenne egy felesleges fél boxerom, akkor egy téli kosztümöt vennék neked egy boxerért, nem egy boxert.

— Akkor mikor lesz nekem mégis egy boxerem? — kérdi a leányom. — És miből?

— Ha megcsinálják a filmemet — mondom neki.

— Azért még hány boxert kapsz?

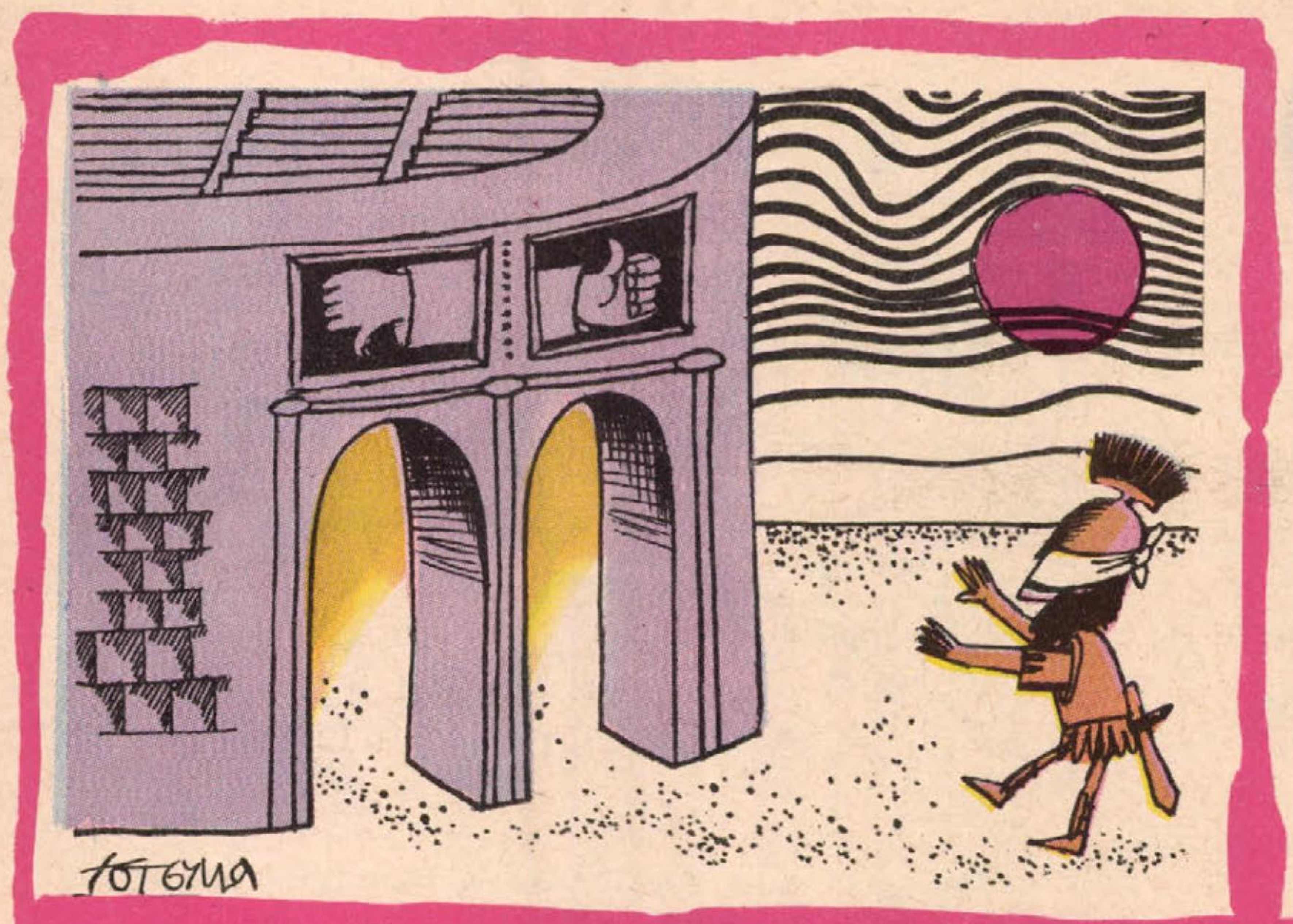
— Legalább tíz boxert — mondom.

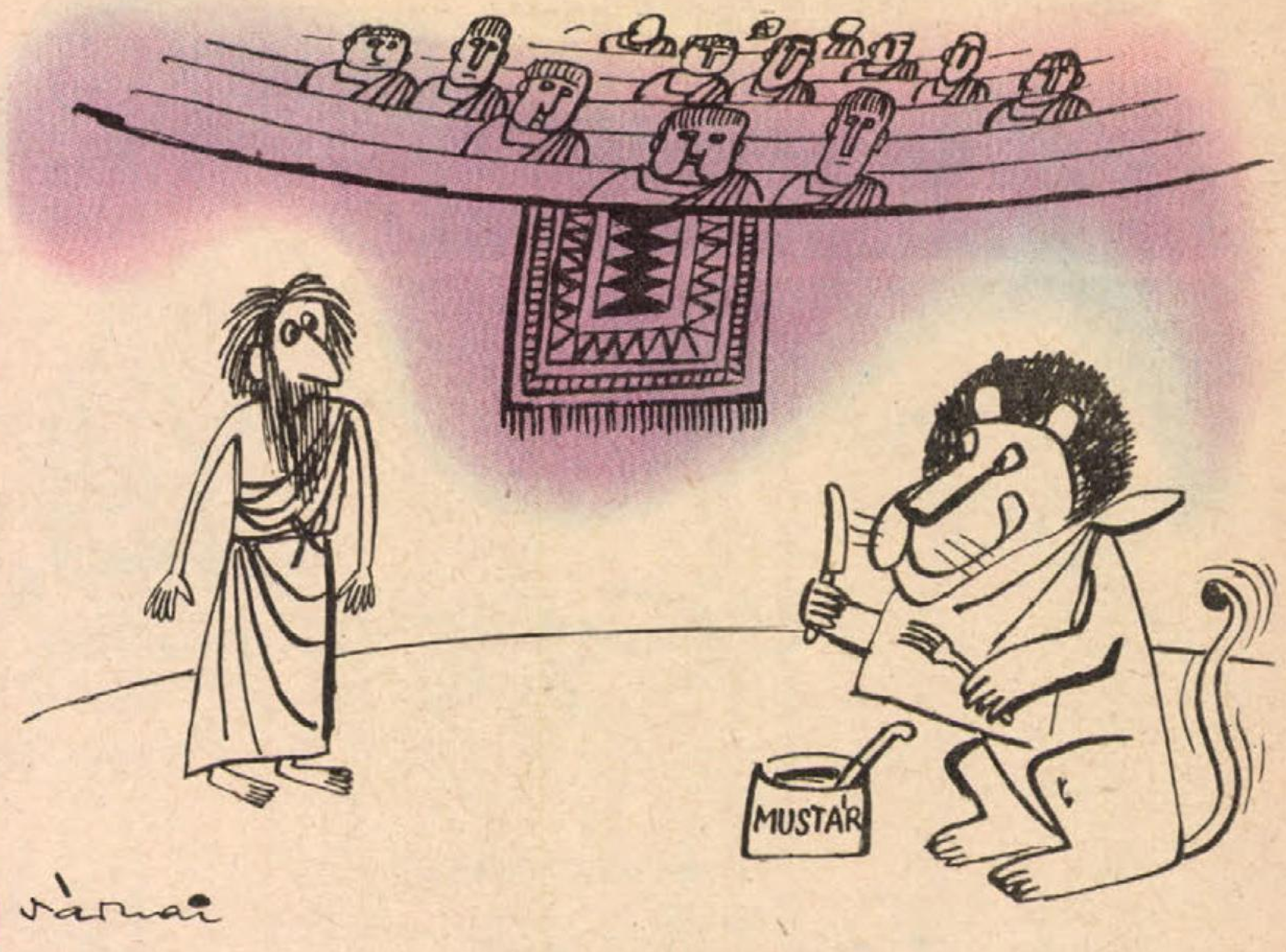
— Na jó — mondja a lányom. — Tíz boxerból egy boxert igazán tudsz venni.

— Abból igen — mondom neki —, de jobb, ha nem számítasz rá nagyon. Könnyen lehet, hogy a filmet mégsem csinálják meg. És akkor kénytelen leszel az egyboxeres bankjegyedet kivonni a forgalomból. Legfeljebb kibocsáthatsz helyette egy kisebb bankjegyet, mondjuk az egyboxeres egyötödét, azaz egy korcsot. Attól még az egykorcsos is nagyon hűséges és okos címletű eb lehet, ha nem is jegyzik majd a konvertibilis kutyusok között.

Somogyi Pál

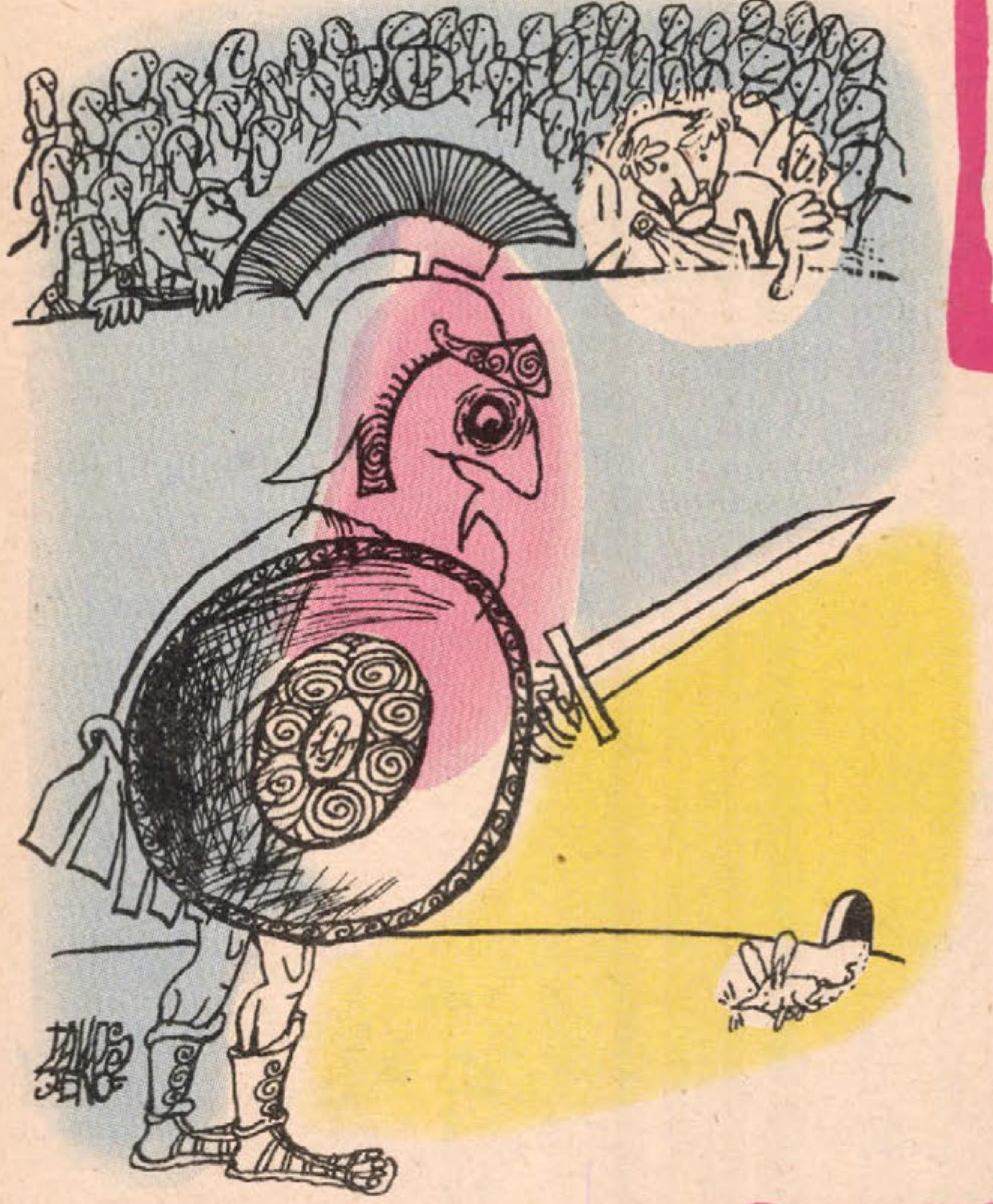

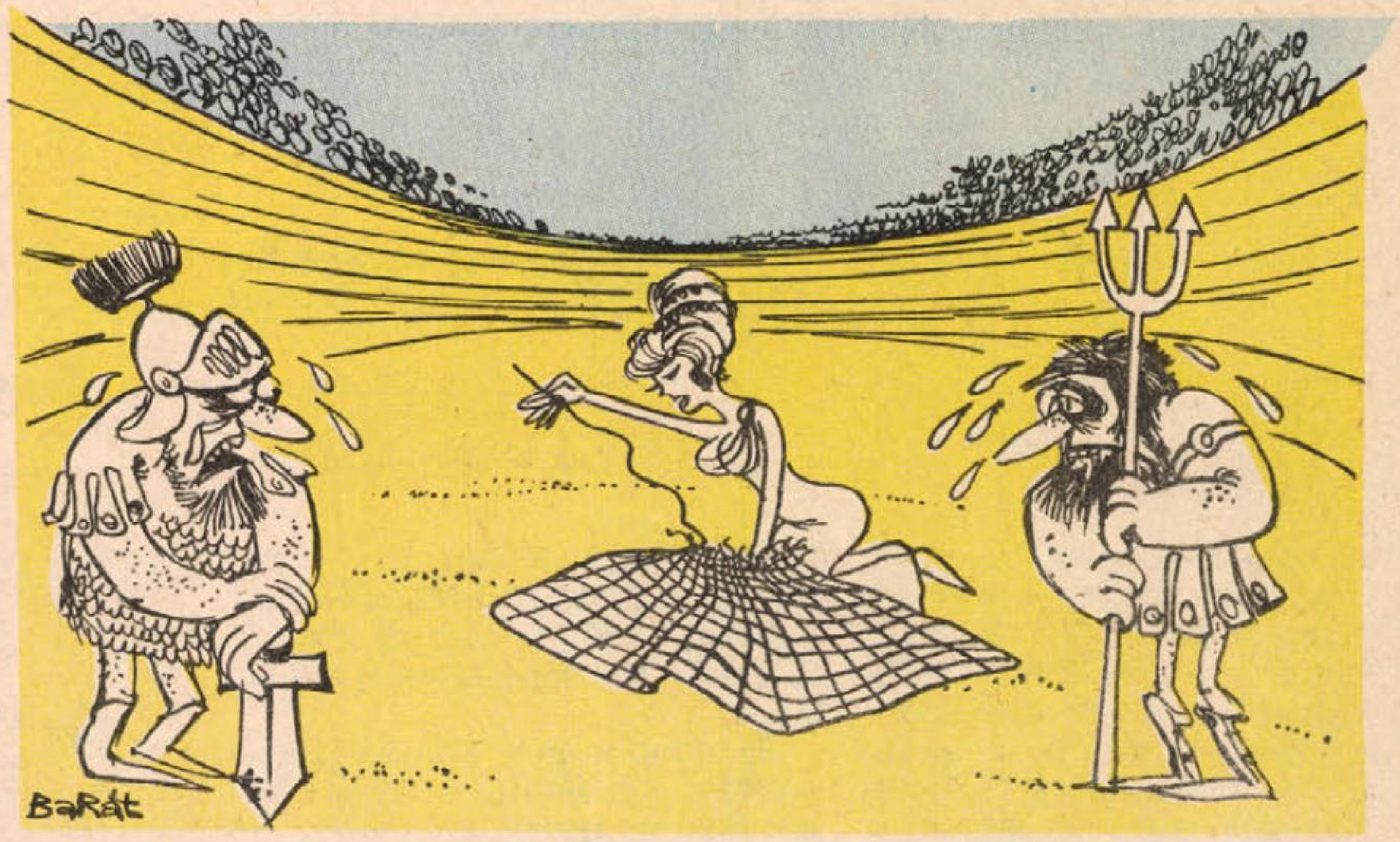

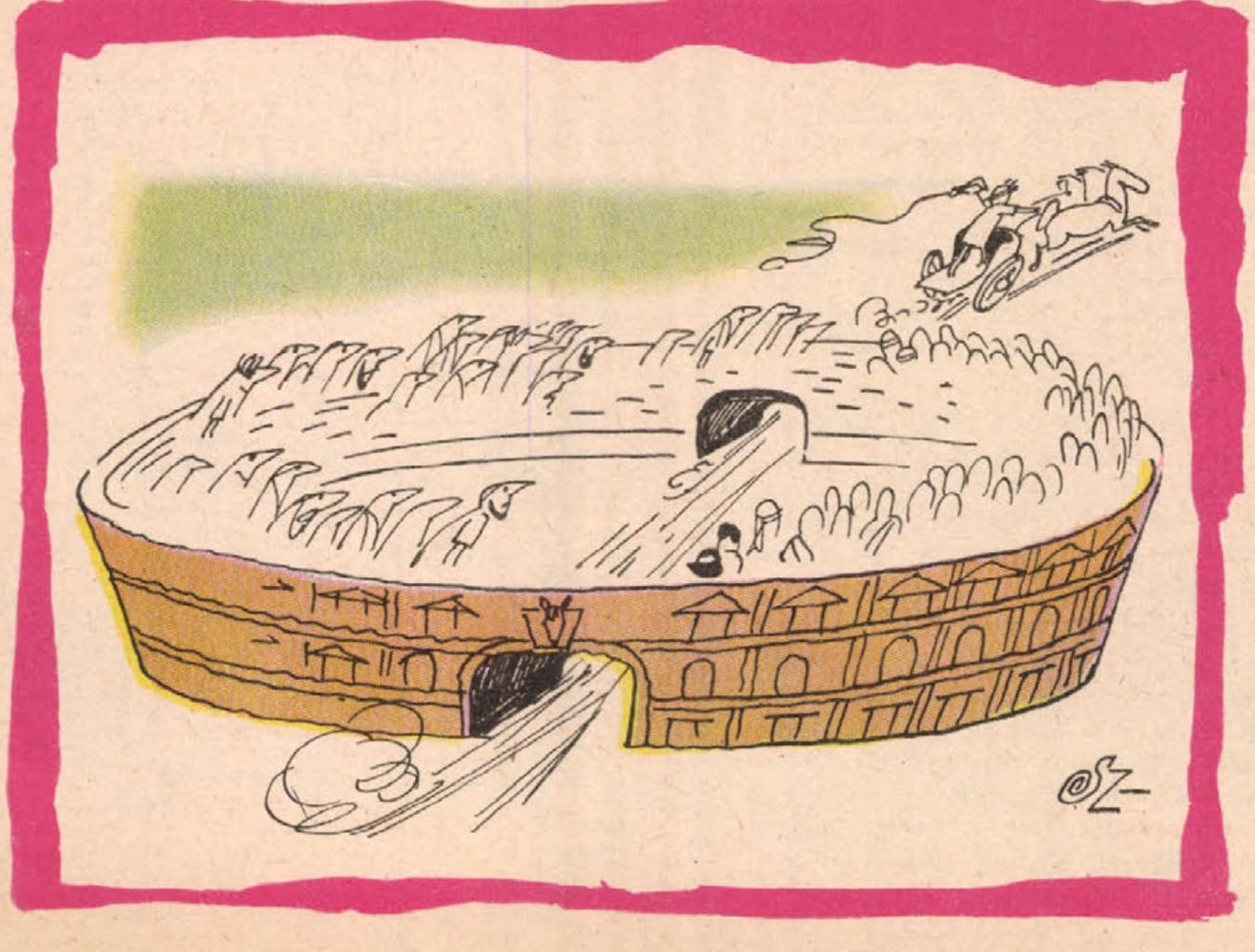
CIRCUS MAXIMUS

TÓT, VÁRNAI, FÜLÖP, DALLOS, BARÁT, SZŰR-SZABÓ, SAJDIK RAJZAI

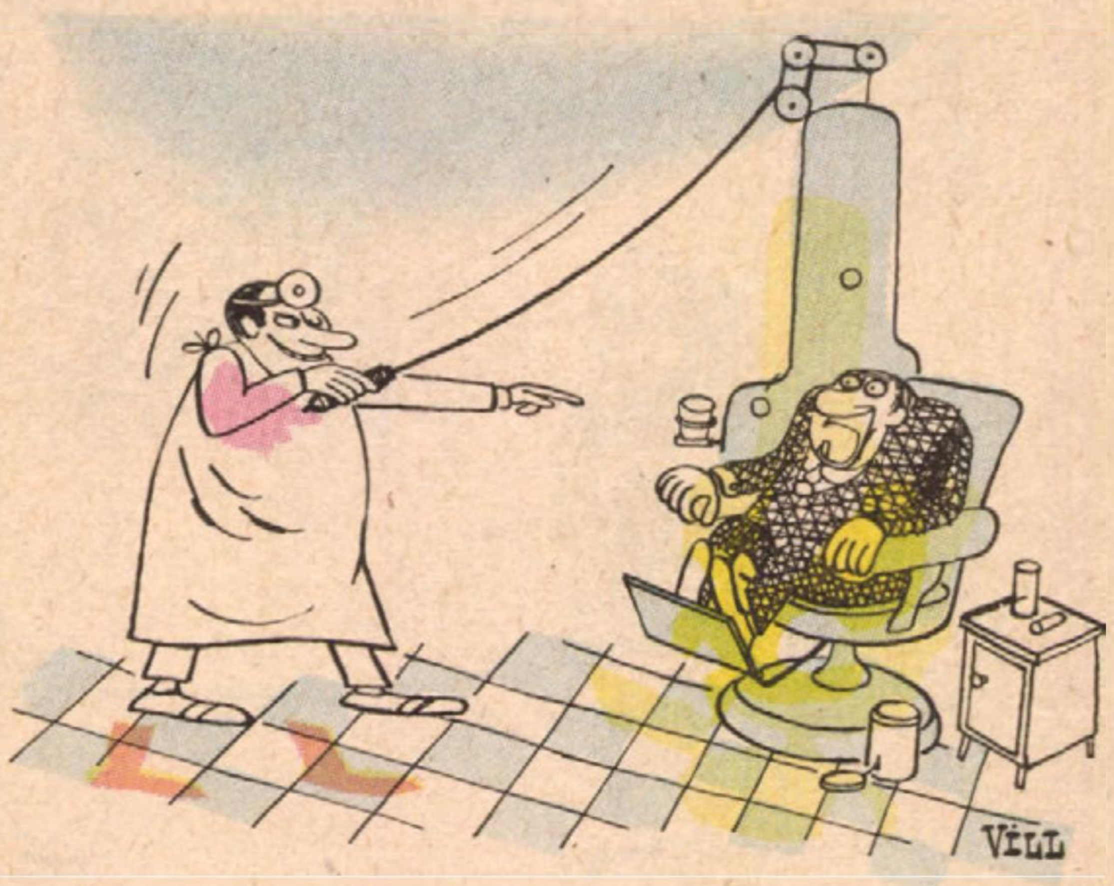

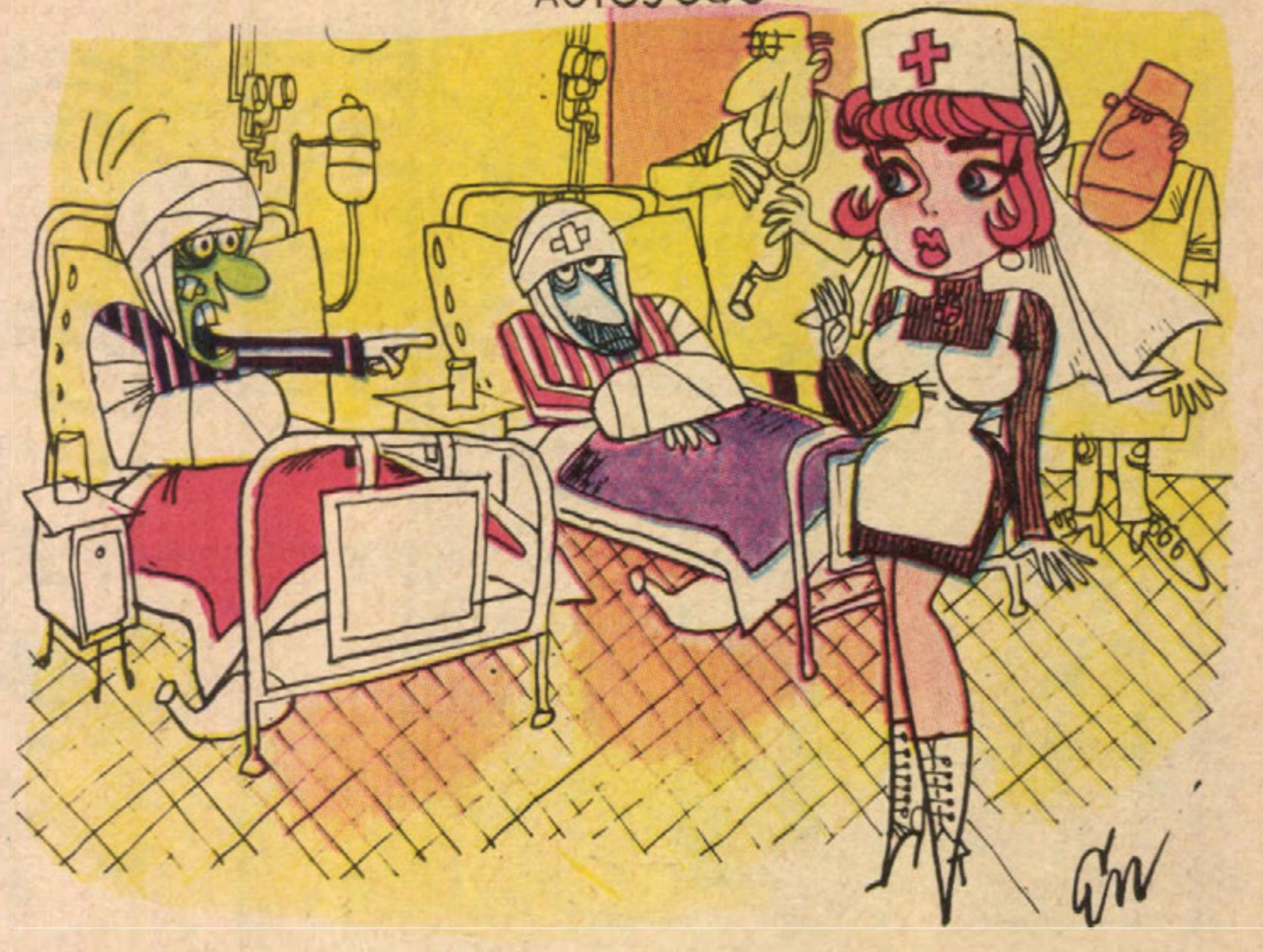

ORVOSOK ÉS BETEGEK

SZENVEDÉLYES KUGLIZÓ

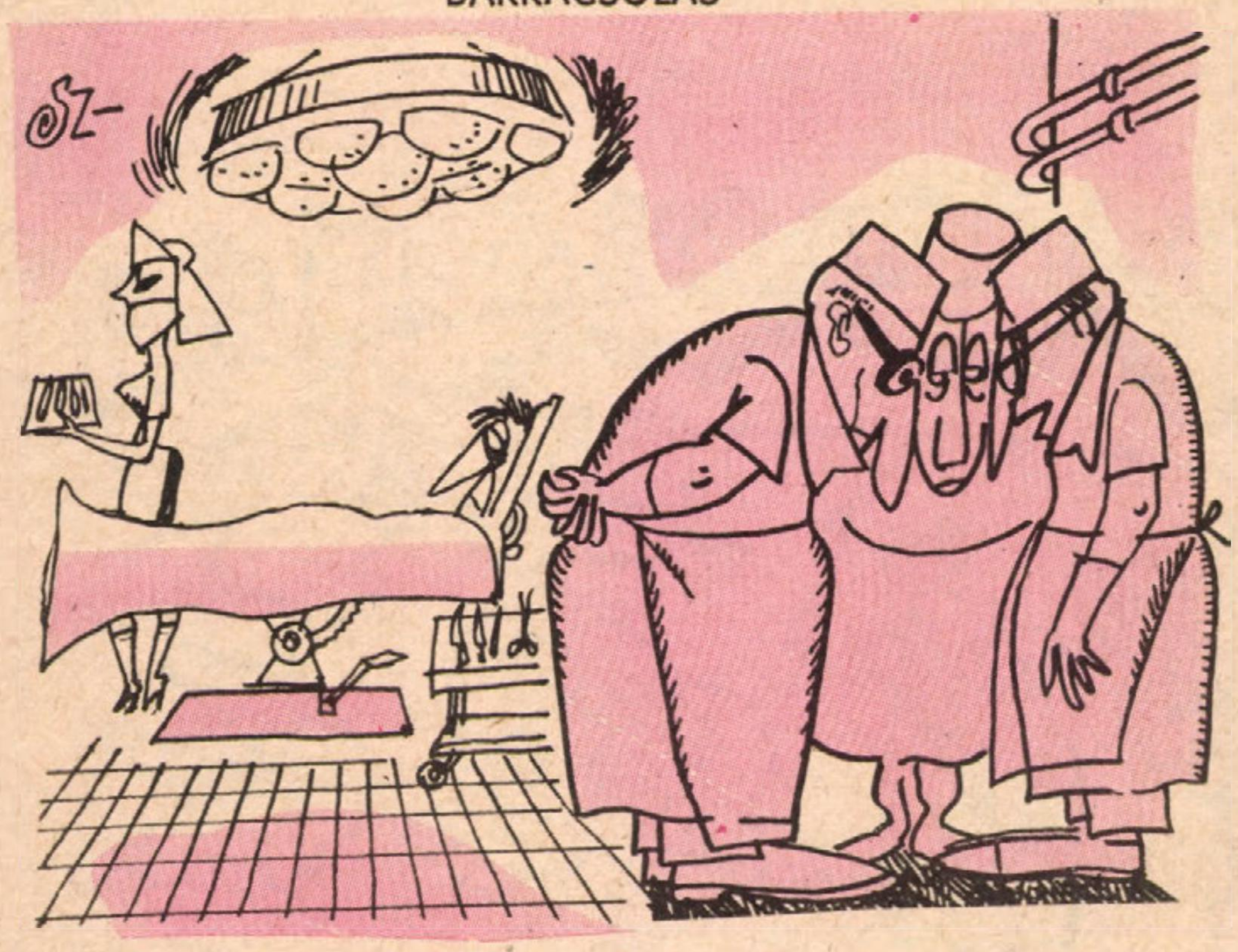

AUTÓS GŐG

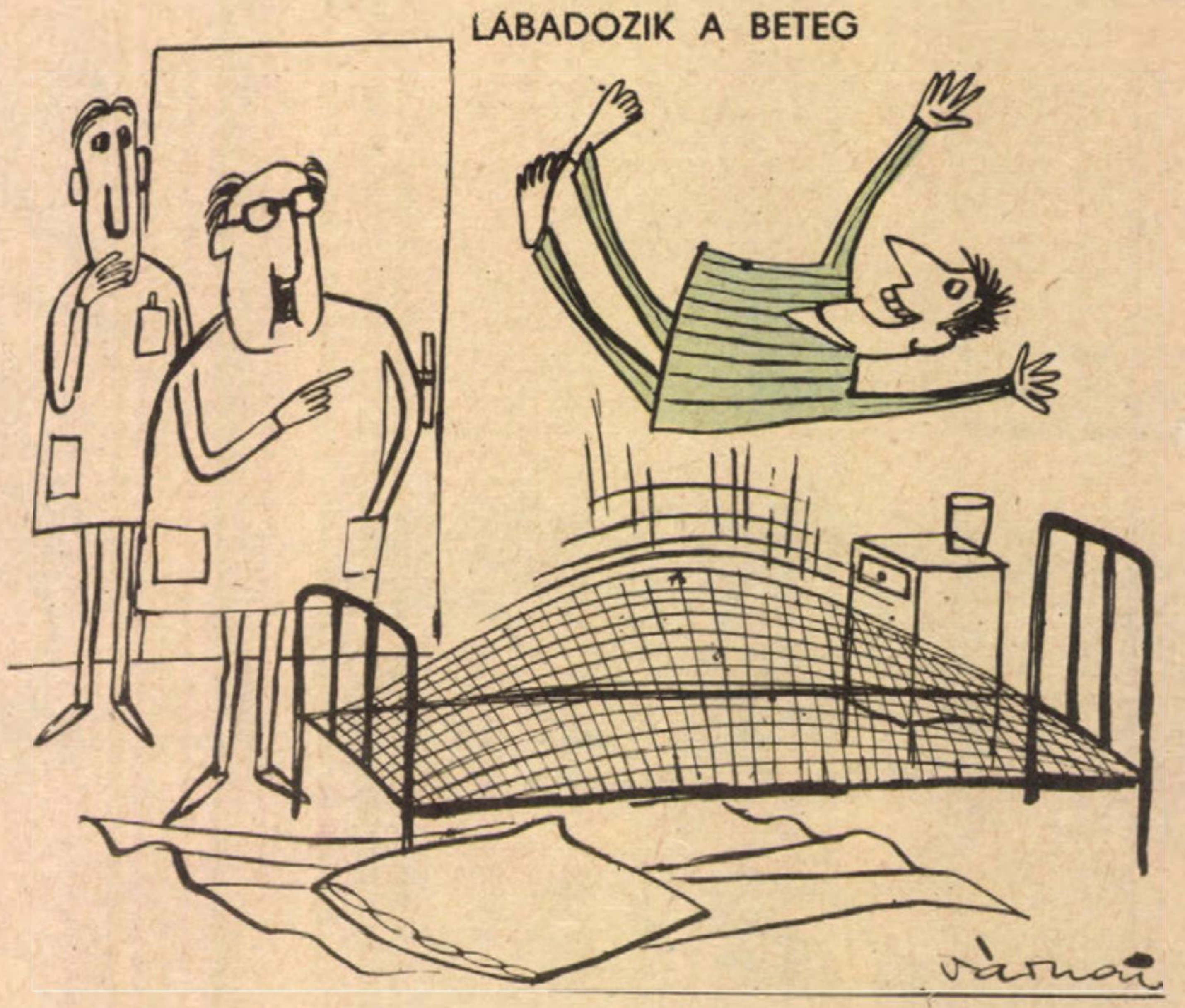
– Tiltakozom, hogy egy kórterembe fektessenek egy trabantossal, nekem Mercedesem van!...

BARKÁCSOLÁS

– Hogyan lehetne ebből a szegény Kovács bácsiból embert csinálni?

LÁBADOZIK A BETEG

– Azt hiszem, maga a jövő héten hazamehet!

VELENCEI PLETYKÁLKODÁS

Velencében gondosan őrzik a lagunaváros világhírű vendegeiről szóló anekdotákat. Ezekből a régi pletykákból mesélek el most néhányat.

Egy ódon palazzo falán emléktábla hirdeti, hogy itt viharzottak el George Noel Gordon *Byron* angol költő-lángelme velencei évei. Itt osztotta meg a szerelem gyönyörűségeit 1818-ban egy tizenhat esztendős velencei szépséggel, bizonyos Teresa *Gamba* kisasszonnyal, aki utóbb egy gazdag és öreg marchesenek nyújtotta a kezét. Az elragadó Teresa hamarosan megözvegyült, majd ismét férjhez ment, ezúttal egy tehetős patríciuskalmárhoz. A második férj büszkén hordozta felesége múltjának dicsőségét, s a szépasszonyt rendszerint így mutatta be a társaságban.

— *Íme, hitvesem, a márkinő, korábban a híres-neves költő, lord Byron kedvese!*

*

Eugen *d'Albert*, német zeneszerző-zongoraművész nemcsak mint muzsikus szerzett világhírt, hanem híre járt a világban házasságai sorozatának is.

Első és második feleségével a velencei Grand Hotel Danieliben töltötte a mézesheteket, s nyilván igen kellemesen, mert mikor másodjára elvált és harmadjára nősült, megint csak a lagunák városába érkezett nászútra.

Ez alkalommal azonban fojtó sirokkó locsogtatta a tenger vizét, köd és pára gomolygott, eső szitált. Ilyenkor a Tengerek Királynője valósággal boszorkánnyá változik. D'Albert idegeit felborzolta a sirokkó, mindennel elégedetlen volt. Semmi nem ízlett neki, összezördült a személyzettel, majd másnap délután összecsomagolt, s feleségestül Veronába készült. Távozásakor a Hotel Danieli bejáratánál végignézett az esőverte *Riva degli Schiavonin*, a *San Marco* öböl szennyes hullámain, és undorral mondta:

— *Ide se jövök többé nászútra!*

És valóban: további három feleségével gondosan elkerülte Velencét.

*

Pietro *Mascagni*, a *Parasztbecsület* körülrajongott komponistája, 1911-ben *Isabeau* című operájának bemutatójára Velencébe érkezett. Egy odavalósi ügyeskedő ifjonc megorrontotta, hogy a zeneszerzőnek Velencéből Londonba kell utaznia, közelébe férkőzött, s mindenáron rá akarta venni, hogy vigye magával Angliába, mint magántitkárt. Mascagninak esze ágában sem volt magántitkárt szerződtetni, ám az erőszakos fiatalember nem tágított:

— *Maestro, én igen hasznos szolgálatokat tehetek önnek. Készséges, figyelmes, tapintatos, körültekintő vagyok, s mindenekfelett tökéletesen beszélek angolul.*

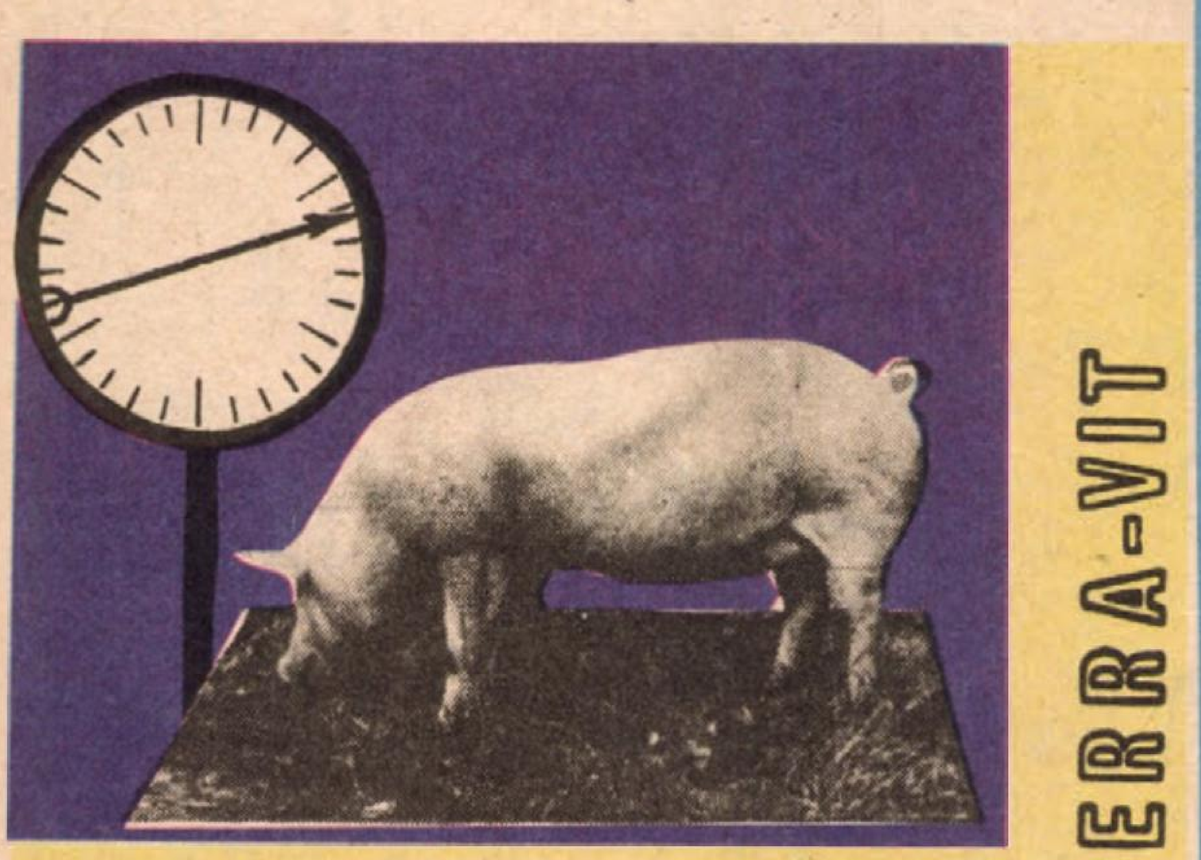
— *Megálljon!* — vágott közbe Mascagni. — *Most már egyáltalán nem értem, mit akar tőlem. Miért vigyek én magammal valakit Velencéből Londonba, aki tökéletesen beszél angolul? Hiszen ilyen ember Angliában lépten-nyomon található...*

Békés István

GYENGE ÖTLET

TÜCSÖK és BOGÁR

B_{12} vitaminnal kiegészített oxitetraciklintartalmú takarmánykiegészítő. Csökkenti a felnevelési betegségek miatti elhullást, fokozza a súlygyarapodást, növeli a tojáshozamot és javítja a tojások keltethetőségét.

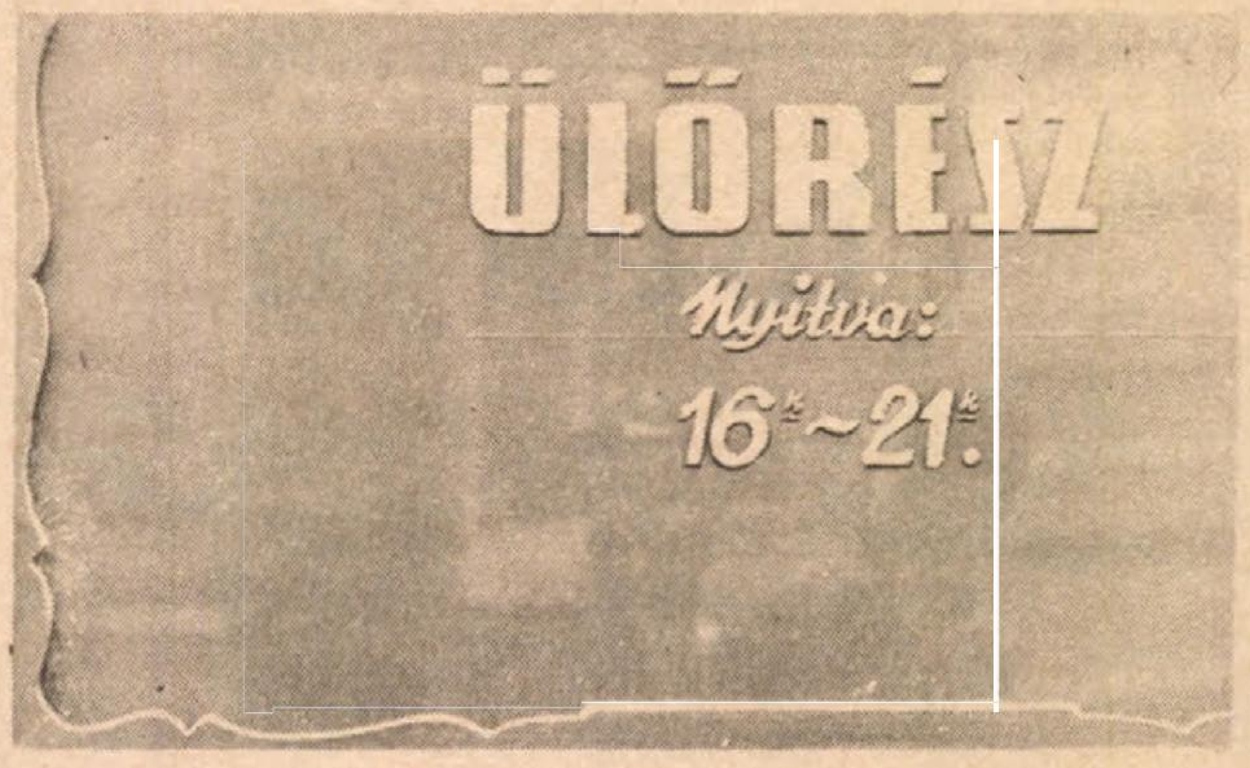
Izgatottan várom a sertéstojás megjelenését a piacon!

(Beküldte: K. F., Budapest)

A keverékből készített szájvíz keserűanyag tartalmánál fogva gyakori, tartós szájöblítés után csökkenti a dohányzás elleni vágyat és elősegíti a dohányzásról való leszokást.

Ez a felirat a Herbária egyik teakeverékének dobozáról való. Nem inkább a dohányzás **i r á n t i** vágyat kellene csökkenteni?

(Beküldte: Sallay Lajosné, Mosonmagyaróvár)

Ezt az illetlen táblát Pesten láttam, a Szekszárdi Borozóban.

(Beküldte: Besztercei György, Gyöngyös)

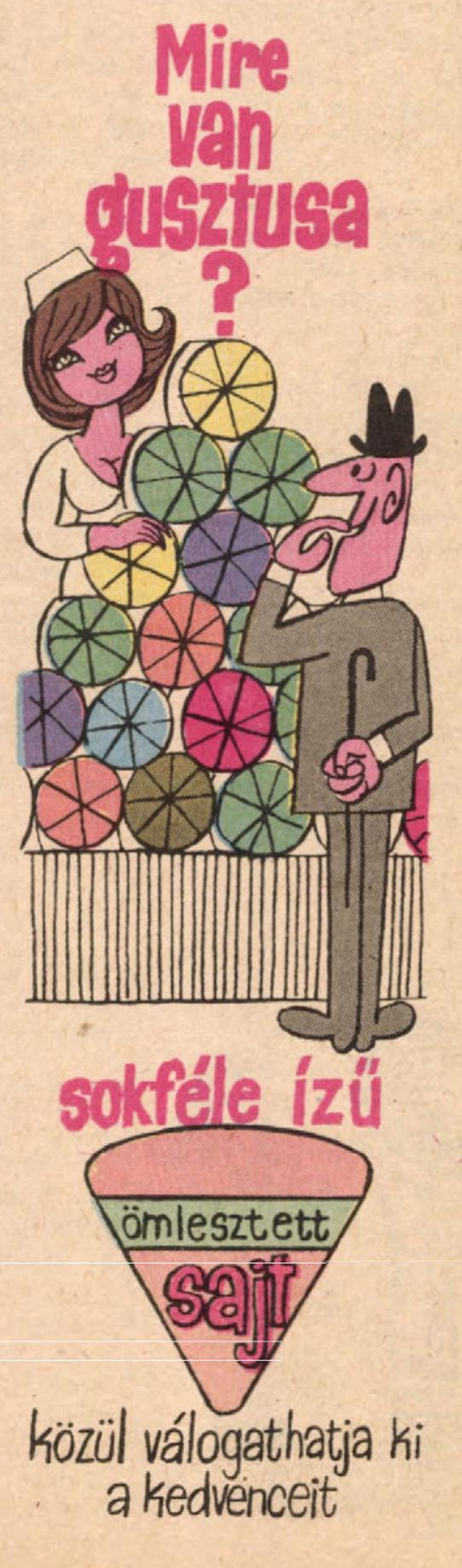
Egy magyarnak csak két **t á n y é r** részére elég az, ami egy németnek vagy angolnak két **s z e m é l y** részére elegendő?

(Beküldte: Sz. A., Budapest)

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

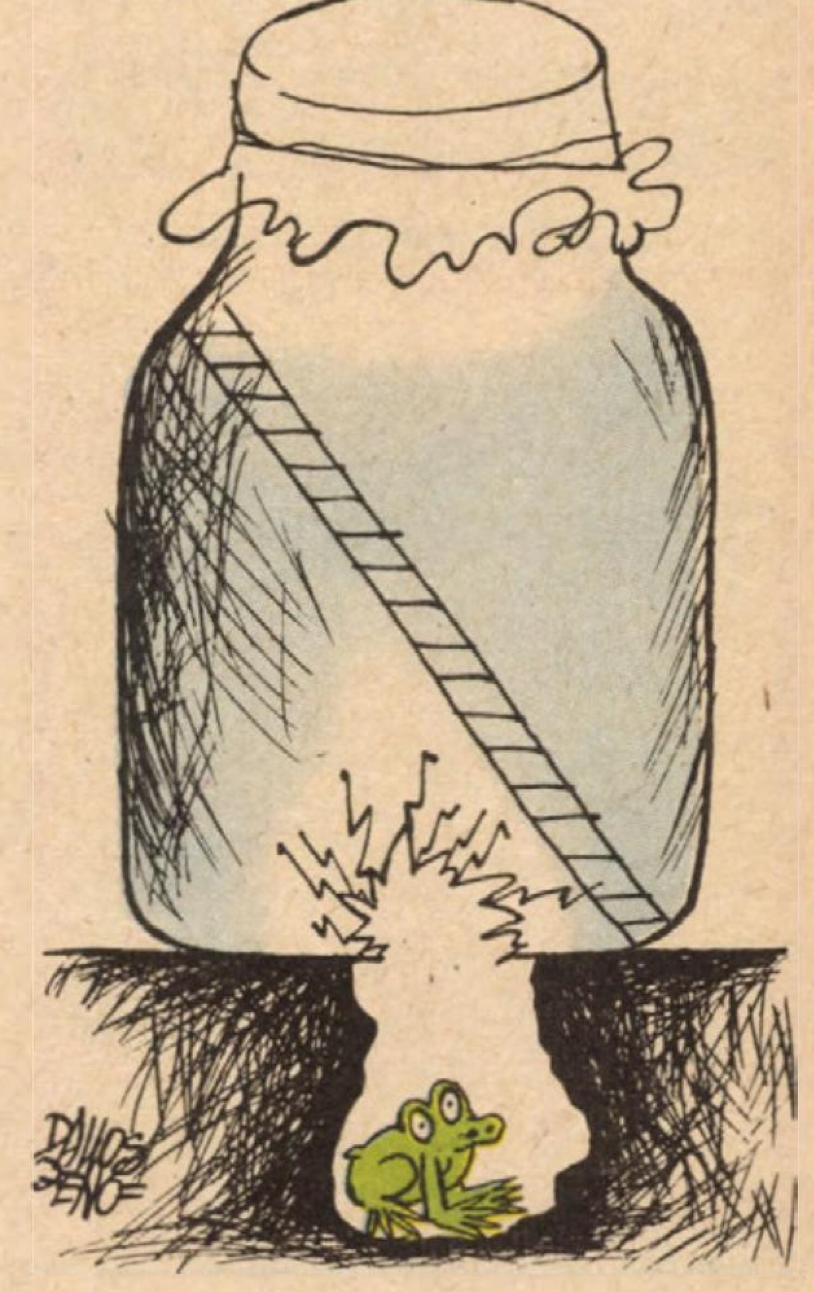

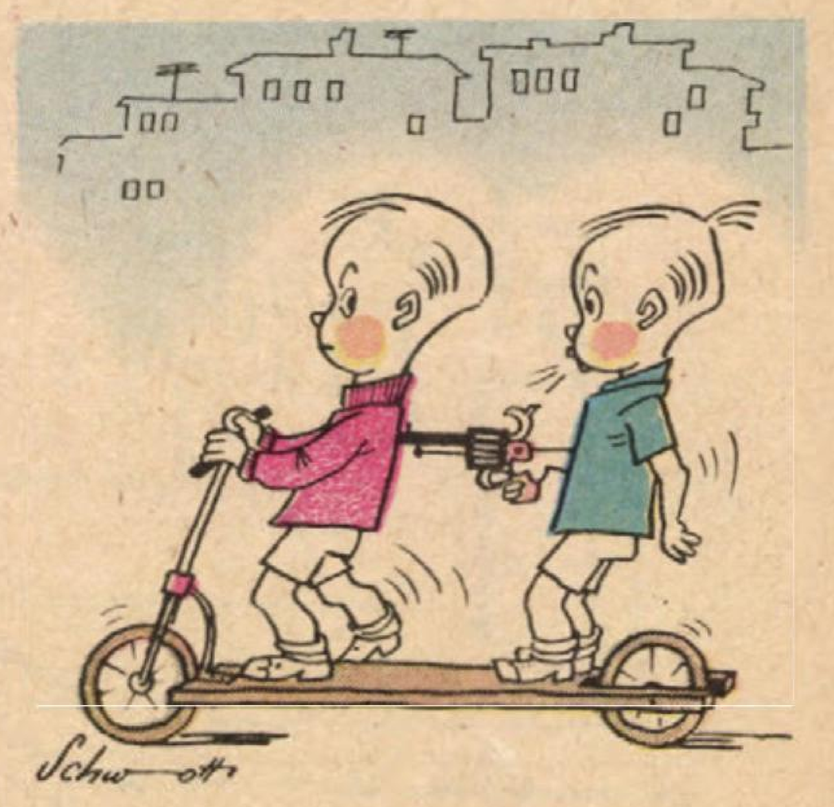

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

NAGYON ROSSZ IDŐJÁRÁS

EGY KIS ÚTELTÉRÍTÉS

– Azonnal a Szondy utcába!...

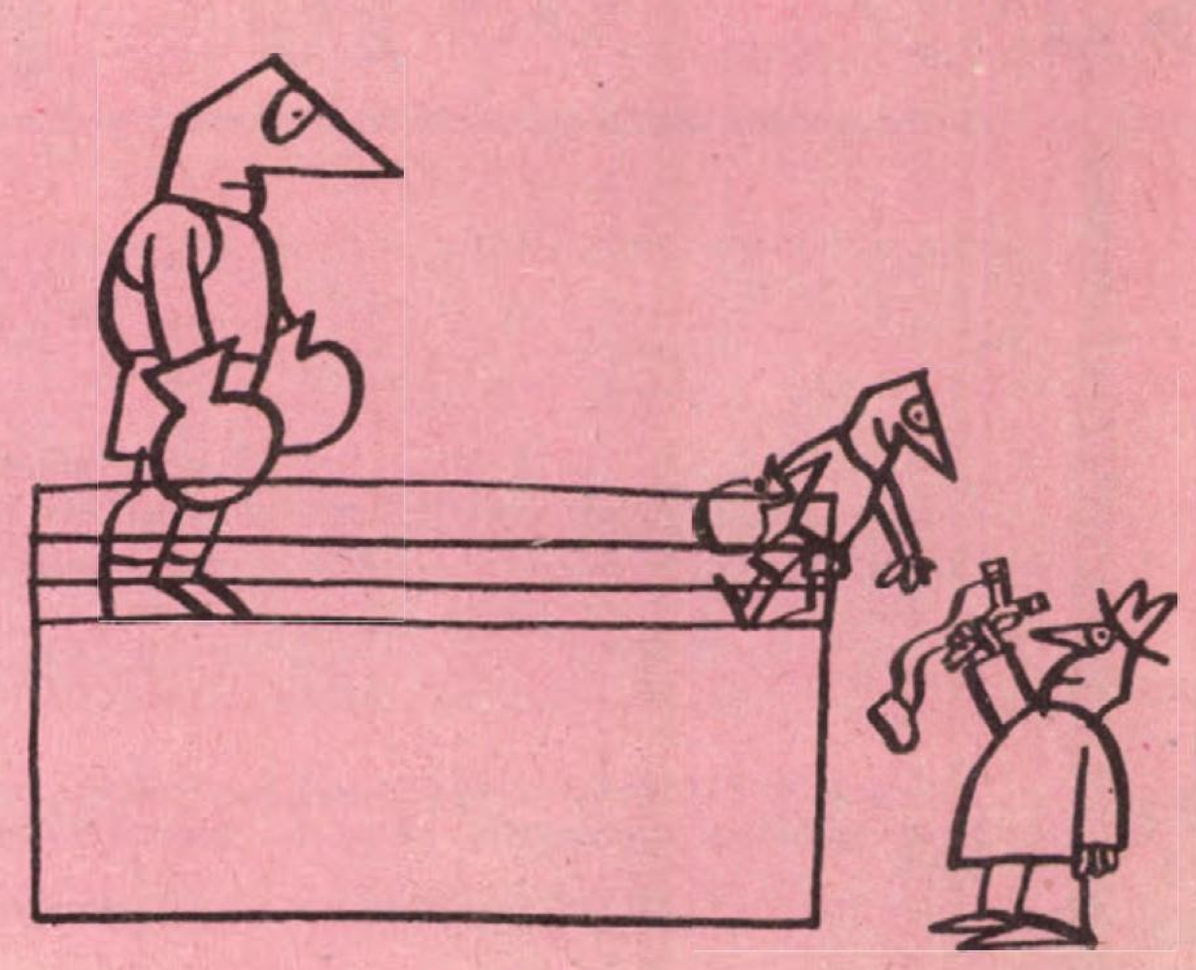
IMPORT HUMOR

FÉRFIVÁGYAK

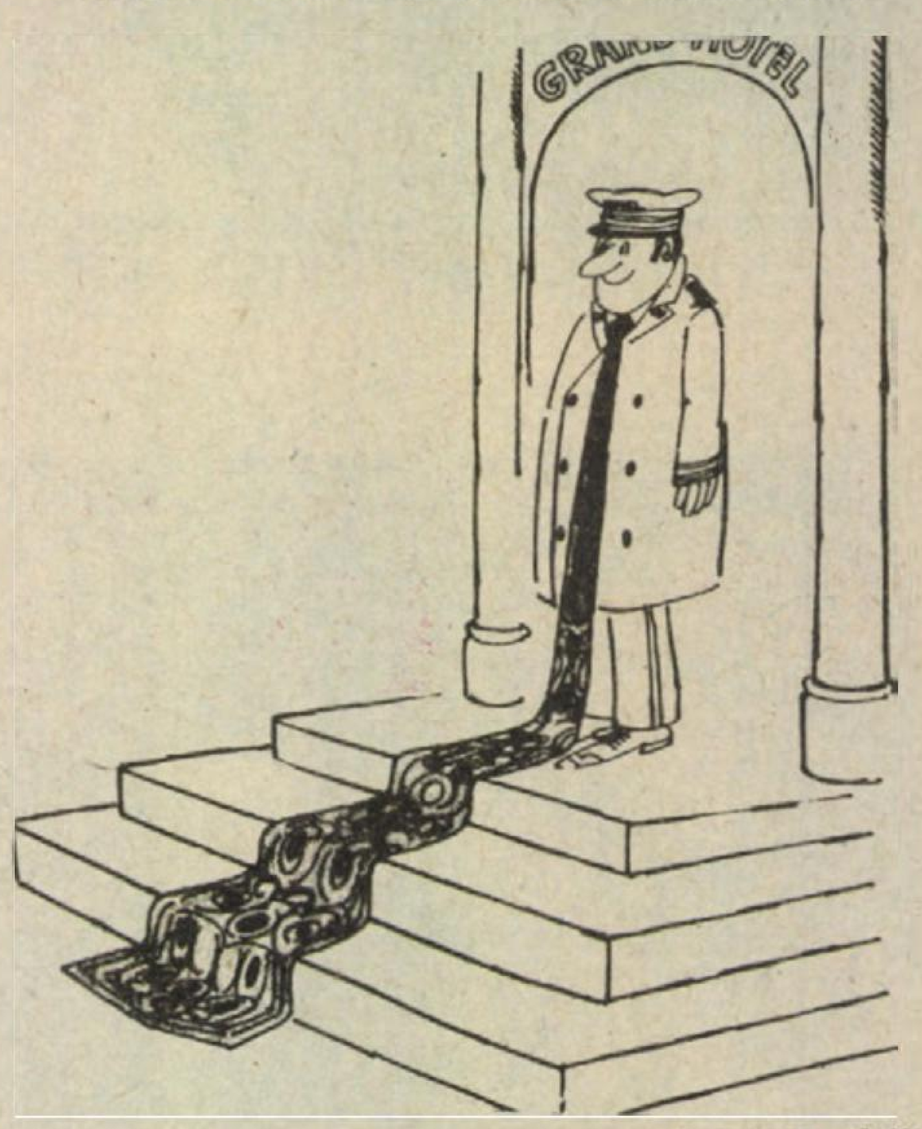
(„Le Rire", Párizs)

EDZŐI UTASÍTÁS

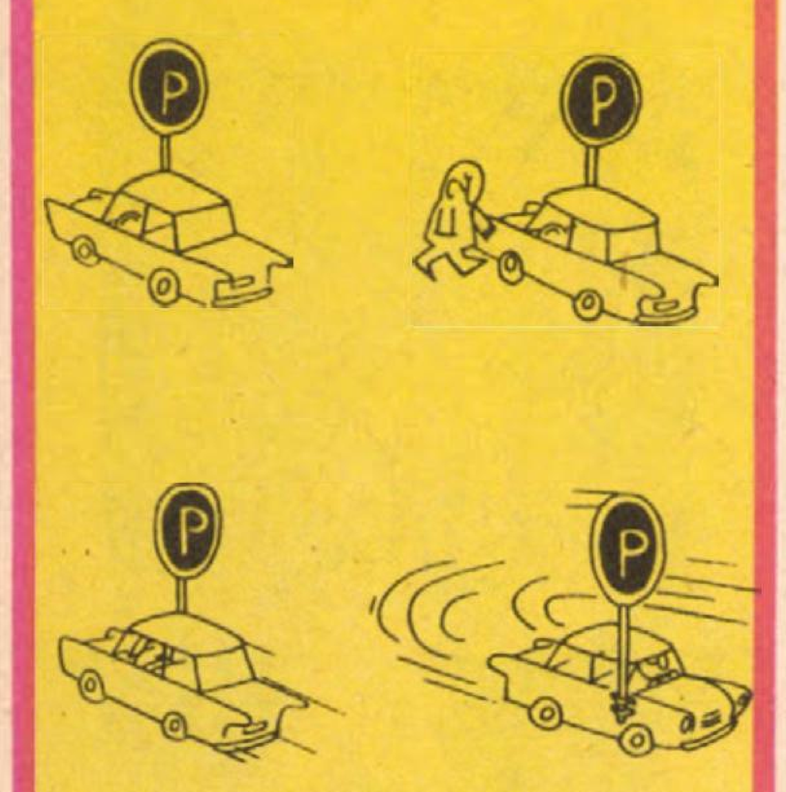
(„Dikobraz", Prága)

ELSŐ OSZTÁLYÚ SZÁLLODAPORTÁS

(„Ici Paris")

HORDOZHATÓ TÁBLA

(„Dikobraz", Prága)

SZVJATOSZLAV SZPASSZKIJ:

Interjú

N. városba érkezett az ismert színész, nevezzük M.-nek. Reggel érkezett és este már szállodai szobájában ült a városi lap munkatársa: R...

— Engedje meg, hogy meginterjúvoljam... — mondta az újságíró.

— Tessék...

— Mondja, kérem, melyik város melyik utcáján szeretne most végigmenni?

— Ne haragudjon, talán rosszul értettem... Ez már az interjú?

— Az. De mi ebben a meglepő? Most mindenki ilyen stílusban kezdi...

— Ja, értem... Hát, tulajdonképpen én városunk főutcáján sétálnék végig, ha ön nem tartana fel ebben.

— A kezdet nem rossz! — derült fel R. — A következő kérdésem: melyik a kedvenc évszaka?

— Ne vicceljen már, ez érdekelné az önök olvasóit?... Ha igen, akkor kedvenc évszakom egyelőre a tél.

— Hogy-hogy egyelőre?

— Jégszekrényre várok, előjegyeztem... Amint megkapom, a kedvenc évszakom a nyár lesz.

— Kedvenc napszakja?

— Tizenkét óra harminc perc. Általában ekkor végzek a munkámmal.

— Jelszava?

— Micsodám?

— A jelszava! Minden embernek kell, hogy legyen...

— Nem tudtam... És a magáé?

— Körülbelül az, hogy „Győzve harcolni".

— Furcsa, de én valahogy jelszó nélkül élek. Nem tudom, most mit tegyek.

— Nem probléma, jelszót majd találunk. Menjünk tovább. Kedvenc írója? Festője? Színésze?

— Párosával vannak. Nem baj? Ilf és Petrov, Jeliszejev és Szkobelov, Mirov és Novickij.

— Jó lesz. És a kedvenc színe?

M. felugrott.

— Hagyja már ezt! Már csak az hiányzik, hogy megkérdezze, melyik fülem cseng!

— Ne izguljon. Szóval: melyik a színe?

— Színvak vagyok.

— Hang?

— Hát hang is lehet kedvenc? És a magáé?

— Ez nem szép magától. Kérdez, pedig maga az interjúalany. Én különben a hullámverés hangját szeretem.

— A hullámverését én is. És szeretem, amikor a tojás serceg a szalonna zsírjában — ábrándozott M.

— Ne fusson előre. Ez már kedvenc ételét érinti. Szóval, szalonnás tojás?

— Az. Meg a nyársonsült. És a szibériai húsos gombóc. A máj... Lengyel módra készült fogas. Sült csirke, csak ha nincs túlsütve. Ponty és végül: a gránátgarnéla...

— Elég! Jóból is megárt a sok.

— Dehogy árt meg. A sült krumplit még írja a többihez, uborkával. Talán maga nem szereti?!

— Szeretem. Kedvenc itala?

M. gyanakvó pillantást vetett az újságíróra.

— És maguk ezt mind leközlik?

— Természetesen. Minek kérdezném különben...

— Akkor írja: ásványvíz...

— Mi a véleménye a boldogságról?

— Szóval — kezdte bizonytalanul M. —, boldogság, amikor mindenkinek jó, és nekem is. És, amikor műsoron van a film, amiben játszom.

— És a boldogtalanság?

— Amikor mindenkinek rossz és nekem is. És amikor nincs műsoron a film, amiben játszom.

— Ha újból kezdhetné az életét, mi szeretne lenni?

— Iskolás. Aztán majd eldönteném...

— Mi tetszett leginkább a városunkban?

— Az emberek — mondta M. ünnepélyesen. — Jó emberek vannak önöknél. És más városokban szintén.

— Köszönöm. Ennyi elég is lesz. Végül, mit kíván olvasóinknak?

— Csak annyit, hogy ne kelljen meglátniok kedvenc lapjuk hasábjain ennek a buta interjúnak a végtermékét. Mert maga még azt sem kérdezte meg — miért jöttem a városukba, mi akarok itt, milyen terveim vannak. Pedig magára is vonatkozik, hogy munka előtt nem árt gondolkodni...

R. boldogan felkiáltott:

— Éppen ez hiányzott! A jelszó. Ez lesz a jelszava! „Munka előtt nem árt gondolkodni".

Ragyogó arccal távozott.

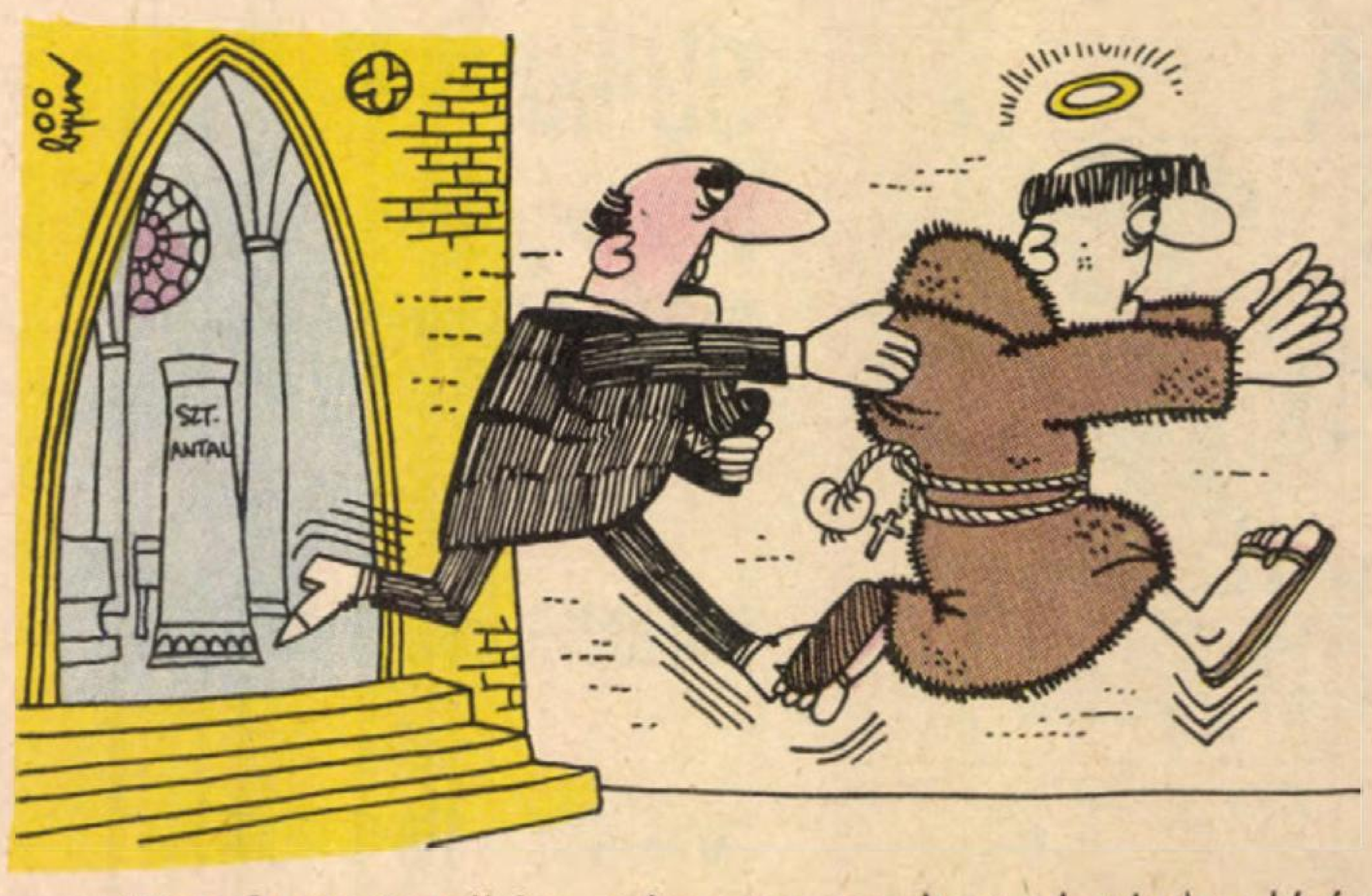
Oroszból fordította: B. P.

TURISTÁK

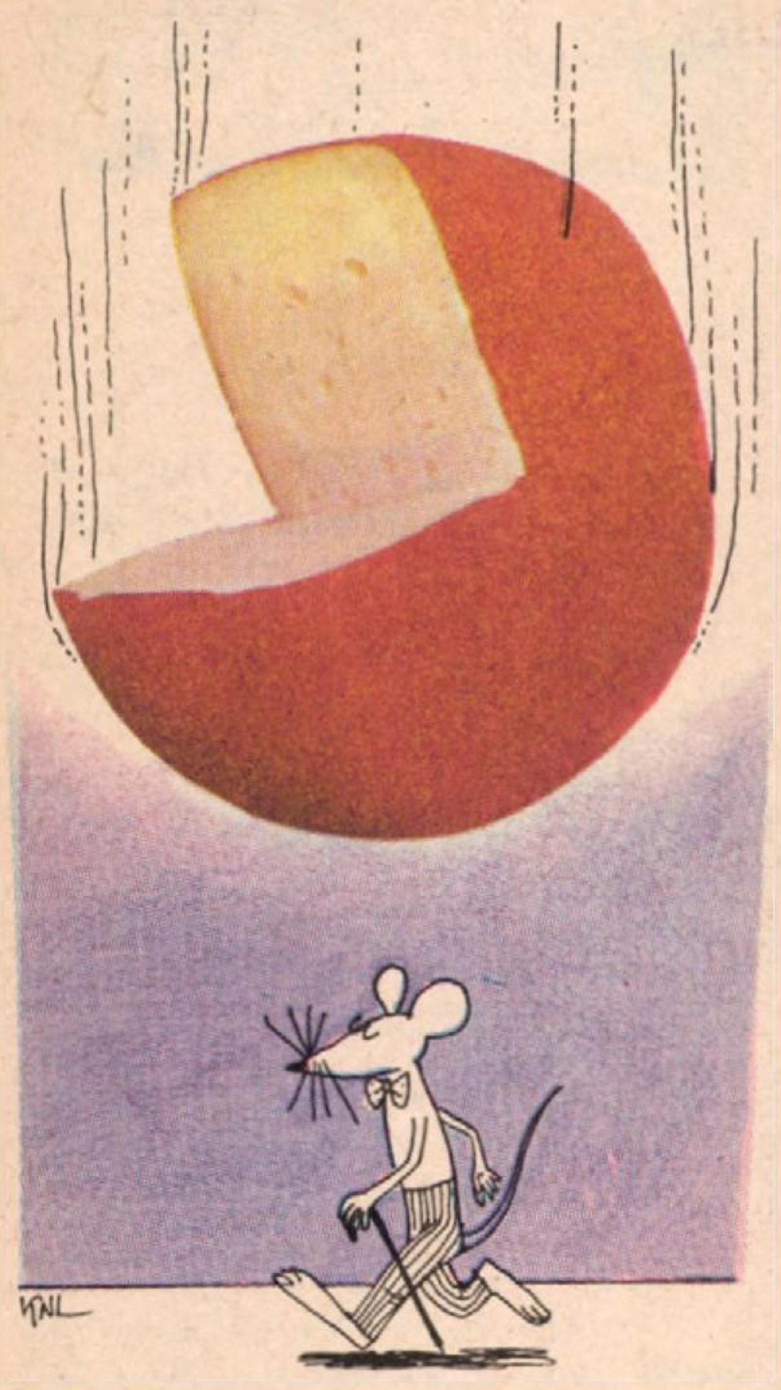
– Most mi fényképezzük őket...

RÁMENŐS HIVŐ

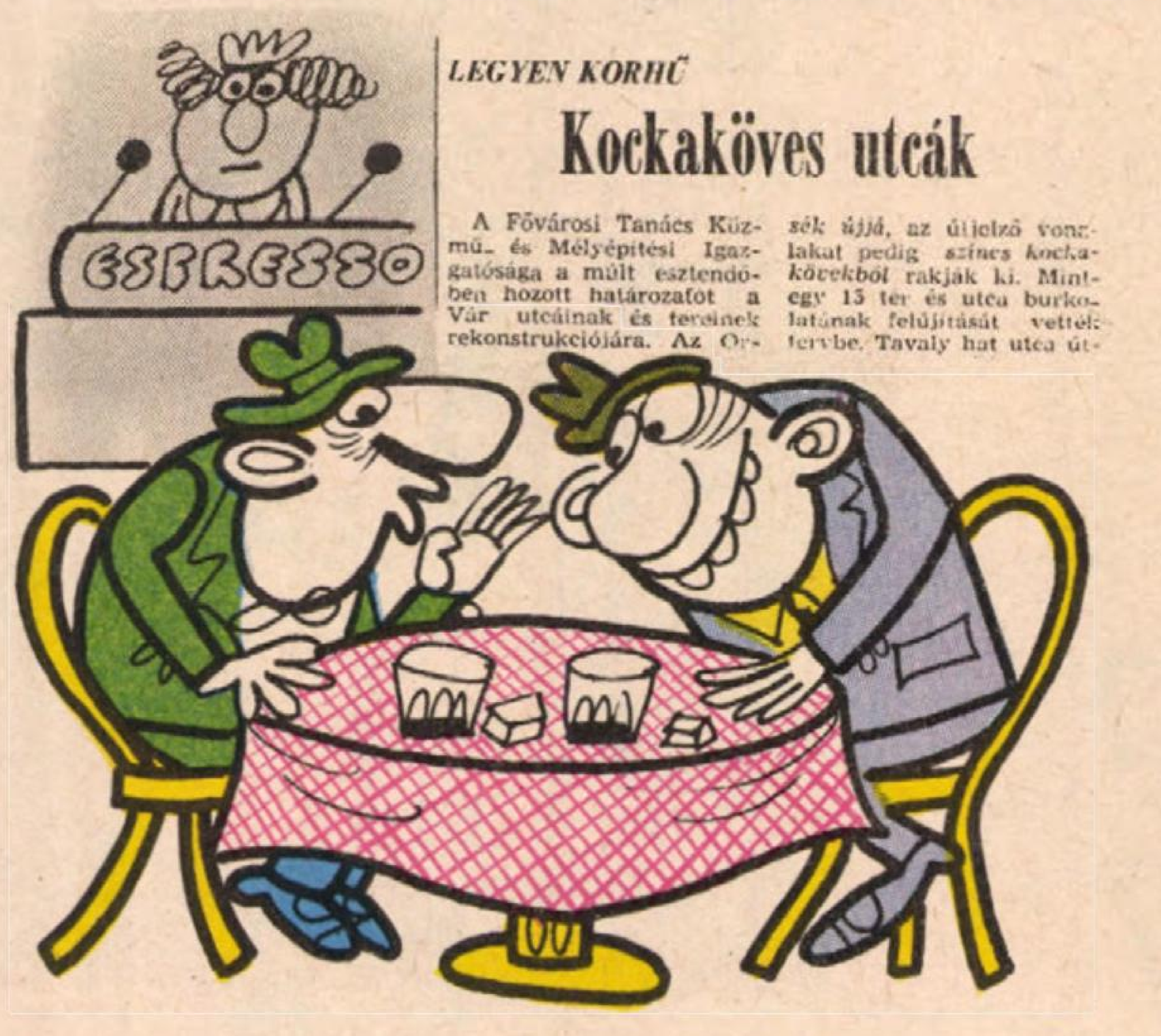
– Várj, Szent Antalkám, még nem mondtam el minden kívánságomat!...

ABSZOLÚT PECH

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Hallotta, Kovács úr? Kivonják a kereskedelemből a mokkacukrot és utcát fognak vele kövezni!

– Nem visz ki valamilyen modern bútort a zsebében?

– Hurrá, felfedeztem egy új elemet!
– Gratulálok. Laboratóriumban?
– Nem, itt a KERAVILL-boltban.

– Az a baj, szakikám, hogy mindenki a világot jelentő deszkákon akar fellépni, de senki se akarja vinni.

RÉBUSZ

A 142. rejtvényünk megfejtése:

J 11

Jegyespár

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Pallay Sándorné, Budapest XV., Doktor Sándor u. 4.

Ronga István, Gödöllő, Rónai Dezső u. 43.

Molnár Lajosné, Bazsi.

144. REJTVÉNYÜNK

L ng R

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb október 5-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

GYENGÉD FIGYELMEZTETÉS

VERSSOROK apróban

A forint apró gyermekei,
a fillérek közt nagy a zaj:
úgy szeretnének találkozni
egy ötszázason Adyval.

Ez forint—fillér találkozó
lenne — nem író—olvasó...
De meddő álom! Mar a szégyen,
mint nyílt sebet a konyhasó.

Egy önérzetes húszfilléres
szól, a hangja büszkén rezeg:
— Lilamellényes bankjegyek közt,
ha felnövök, forint leszek.

Költők keltetett költeménye
megsirat, ha múlik a nyár,
mert minden költő költ, ha fennkölt,
de pénze — költözőmadár!

Székely Dezső

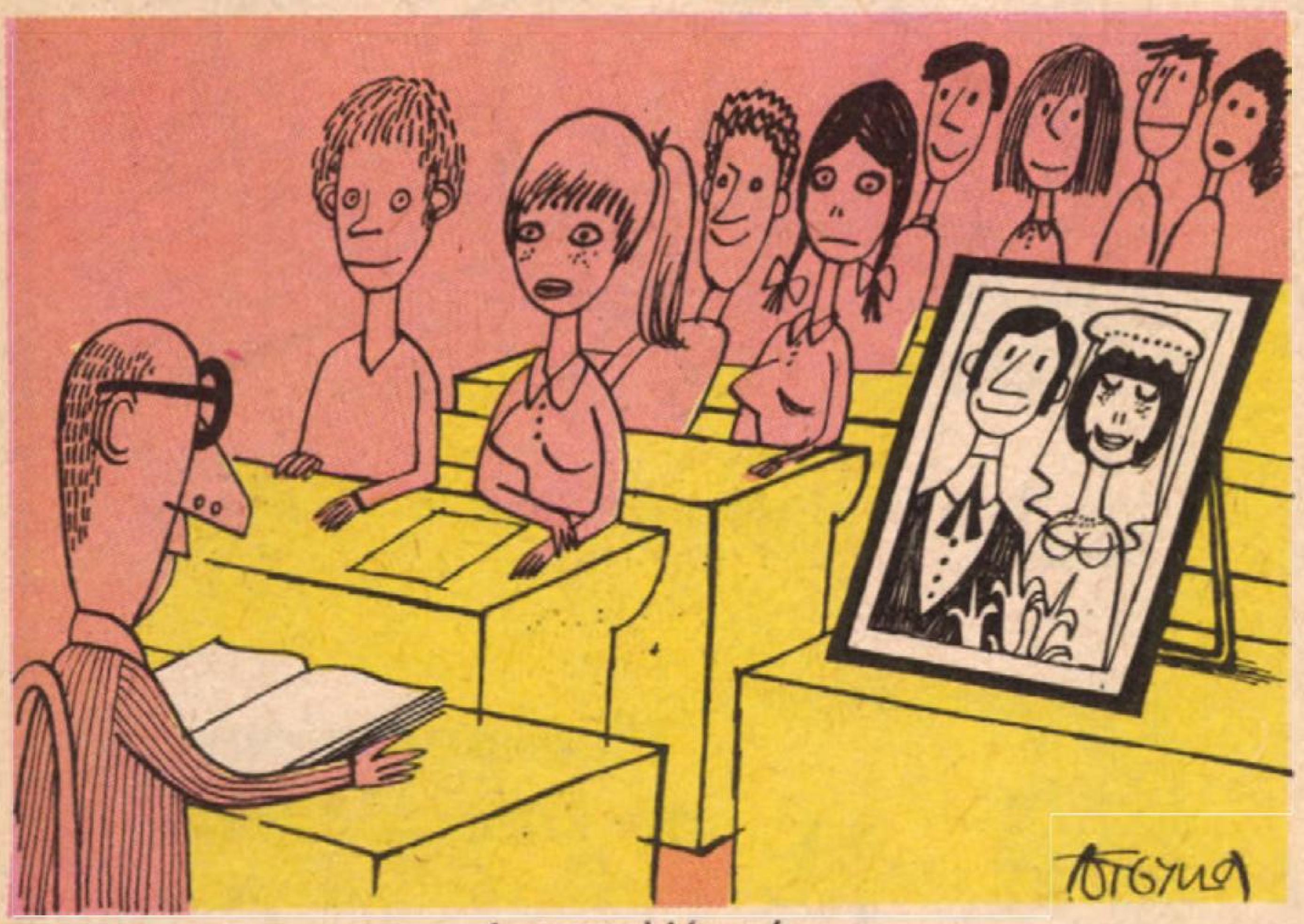
CSALFÁK A FÉRFIAK

– Nem a Ságvári-ligetet ígérted, hanem a Ságvári téri házasságkötőt!

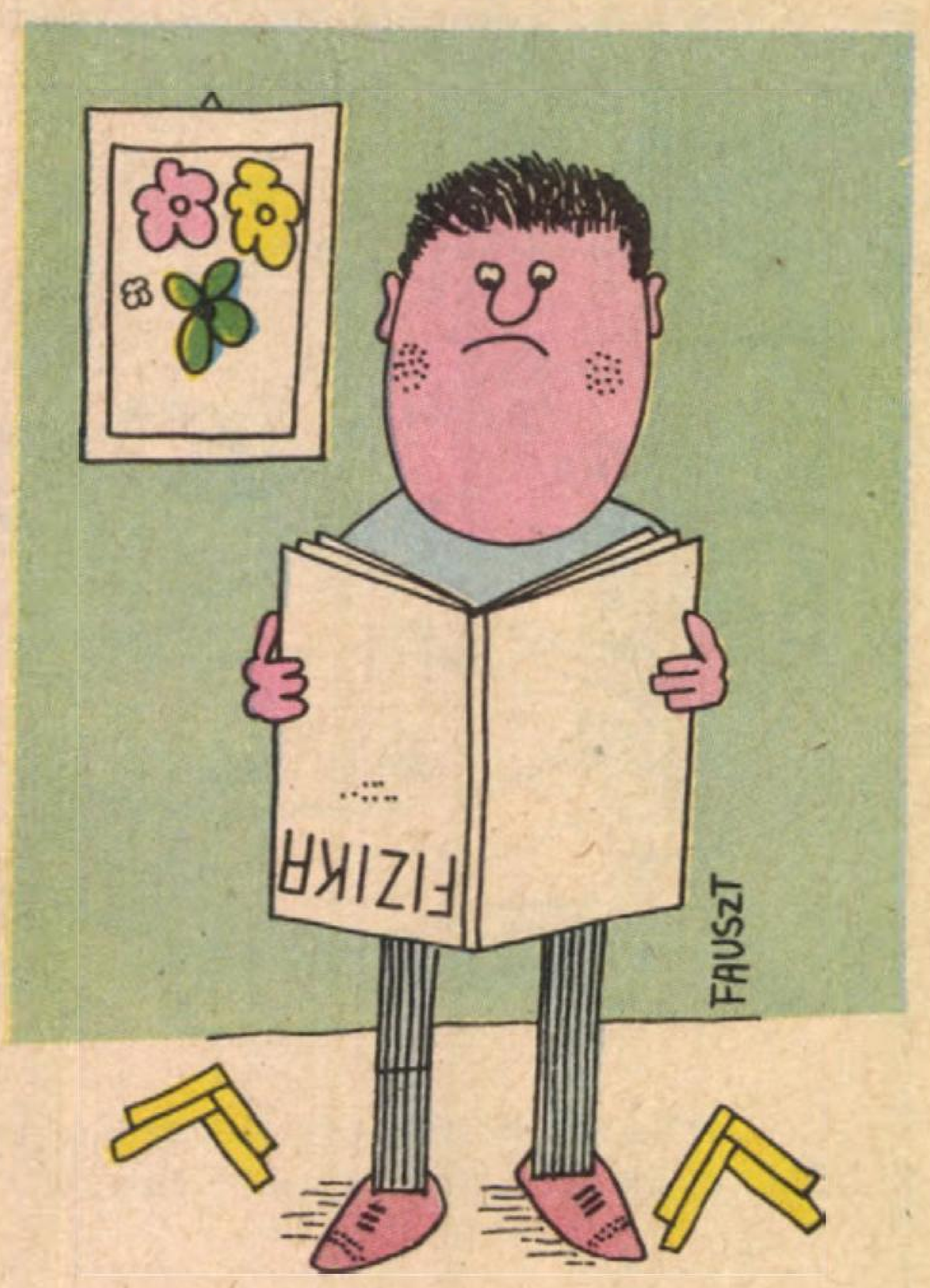

KOEDUKALT OSZTALY

Igazolt hiányzás

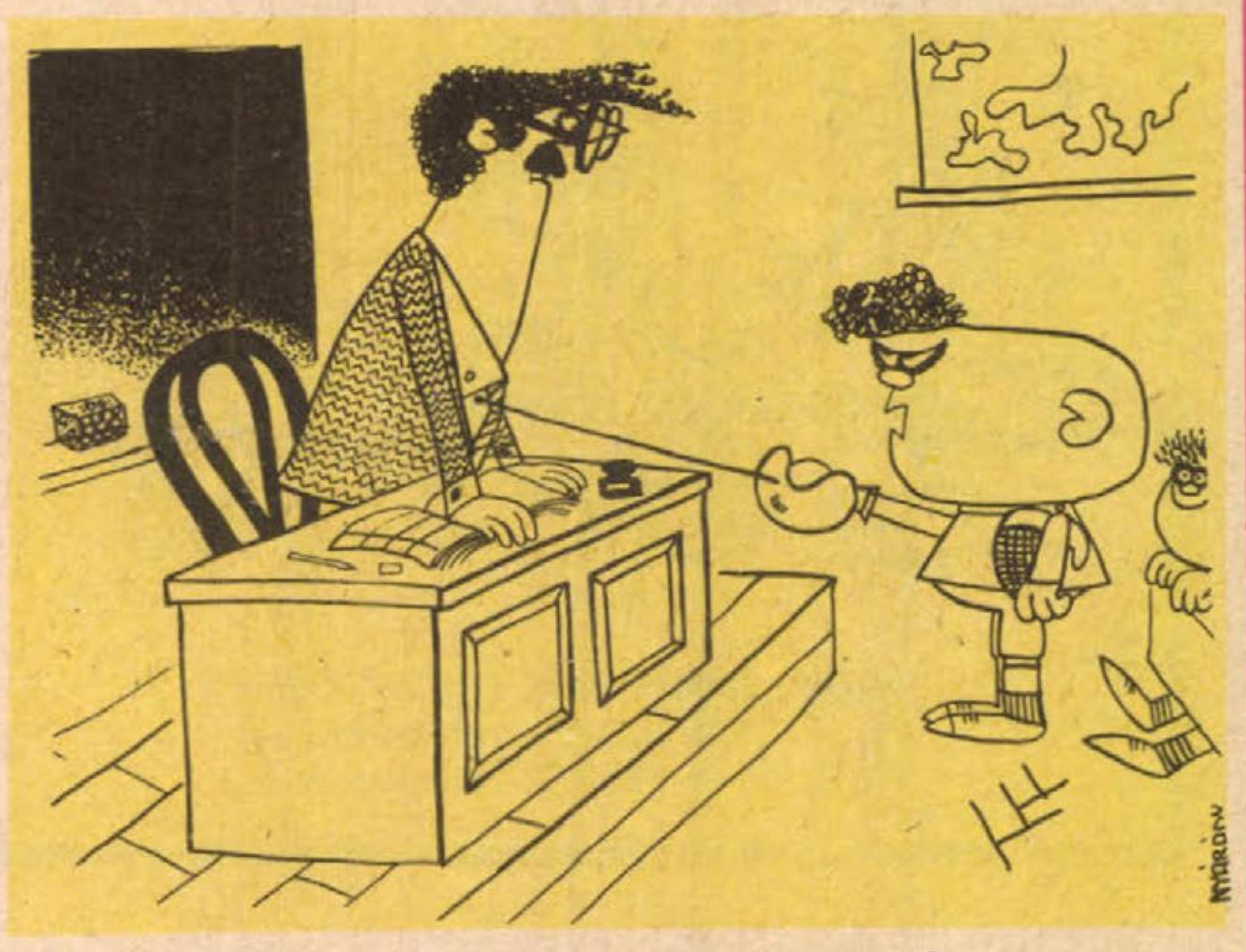
GYENGE FORMA TANÉV ELEJÉN

WINNETOU UNOKAI

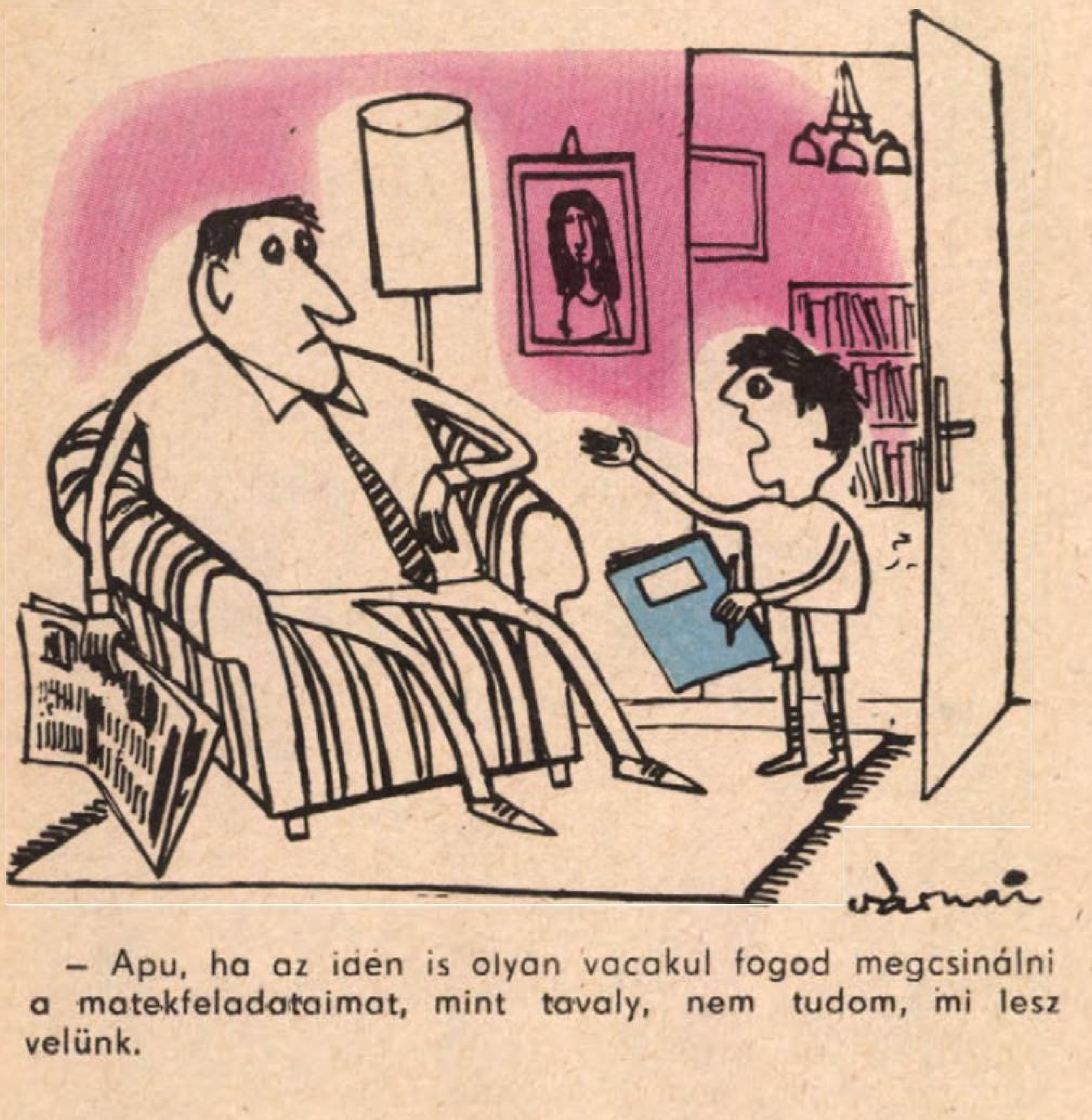

SPORTISKOLÁBAN

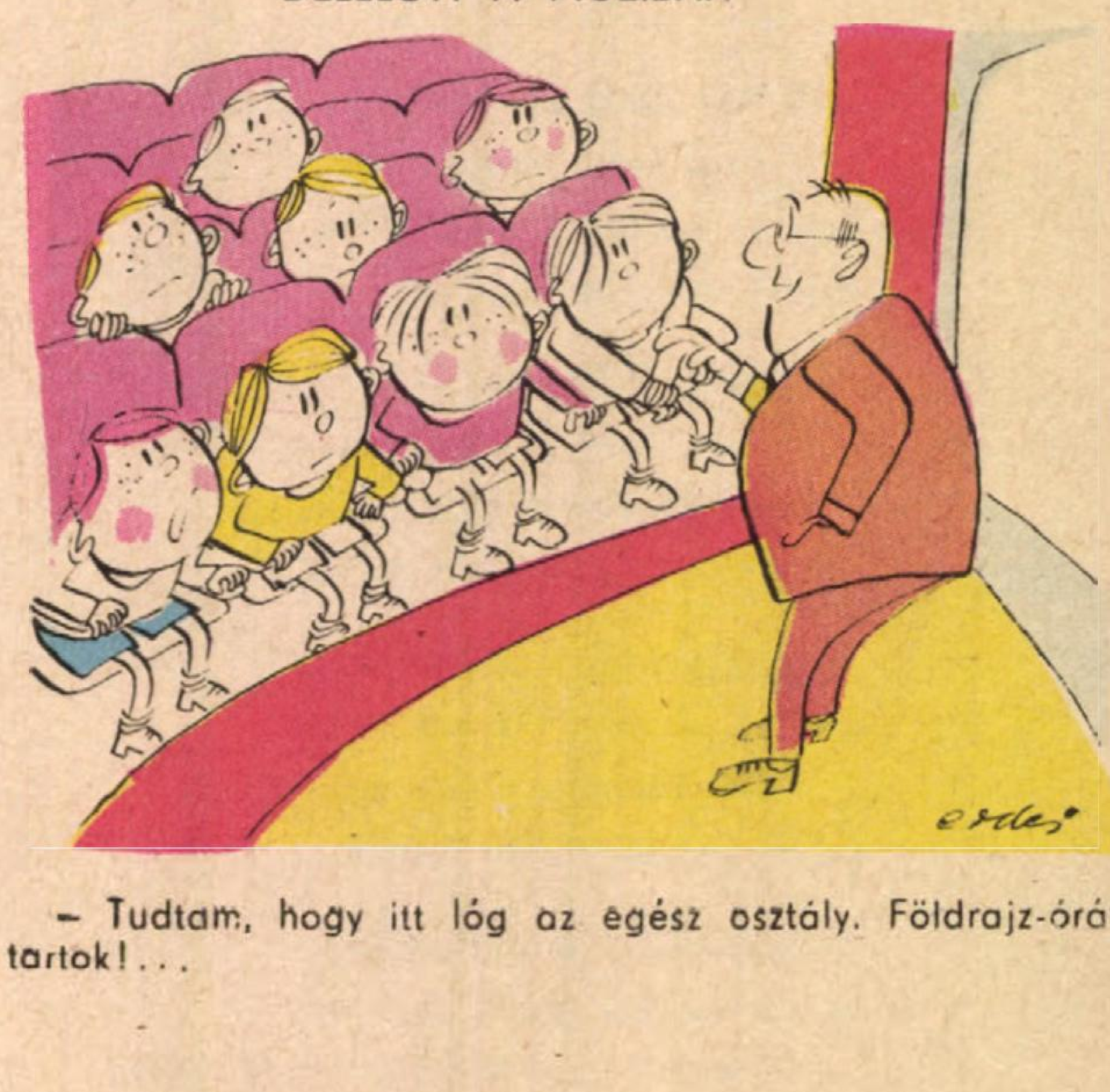
– Szóval, hányasra feleltem?

GONDTERHELT NEBULO

– Apu, ha az idén is olyan vacakul fogod megcsinálni a matekfeladataimat, mint tavaly, nem tudom, mi lesz velünk.

DÉLELŐTT A MOZIBAN

– Tudtam, hogy itt lóg az egész osztály. Földrajz-órát tartok!...

SZILÁNKOK

JAVASLAT

Hozzák törvénybe, hogy az ember maga választhassa meg a rokonait.

*

LIDÉRC

A rádióbemondó hangja:

— Kedves hallgatóink! 22 óra 15 perc. Gondoljanak a szomszédaikra és keressenek valami jobb zenét.

*

CSÓK

— Szeretnélek megcsókolni — súgta a fiú a lánynak az elhagyott parkban. A lány így válaszolt:

— Nem bánom. De itt nem érdekes. Menjünk ki a Rákó-

czi út és a Lenin körút sarkára. A csúcsforgalomban megcsókolhatsz. Az az igazi!...

*

CIGARETTA

Mielőtt végleg abbahagyom a dohányzást, megpróbálkozom a drága külföldi cigarettákkal. Mennyivel több megtakarítást jelent majd, ha Chesterfieldről, Philiph Morisról mondok le, mint a Mátra cigarettáról.

*

PIACON

— Miért kér egy forinttal többet a karfiolért?

— Nézze, uram, én imádom a feleségemet, de tegnap meg-

szökött egy fiatalemberrel. Az embernek kell valami vigasz...

*

FELKÉSZÜLÉS

Egy szakembertől hallottam:

— Már az idén alaposan felkészülünk a jövő évi nyaralási szezonra és előre biztosítjuk a jövő nyáron tapasztalható hiányosságokat.

*

PANASZ

— A kiszolgálás lassú, udvariatlan, az étel pocsék. Ide se jövök többet! — mondta dühösen Y., amikor otthon a felesége kitálalta a vacsorát.

G. Sz.

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta

INDEX: 25.504

Készült a Zrínyi Nyomdában — 70.3808/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre